שטרות

HEBREW DEEDS

OF

ENGLISH JEWS

BEFORE 1290.

שְׁטָרוֹת

HEBREW DEEDS

OF

ENGLISH JEWS

BEFORE 1290.

EDITED BY

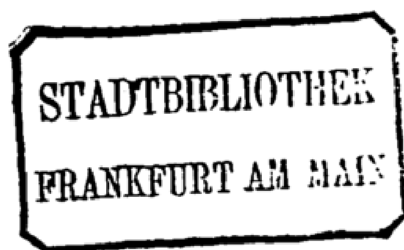
M. D. DAVIS.

Publications of the Anglo-Jewish Historical Exhibition.

No. 2.

LONDON:
OFFICE OF THE "JEWISH CHRONICLE,"
2, FINSBURY SQUARE, E.C.

1888.

STADTBIBLIOTHEK
FRANKFURT AM MAIN

INTRODUCTION.

THE Committee of the Anglo-Jewish Historical Exhibition desire to state, that the documents contained in the present volume have been edited, at their request, by Mr. M. D. Davis, who was the first to make them the subject of special study, which he has continued for many years.

These Deeds, which have, with only a few exceptions, been hitherto inedited, constitute all the accessible Hebrew documents relating to the Jews of England before their expulsion in 1290 which are extant in the public libraries of this country. They are almost all from three Institutions—the Record Office, the British Museum, and the Chapter House, Westminster Abbey, the last contributing the large majority. They are of the kind known in Hebrew as *shetaroth* (שטרות), the plural of *shetar* (שטר), meaning *contract.* This word has passed into Law Latin as "*starrum*" or "*starra*" (Spelman, *Vocabulary*, s. v.), which again has been Anglicised as "star" or "starr," in which form the word is applied to a legal deed—a marriage contract—produced in the English law courts

as late as 1760 (see *Bibl. Anglo-Jud.*, No. 634). Large numbers of these Deeds must formerly have existed, as they are so frequently referred to in the Rolls of the Jewish Exchequer. The few that have escaped destruction* and are again brought to light in this volume, may have been preserved either as curiosities or as proofs of title, since many are practically title-deeds of lands or houses. Even after the expulsion of the Jews they were used for this purpose, as we find, in 1340, a clerk brought over from Oxford to Farley to translate Hebrew into Latin for the small fee of twopence (Thorold Rogers, *Hist. of Agriculture*, ii., 579), which probably refers to some *shetar* that threw light on a disputed property.

It is extremely probable that the well-known Star Chamber derived its name from these *shetaroth*. This is distinctly stated to be the origin of the word by Blackstone (IV., 266*n*). This derivation is confirmed by the fact that the Star Chamber formed part of the Old Exchequer Buildings, in New Palace Yard, Westminster, while the Exchequer of the Jews, to which these documents were continually being sent for inspection, also formed an integral portion of the Exchequer. The contents of

* Facsimiles of the *Shetaroth* may be seen in the *Facsimiles of National MSS.*, No. 26, or in the illustrated edition of the Catalogue of the Anglo-Jewish Historical Exhibition. See also *Bibl. Anglo-Jud.*, No. 59.

the "archæ" or chests in which the starrs were placed, were frequently sent up to Westminster for scrutiny, and it is remarkable that the majority still exist there at the present day. All this renders it probable enough that one of the chambers at the Court of Exchequer has been devoted to the "starrs," and the business connected with them, and the name would cling to the room after it had been devoted to other uses. It is true that the "Star Chamber" is translated in legal documents as *Camera Stellata*, or *Chambre des Estoylles*, but this, as Mr. Palmer suggests (*Folk Etymology*, p. 370, *sub voce*), may have been merely a folk etymology, whereas it is difficult to see how the other derivation could have arisen without foundation in fact.

The contents of these Deeds are of a very varied nature. A large number relate to sales of land, some to the rent of shops, others again deal with transfers of debts, quittances to debtors, deposits of security, acknowledgments of debts. Betrothal deeds also occur as well as marriage settlements, and likewise a release from the latter. There are no wills, but documents relating to the disposal of the goods of a deceased husband or parent frequently occur. Gifts to children form the subject of several deeds, while one is a settlement by dutiful sons on their mother. Among the miscel-

laneous deeds are a privilege to build, the names of bails for Jews imprisoned for not having paid tallage, and a declaration of a Jewish jury of the value of some London property. A few of these documents (134-6) are letters rather than deeds, though they deal with business matters. A noteworthy point in some of these deeds is a legal fiction, by which loans are contracted on interest between Jews, contrary to the letter of the Biblical precept, Deuteronomy xxiii. 20. In connection with these it is interesting to learn elsewhere that a Jew paid the necessary expenses for having it decided by the *Beth Din*, or ecclesiastical tribunal of the Jews in London, whether this was permitted (Madox, *Hist. of Exchequer*, p. 166*). The decision is not recorded.

It will thus be seen that these documents throw considerable light on the internal life of the early Jews in this country, and deserve publication on this account alone, especially as there are no judicial responsions or important literary productions by early English Jews. Owing to the earlier centralisation of the English constitution, these deeds are, with few exceptions, the earliest of the kind in Europe. Besides their interest from this

* Judas Judaus de Bristo debet ij uncias auri pro inquisitione facta in *Capitulo Judæorum* [= *Beth Din*] si Judæus debet capere usuram a Judæo.—*Mag. Rot.*, 4 Ric. I.

point of view, they throw a curious side-light on English history. In the revival of genealogical studies, it will be interesting to many English gentlemen to find their ancestors' names recorded in Hebrew characters in these pages: the index gives a complete list of these transliterated in English spelling, so far as possible. To the local antiquarians of Norwich, Nottingham, Lincoln, Canterbury, London, York and Colchester, the *Shetaroth* printed here will give minute information as to the topography of these towns in the thirteenth century. In some cases ground-plans of the Jewries of these towns can be drawn up from these materials with almost as much accuracy as from the Ordnance Survey.

The student of mediæval Jewish literature will read with interest the following remarks, kindly communicated by a Member of the Committee:—

1. *The spelling of the Hebrew.*—י is frequently used merely to indicate the vowels *i* and *e*; the consonant *y* is expressed by יי, *e.g.* קינייז, 180. On the other hand י is omitted where it might be expected, *e.g.*, יצאות, 8; בשנם, 50. Other mistakes in spelling occur frequently, *e.g.*, למיהא, 81; תביה; ברית for בריאת, and others, esp. in No. 99.

2. *Transliteration of English, Latin and French words.*

—These were probably written according to pronunciation, and therefore vary.

ג̇ = w, ג̄ = j; י = i, y, g; צ = c, z, ch. אבי, abbey, 290; איגלייזא, église; אטורני, attorney, 232; אפורטנוצצא, אפורטנוטש, 114, אפורטנושט, 250, or פורטנושא, 97, appurtenances; אקטא, done, 175; אשטייבנא, אהטיבנא, אטבינא, Stephen; אשתרליניש, 223, or אשטרלינס, sterling, 54; בוביאש, Bovates, 307; גאמש, James; גווטיא, Cautio, 99; גוטייר or גלטייר, Walter, 245; גולומא, 245, גילם, גילמה, William; גולדאאוט, Gule d'Août, 232; גירזומא, Gersuma, גירופרא, 84, or יירופלא, Girofle; הואה, Hugh; טוטשיינש, 114, טושייש, 216 (by mistake in the text: St. Mathias), All-Saints; טיפויינא, Epiphany, 78; לבולאורא or לבלוור, bowlmaker, 12, 67; לפאוומיר, Le Paumer, 162; מיקל, Michaelmas (עיקל, perhaps misspelling or mispronouncing of מיקל); מאניירא, manor, 169; מרייש, marsh, 245; נוששאנא, (in the text by mistake: naissance) annunciation, 253; נורגיץ, Norwich; ניגא שמיץ, knife-smith, 76; פייר, פירא, פיירא, Peter; פארויישא or פארוייש, parish; פארטיא, portio, 104; פאשקא or פשקש, Easter, 64; פנטקושטא, 169; פטקוסא, Pentecost, 249; צינדרא, Ash-day (in the text by mistake: St. Andrew), 119; צירוגריפא or צירוגרייפא, chirograph; צירוגריפרישא, 240, צירוגרייפיירש, 243, or צירוגרפירש, chirographers, 223; ציינט, צנייט, שי, שיט, שייט, שיינט = Saint; קובנט, convent, 290; קודליר,

Candlemas, 213; קלוש, close, 84; קרם, Lent, 239. See also Index, *sub voce* "Le."

3. *Translation of English names and terms into Hebrew.* —bond, שטר, חותם; Christians or non-Jews, ערלים, 279, or ארמאים, 280; citizen, ערון, 133; curate, מלצר (?) 347; Earl, שלטון, 289; Episcopus, חוזה, p. 356 ("Seer," by mistake); interest, רבית, שבח, or ריוח; Lent, עינוי, 342; Malabestia (Malabys), חייה רעה, 288; miles (knight), פרש, Money:—penny, פשיט; shilling, דינר; mark, זקוק; £ ליטרא [of uncertain translation are מורטלייוא, 342, probably "mortgaged property," and לאקנהטא, "le cunte," 342 (probably: la condition)]; mortgage, משכון מת; nail, מסמר; portio (of bond), חתיכה or רגל; priest, גלח, 347; receipt, שובר or שטר פטור; Revd., רב, 325; roll, גליל (p. 342: the district); St., קדוש (abbrev. 'ק), St. Maria, קדיש אמריאה.

4. *Abbreviations.*—'ר = רבי, Mr.; ב"ר = בן רבי, son of Mr.; הח"ר = החבר רבי, a little more than Mr.; 'שי= שיחיה, "may he live," after names of living persons; after names of deceased, נ"ע=נוחו עדן, "his rest be Paradise"; תנצבה, תנבה or תנצה (mistake for תנצבה), "may his soul be bound up in the bundle of life;" ז"ל = זאת לדעת, viz.; ח"ו=חס ושלום, God forbid; 'ק=קדוש, holy, martyr; 'מ= מחצה, ½; 'ר = רביע, ¼; בב"פ = בב' פשיטין, for 2

pence; ומ׳ = ומורה or ומורה צדק, preacher, 338; הנ׳ = הנזכר or הנקוב, above mentioned.

5. *Style.*—The ordinary style of Hebrew documents, as, *e.g.*, of those contained in the book נחלת שבעה. The writers appear to have now and then ignored the ordinary rules of grammar, in using promiscuous forms for pl. and sing., for m. and f., st. constr. and absol., marked mostly by "sic." Comp. pp. 90, 97, 103, 124, 134. They are distinguished by great care in guarding against misinterpretation or misstatements, expressed either by special formulas or by the use of all possible synonyms, repetitions, exaggerations, or engagement to pay a fine to the king or queen, or the like, *e.g.*:—

a.) "Write it in the street, sign it outside; that it should not be a clandestine transaction, but one that be open, public and witnessed by all; that this document be not considered as a mere suggestion or a form for a bond, but as a fully legal document in every respect," 8.

b.) The verb "to protect" is expressed (p. 84) by six verbs.

c.) תתקצה כתוב באות הי "written with *hé*," p. 2; צג כתוב בצדי גימל, 291. Corrections and additions are repeated at the end of the document, as על המחק, on the erasure, or ביני חיטי, between the lines; in some

cases it is distinctly stated "without erasure and without correction."

d.) "That I possess under the whole heaven"; "the house from the depth of the earth to the height of the heaven"; "I cancel any declaration made by me, as regards this document, or declaration, in reference to such declaration, etc., to the last of my declarations," 223.

e.) "If, God forbid, I should fail to fulfil all or any of these stipulations, I . . . . . engage myself to pay 3 marks gold to our king and 2 marks gold to our queen," or, "I will forfeit my citizenship and be excommunicated both in this world and in the next," 272.

6. *Mistakes* made by the writer are not struck out, but merely marked by dots or small strokes on each letter; these marks being effaced in many of these shetaroth, confusion is caused. See pp. 65, 101, 103, 106, 110, 115.

7. *Dates.*—1.) Era of creation, with or without the number of thousands; in some cases with the omission of the first letters תת (800). 2.) Years of the reigning king. Hebrew months: in some cases the day of the week is added, or the weekly portion of the Pentateuch, read in the Synagogue on Sabbath, p. 288.

The following Christian festivals are named :—

All-Saints (טוטשיינש, 114, or טוטשייש, 216); Annunciation of Mary (נושׁשאנא צנייט מריאה), 253; Ash-Wednesday (יום צינדרא) 119; Candlemas (יום קנדליר), 213; Christmas (Natalis, ניתל), 342; Easter (פשקא or פשקש); Epiphany (טיפויינא), 78; Mid-Lent (חצי קרם or חצי עינוי), 239; Nativity of Mary (נטיבטי ציינט מריאה), 253; Peter and Paul (פירש ופולא), 364; St. Martin (שי׳ מרטין or ק׳) 239; St. Michael (עיקל or מיקל ש׳ or ק׳); St. Simon and St. Jude (שי׳ שמעון ושי׳ יודא), 349; St. Thomas the Apostle (שי טומש אפושטל), 237; Whitsuntide (פנטקושטא).

8. *Titles, Surnames and Professions.*—הנדיב, the Honourable; the Honourable Mr. Isaac, son of the Hon. Mr. Eliab, p. 1. Three have the title הקדוש, martyr: Moses, 122, Azriel, 18, and Joseph, 323; a certain Joseph, 5, has the title החסיד; רבי, lit., my teacher, is not a title of learning, but identical with our Mr.; מורי "my teacher"; רב, the Revd. teacher, a title probably given to the spiritual chief of the Jewish community, whether paid or unpaid:—1.) Joseph, p. 5, in Norwich; 2.) Meir, 183; 3.) Joseph ha-Levi, 236, Nottingham. 4.) Moses, 369. The title רב (probably the English "Reverend") is also applied to Christian clergymen, 325.—A title between ר׳ and רב is החבר ר׳:—Abraham, 220; Eliah,

114; Hayyim, 94, etc. One Isaac has the title, treasurer (נבאי), 268; another Isaac is doctor (רופא), 133; also his son Solomon, 133; also a *shochet*, Joseph, is mentioned, 129. One R. Elazar has the title "the Elder" (הזקן) One Joseph is called "the white" (from the Hebrew הלבן, which seems to be a corruption of הלוי); another Joseph "the black." Other surnames are:—star (כוכב); arrow (חץ); Ursel, Delacresse, Krispin, the latter two introduced by המכונה "surnamed." Names were sometimes changed; so Joseph "is changed" (הוסב שמו) into Mordecai (58).

The titles are mostly dropped in transactions with non-Jews.

It is remarkable that there are five cases of father and son having the same name:—Abraham, Isaac, Jacob, Moses, Hayyim (Vives); in some cases (100; 66) the father of the husband has the same name as the father of the wife; in one document two persons sign their names in the same way, Ahron son of Abram.

9. *Miscellaneous.*—Certain persons engage to provide for their sister, זוג נאה ומתוק, a nice and sweet partner, 44; Synagogue mentioned, 36; reference to cemetery in London (Jewyn Street?).

ERRATA.

Page 4, line 15, *instead of* Joseph, *read* R. Abraham, son of Joseph.

Page 213, line 3, *instead of* לאי פרע, *read* לא יפרע.

Page 220, line 6, *instead of* ומושה, *read* ומשה.

NORWICH DEEDS,

1235—1290.

1. This instrument purports to be a draft, minus the signatures, drawn on a certain day in the month of Ab, 4495. In this Shtar acknowledgment is made by the Honorable R. Isaac, son of the Honorable R. Eliab, and by R. Moses, his son, that an equal partnership exists between them with regard to certain large debts incurred by William Disney, upon which interest is accruing. A stringent covenant is entered into between father and son, restraining each other, under oath, from taking advantage of their relative positions, or from accepting any return of the debt, either in whole or in part, without acquainting the remaining creditor.

Two bonds are referred to:—One of 400 marks, in the names of R. Isaac and William Disney, and another of 500 marks in the names of R. Moses and William Disney. Roger Disney, the son, is stated to be paying on these an annual sum of twenty-three marks and ten shillings.

NORWICH, 1235. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה הנדיב ר׳ יצחק בן
הנדיב ר׳ אליאב והודה ר׳ משה בן הנדיב ר׳ יצחק
המבואר למעלה אשר מן החותם מארבעה (sic) מאות

ליטרין קרן אשר בשם הנדיב ר׳ יצחק המבואר
ובשם גילמא דישנאי ומן החותם מחמש מאות
זקוקים קרן אשר בשם ר׳ משה המבואר למעלה
ובשם גילמא הנקוב למעלה מאילו השני חותמות
הנקובים כאן ומכל השבח אשר ישביהו אילו השני
חותמות יש החצי לנדיב ר׳ יצחק הנקוב למעלה
וחציים (sic) השינית (sic) לר׳ משה הנקוב ומן
העשרים ושלשה זקו׳ ועשרה דינ׳ אשר רוייר בנו
פורע כל שנה מאילו השני חותמות יהיה החצי
לנדיב ר׳ יצחק המבואר וחצי לר׳ משה המבואר
וכשיתפשר רוייר דישנאי או יורשיו יחלקו הפשרה
ביניהם ונשבעו שניהם בפנינו בנטילת חפץ שייקימו
אילו התנאים ביניהם ושלא ירויח אחד מהם
בעלילת אילו ההותמות שנים דינ׳ כסף אם לא
בשוה כאשר התנאי מבואר וגם הודו בפנינו אשר
מיום כתיבת ההותמות לקחו כל אחד מהם כפי
חלקו ואין לאחד מהם שום ערעור על חבירו
מאילו ההותמות מיום כתיבת ההותמות עד יום
עשיית זה השטר זה השטר נעשה יום . . . עשר
בחדש אב שנת תתקצה כתוב באות הי ומה
שהודו . . .

2. This Shtar, lacking the signatures of witnesses, and dated Friday, 3rd Tebet, 4996, appears to be a mere draft. Its purport is a proposal on the part of the Honorable R. Isaac, son of the Honorable R. Eliab, to transfer to his son, for a price not stated, a debt of £160 incurred by Emma de Beaufou, charged with a yearly interest of ten marks during her entire lifetime.

The creditor declares on oath that he has not granted a release of the debt, but will be prepared to do so at any time that his son calls upon him for the necessary acquittance.

NORWICH, 1236. *Westminster.*

בששי בשבת בשלשה ימים לירח טבת שנת ארבעת אלפים ותשע מאות ותשעים וששה לבריאת עולם בפנינו החתומי מטה מכר הנדיב ר' יצחק בן הנדיב ר' אליאב לבנו ר' משה חוב אמא מביופו ממאה וששים ליטרין קרן בעשרה זקוקים משכון מת כל שנה כל ימי חייה אשר בשם הנדיב ר' יצחק המבואר ובשם אמא המבוארת זה החוב מכר לו בפנינו ומסר לו ההותם וכך אמר ליה קני לך וכל שיעבודיה דביה וכך אמר לנו הנדיב ר' יצחק מכירה זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא ליהוי כמכירה טמירתא ונשבע הנדיב ר' יצחק המבואר

שלא עשה שום שטר פטור מזה החותם ושלא
יעשה שום שטר פטור ושלא יקבל שום דבר מזה
החוב המבואר בלא רשות ר׳ משה המבואר וגם
נשבע הנדיב ר׳ יצחק המבואר שיעשה לאימא
המבוארת וליורשיה שטר פטור כשיזמינו ר׳ משה
בנו הנזכר למעלה ומה שראינו חתמנו

3. Memorandum of Agreement, dated Friday, 25th Nissan, 5003. This deed, the first of its kind in the present series, presents peculiar features, which are reproduced in several other Deeds which follow further on. It is drawn in true Rabbinical style, contains a large amount of legal phraseology and verbiage, and will be found extraordinarily stringent in its provisions.

Fluria, of Bungay, daughter of the Rabbi Joseph, and widow of Joseph, the Pious, of Bungay, presents herself before a tribunal of three co-religionists (the Beth-din) and applies for a determination of her marriage settlement, consequent upon the death of her husband. The Beth-din, satisfied with her representations upon oath, concede to her all the lands her late husband possessed in Mancroft Street, in the parish of St. Peter. The boundaries of the property are set forth in detail.

Thereupon she immediately vends half of the said property to Eliezer, son of the martyred R. Moses, who undertakes to pay a retaining fee of sixpence per annum to the vendor. The remaining half she grants as a voluntary gift to her son, Joseph. A clause is inserted

to the effect that Joseph may exchange sides with Eliezer at any time he thinks proper; but, in the event of his doing so, he is bound to defray all expenses Eliezer may have incurred in raising any edifice on the property during his possession.

The Boundaries are as follows:—E., land of Menahem ben Meir; W., house of Seamann Wrinell; N., the public highway; S., land of the Constable, and of Hugo, bequeathed him by his father, Alexander de Marisco.

NORWICH, 1243. *Westminster.*

זכרון דברים שהיו בפנינו חתומי מטה בששי
בשבת בחמשה ועשרים יום לירח ניסן שנת חמשת
אלפים ושלש לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן
בנורגייץ מתא איך באה לפנינו מרת פלוריאה
מבונגיאה בת הרב ר׳ יוסף אלמנת ר׳ אברהם
ב׳ה׳ר׳ יוסף חסיד מבונגיאה ותבעה כתובתה
והובררנו להיות בית דין ונתברכנו בעשרה להשביעה
ולהתפיסה כתובתה ובפנינו נשבעה בנטילת חפץ
שלא נפרעה מכתובתה כלום לא בחיי בעלה
ולא משמת עד יום שבאה לפנינו והגבינוה
בכתובתה כל הקרקע שהיתה לבעלה ברחוב
מנקרופט בפרוישא שוט פיירא ואילן מצרנהא מצד

מזרח קרקע ר׳ מנחם בר מאיר מצד מערב בית
שימון גריניל מצד דרום קרקע קונשטבלא וקרקע
הוגין שהניח לו אביו אלישונדרא מן המרייש מצד
צפון רשות הרבים ומשלמת מס לטומש קיזא
ולשימון גריניל כל הקרקע האמורה בתוך מצרים
האמורים בארך וברוחב שמנוה והתפסנוה למרת
פלורייאה האמורה בכתובתה מתהום ארעא עד
רום רקיעא ובפנינו מכרה מרת פלורייאה האמורה
לר׳ אליעזר בן הקדוש ר׳ משה באותו יום האמור
חצי כל הקרקע שהתפסנוה בכתובתה בתוך מצרים
האמורים בארך וברוחב מכירה גמורה וחלוטה
שרירא וקיימא לו וליורשיו אחריו זאת לדעת חציה
אשר לצד מערב אצל בית שימון גריניל עם חומת
אבנים אשר עליה וכך אמרה לנו מרת פלוריאה
האמורה הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו
בכל לשון של זכות וקנין מחמרת שרציתי מרצון
נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה
ותנו לו לר׳ אליעזר האמור להיות בידו לזכות
ולראיה שמכרתי לו חצי קרקע האמורה שהותפסתי
בכתובתי וכל קנין וכל כח וכל יכלת שיש לי בה
בעומקא וברומא מתהום ארעא עד רום רקיעא הכל

מכרתי לו מכירה גמורה חלוטה שרירא וקיימא
דלא להשנאה ודלא למהדר בה מן יומא דנן
ולעולם ומעתה ילך ר' אליעזר האמור ויחזיק בחצי
קרקע האמורה ויקנה ויזכה בה ובאבנים שעליה
בקנין גמור מעכשיו ובלבד שיתן ששה פשיטים
מדי שנה בשנה במס הקרקע ויהיה לו רשות לר'
אליעזר האמור בחלק האמור לבנות ולסתר ולחפר
בה בורות שיחין ומערות להוריש ולהנחיל להשאיל
ולהשכיר ולהחליף ולתת במתנה ולמכר ולמשכן
לכל מי שירצה להוציא ולהכנים זיזין וגזוזטראות
לאמהאה אמחויי ולאחואה אחויי ואיש לא ימחה
בידו מן יומא דנן ולעלם ובפנינו נשבעה מרת
פלוריאה האמורה בנטילת חפץ שלא עשתה שום
מכר ומתנה ולא שום הברחה בעולם על חצי קרקע
האמורה להרחיק ר' אליעזר האמור מחלק האמור
וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם בן או בת
אח או אחות קרוב או רחוק יורש ונוחל יהודי
או ארמאי איש או אשה שיקום ויהגה ויערער שום
צד טענה תביעה ועירעור על ר' אליעזר האמור או
על יורשיו על עסק מכירת קרקע האמורה מחמתה
או מחמת בעלה מחמת חוב שהיה בעלה חייב

לשום אדם או מחמת יורשיה על מרת פלוריאה
האמורה לפצותם ולשפותם ולהדיחם מעליו ומעל
יורשיו באחריות כל נכסיה נכסין דאית להון
אחריות ודלית להון אחריות דקנתה ודעתידה
למיקני כולהון יהון אחראין וערבאין למכירה
זו מלבד חצי קרקע האמורה אשר לצד מזרח
שנתנה מרת פלוריאה האמורה לה'ר' יוסף בנה
ועל אותו חלק לא יהיה לו לר' אליעזר האמור
שום אחריות ולא שום טענה תביעה ועירעור
מבריאת עולם ועד סופו ואם יבא היום או למחר
הר' יוסף בנה האמור לברור לחלקו חצי קרקע
אשר לצד מערב אחרי בנות ר' אליעזר בנינו
על חלק האמור ישלם לו הר' יוסף האמור לר'
אליעזר האמור כל יצאותיו שהוציא על בנין אשר
בנה עליה על פי שבועתו ויקח לו חציה אשר לצד
מערב תחת חציה אשר לצד מזרח וכך אמרה לנו
מרת פלוריאה האמורה מכירה זו וקנין זה כתבו
בשוקא וחתמו בברא דלא למהוי כמכירתא
טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי לכל
דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי אלא כחומר
כל שטרות בביטול כל מודעי ומודעי דמודעי

ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי שמסרתי
על מכירה זו או שאמסור הכל בטלתי בפניכם
וחשובין כחרס הנשבר וקנינא מן מרת פלוריאה
בת הרב ר׳ יוסף האמורה לר׳ אליעזר בן הקדוש
ר׳ משה האמור ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא
דכשר למיקניא ביה

יצחק ב״ה״ר׳ אברהם
חיים ב״ר׳ עבדיה
אליהו ב״ה״ר׳ שלמה

4. A Deed, unintelligible in its entirety, on account of the *lacunæ* occurring throughout. It is evidently a settlement by chosen arbitrators of a friendly dispute between two brothers in Norwich, with respect to property bequeathed to them by their deceased father. The arbitrators enter into full particulars as to the property, and dispose of it at their discretion. The property comprised both land and houses in Saddlegate Street, contiguous to the premises of William de Beltham and R. Eliab, son of R. Jacob. The name of the deceased parent is not disclosed in the mutilated deed, but the names of the sons are R. Isaac and R. Hayyim. The instrument is dated Sunday, 8th Tamuz, 5003. Mention is made of land held by the Honorable R. Samuel, of a neighbouring garden, a pool of water, and similar matters appertaining to or surrounding the property.

The Boundaries are as follows:—E., land of the

Honorable R. Samuel (probably); W., land of William de Beltham; N., the public highway; S., land of Eliab bar Jacob.

NORWICH, 1243. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה באחד בשבת בשמנה ימים לירח תמוז שנת חמשת אלפים ושלש לבריאת עולם למנין שאנו מונין . . . לחלוק הקרקע והבתים שנפלו להם בנחלה ברחוב שדלגטא לברור לכל אחד חלקו בקרקע ובבתים ואילן מצרנהא מצד מזרח . . . קרקע גילם מבילטהם מצד דרום קרקע ר׳ אליאב ב׳ה׳ר׳ יעקב מצד צפון רשות הרבים כל הקרקע והבתים אשר בין מצרים האמורים . . . זאת לדעת שנפל לו לר׳ חיים בחלקו הבית והעליה אשר על פני רשות הרבים מצד מערב אשר מקצתו מכוסה גומא ומקצתו מכוסה . . . שלשים ושלש רגלים וירחיב לו הבית על פני רשות הרבים מצד מזרח למדת רוחב הבית פנימה כלפי החדר סך רחבו שבע עשרה רגלים . . . מצר ר׳ אליאב ב׳ה׳ר׳ יעקב נפל לו לחלק ר׳ חיים האמור והרשות בידו להרבות אותו הבנין כלפי צפון עד ארבע רגלים

סמוך למבוע מים . . . על מצר ר׳ אליאב הכל
נפל לו לר׳ חיים האמור בחלקו לבנות ולסתור
ולחפור בו בורות שיחין ומערות ולעשות בו כל
מה שירצה . . . בין מצר ר׳ חיים . . . ובין קרקע
הנדיב ר׳ שמואל האמור סך רוחב הבית על פני
רשות הרבים ארבע עשרה רגלים . . . אותו
הבית . . . שנפלה לו לר׳ יצחק בחלקו האמור
עד מקצוע צפוני של גן האמור שנפל לו לר׳ חיים
אחיו בחלקו סך . . . לבנות עליה ולהפור בו
בורות שיחין ומערות ולעשות בו כל מה שירצה
מלבד שיניח ר׳ יצחק דרך פנוי בכל אורך הקרקע
. . . בצד אותה קרקע . . . דרום ובין כותלי
. . . מכוסה לבנים כמדתו יהיה רחב הדרך פנוי
לכל אורך הקרקע . . . לשניהם באותו דרך
. . . מבוע מים אשר בחצר לעשות . . . כל
תשמישו להנאתו להכנים ולהוציא . . . מבלי

(remainder fragmentary and illegible)

5. Memorandum of Witness, dated Sunday, 10th Ellul, 5005. In this Shtar, Benedict son of Isaac son of Jacob sells to R. Jehoshua son of Sampson certain lands and a house, situate in Mancroft Street, the boundaries of

which are related in detail, thus:—E., land of Eliab son of Jacob; W., the public highway; N., ditto; S., land of Godfrey the bowl-maker.

The Deed comprises the usual stringent provisions, shielding the purchaser against loss, obstruction, or interference. One of the signatories is Isaac of Warwick.

NORWICH, 1245. *Westminster.*

זכרון עדות שהיה (sic) בפנינו חתומי מטה באחד
בשבת בעשרה ימים לירח אלול שנת ששת (sic)
אלפים וחמש למנין שאנו מונין כאן בנורגיץ מתא
איך בא לפנינו ר׳ ברכיה ב׳ר׳ יצחק ב׳ר׳ יעקב ואמר
לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון
של זכות מחמת שרציתי מרצון נפשי שלא באונס
כי אם בלב שלם ובנפש חפיצה שמכרתי ומחלתי
לר׳ יהושעיה בן הר׳ שמשון הלוי כל הבית והקרקע
שיש לי בעיר נורגיץ אשר ברחוב מנקרופט ואלה
מצרנהא מצד מזרח קרקע ר׳ אליאב ב׳ר׳ יעקב מצד
מערב רשות הרבים מצד דרום קרקע גאודפריי
לבולאורא מצד צפון רשות הרבים ולא שיירתי
לעצמי ולא ליורשיי אחריי בבית ובקרקע המגיעים
לבית ובנוי ושאינו בנוי ובעצים ובאבנים ובפתחים
ובחלונות במוצא ובמובא ובכל מיני תשמיש בארך

וברחב וברום ובעומק מתהום ארעא עד רום רקיעא
וכל דין וכל תביעה וכל ערעור וכל כח ושעבוד
וכל יכולת שיש לי בהם ושהיה לי מבריאת עולם
עד היום הזה הכל מכרתי ומחלתי לר׳ יהושעיה בן
הר׳ שמשון הלוי האמור למעלה במכירה גמורה
חלוטה וצמותה שרירא וקיימא דלא להשנאה בה
ודלא למהדר בה מיומא דנן ולעולם ומעכשיו ילך
ר׳ יהושעיה הנקוב למעלה ויחזיק בכל חלקי מן
הבית והקרקע הנקובה למעלה ויהיה לו רשות
בבית ובקרקע הנקוב למעלה לירש ולהוריש
ולהנחיל ולמכור ולתת במתנה ולהחליף ולמשכן
ולהשאיל ולהשכיר לכל מי שירצה לבנות ולסתור
ולחפור בורות שיחין ומערות להוציא ולהכנים זיזין
וגזוזטראות לאמהאה אמהויי ולאחוואה אחוויי
ולעשות מהם כל חפצו ואיש לא ימחה בידו מיומא
דנן ולעלם וסלקתי עצמי ויורשיי אחריי מן הבית
והקרקע הנקוב למעלה סלוק גמור ולא שיירתי לעצמי
ולא ליורשיי אחריי במכירה זו כלום וכל מי שיבא
מארבע רוחות העולם בן או בת אח או אחות קרוב
או רחוק יורש או נוחל יהודי או ארמאי איש או
אשה או שום בריא (sic) דיקום ויהגה וישתעי דינא

ויערער על ר׳ יהושעיה הנקוב למעלה על מכירה זו
עלי ועל יורשיי אחריי לפצותם ולשפותם ולהדיח
ולהרחיק מעליו כל דין וכל תביעה וכל ערעור וכך
אמר לנו ר׳ ברכיה הנקוב למעלה שטר מכירה זו
כתבוה בשוקא והתמוה בברא דלא להוי כמכירה
טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי לכל
ובבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי
מגו מודעי עד סוף כל מודעי שמסרתי על מכירה זו
ועל קניין זה בטלתי בפניכם ברעות נפשי בדלא
אניסנא ואחריות שטר מכירה זו קבלתי עלי ועל
יורשיי אחריי באחריות ובחומר כל שטרי מכירות
העשויים כתקון חכמים דלא כאסמכתא וטופסי
דשטרי וקנינא מן ר׳ ברכיה הנקוב למעלה לר׳
יהושעיה הנקוב למעלה ככל מה דכתיב ומפרש
לעיל במנא דכשר למיקניא ביה שריר וקים

יצחק ב״ר משולם

יצחק ב״ה״ר אברהם

6. Memorandum of Testimony, taken on Wednesday, 5th Tishri, 5006.

Isaac ben Abraham (Isaac of Warwick) sells to Moses ben Abraham a Bond of Walter de Senges, covering

a debt of ten marks. Half of the obligation is returnable at Easter, and the remaining half at Michaelmas, 1246. The genuineness of the transaction is solemnly asserted on "an oath of the Law," in due form. One of the witnesses bears a peculiar name, Elias Star.

NORWICH, 1245. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו התומי מטה ברביעי
בשבת ביום המישי לירח תשרי שנת חמשת
אלפים ושש לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן
בנורגי׳ץ מתא איך בא לפנינו הר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳
אברהם ואמר לנו היו עלי עדים וקנו ממני וכתבו
והתמו בכל לשון של זכות ותנו לו לר׳ משה בר
אברהם מהמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס
והודתי שמכרתי לר׳ משה הנקוב עשרה זקוקי
שגוטיר משיינגש הייב לי בהותם על שמי ועל שם
גוטיר הנקוב לשלם לזמנים אלה חמשה זקוקי
לפשקא שנת שלשים למלכות אדוננו המלך הנרי
בן המלך יואן והמשה זקו׳ לשי׳ מיקל מוקדמת
אחריו עשרה זקו׳ אלה מכרתי לר׳ משה הנקוב
מכירה גמורה התוכה והלוטה שרירא וקיימא
ונשבעתי בשבועת התורה בלא ערמה שלא קבלתי
מהעשרה זקו׳ הנק׳ מאומה ושלא אקבל ושלא עשיתי

שום שטר פטור עליהם ושלא אעשה ולא אתפשר
מהעשרה זקו̄ הנקובים ולא מהשבח שיעלה עליהם
בהעברת הזמן כי אם בפני ר׳ משה הנקוב ובמצותו
ובעביר העשרה זקו̄ הנקובים והשבח שיעלה עליהם
משכנתי ושעבדתי לר׳ משה הנקוב כל נכסי
וקרקעותי שיש לי תחת השמים נכסים שיש להם
אחריות ושאין להם אחריות להיותם אחראין
וערבאין לעשרה זקו̄ הנקובים ולשבח שיעלה עליהן
ואם חס ושלום יארע שום נזק והפסד לר׳ משה
הנקוב מהחוב מעשרה זקו̄ הנקובים קודם שיהיה
נפרע מהם על הר׳ יצחק הנקוב לשלם לו הנזק
וההפסד אם לא יארע הנזק בגרמת ר׳ משה הנקוב
ועל ידו וכל היצאות שיוציא ר׳ משה בר אברהם
להוציא העשרה זקו̄ הנקובים והשבח אחר שיעבר
הזמן על ר׳ יצחק הנקוב ועל יורשיו אחריו לפורעם
לו בלא דין ובלא דברים ולא יהיה נאמן בשום
שטר פטור ופרעון שיוציא על ר׳ משה הנקוב לא
מכל העשרה זקו̄ הנקובים ולא ממקצתן ואף לא מן
השבח שיעלה עליהם בהעברת זמן אם לא יהיה
התום בעדים כשרים ואחריות שטר מכירה זו קבל
עליו הר׳ יצחק הנקוב עליו ועל יורשיו כאחריות

וכהומ״ר כל שטרי מכר העשויין כתקון חכמים דלא
כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי ובביטול כל מודעי
וקנ״נא מ״ה״ר׳ יצחק ב״ה״ר׳ אברהם לר׳ משה הנקוב
ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא
ביה שריר וקים

חיים ב״ר׳ עבדיה עד
אליהו כוכב

7. Memorandum of Witness, dated Wednesday, 14th Tishri (day preceding Tabernacles), 5007.

Abraham, son of the martyred R. Azriel, and Elias son of Matathias. Abraham takes possession of a shop in Mancroft Street, near his house, from Succoth to Succoth, paying an annual rental of two shillings, *viz.*, twelve pence previous to entering and another twelve pence at Easter, 1247. The rent goes to the Prioress of Carhou.

If Elias parts with the shop during the said tenancy, the new purchaser may evict the tenant, who, if he prove obstinate and be driven out by legal force, will be charged with all the expenses of the process, and will be required to pay a fine of a gold mark to the king in addition.

NORWICH, 1246. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה ברביעי
בשבת בארבעה עשר יום לירח תשרי שנת שבע
באלף הששי לבריאת עולם איך בא לפנינו ר׳

אברהם בן הקדוש ר׳ עזריאל וכך אמר לנו הוו
עלי עדים וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו
לר׳ אליהו ב״ר מתתיה שטר הודאה זו שהודיתי
בפניכם אשר נכנסתי בתורת שכירות בתוך ההנות
אשר לו בנורג׳יץ ברחוב מנקרופט כמוכה לביתי לשבת
בתוכה בתורת שכירות מסכות של שנה זו המבוארת
למעלה עד סכות של שנה הבאה אחריה זאת לדעת
בשנים דינרים לשנה להקדים שנים עשר פשיטים
לעקל של תחלת השנה לר׳ אליהו האמור או
לשלוחו לפרוע לפריאורישיא מקרהו בעבור מס
הבית ושנים עשר פשיטים לפשקא הסמוכה אחריו
גם לפורעם בעבור . . . וכך הודה בפנינו ר׳
אברהם האמור הודאה גמורה שאין לו דין ודברים
ולא שום עסק טענה וערעור על אותו ההנות
האמורה כי אם בתורת שכירות לשבת בה כל זמן
שירצה ר׳ אליהו האמור בכך לשנה ובהגיע תר
שירצה ר׳ אליהו האמור להוציאו מן ההנות
האמורה בסוף השנה על ר׳ אליהו לעשות לו
הזמנה בפני עדים ולגלות את אזנו חדש שלם לפני
צאת השנה ועל ר׳ אברהם לפנות ההנות ולצאת
ממנה בסוף השנה על פי הזמנתו בלי דיחוי

גם תנאי היה לפנינו שאם ימכר ר׳ אליהו האמור את החנות האמורה בתוך הזמן יהיה כח ורשות ביד הקונה אותה להוציא ר׳ אברהם האמור מן החנות האמורה אף בתוך הזמן אם ירצה הקונה לסתור ולבנות וכך הודה ר׳ אברהם האמור בפנינו שאם חס ושלום יסרב ויתן כתף סוררת מצאת מן החנות האמורה על פי הזמנת ר׳ אליהו בסוף השנה או על פי הקונה אותה אף בתוך השנה שיהיה חייב לתרת לאדוננו המלך זקוק זהב להזמנתו ולר׳ אליהו האמור יתן יצאותיו שיוציא בגלל להוציאו מן החנות האמורה באחריות כל נכסיו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות ובפנינו נשבע

אברהם האמור בנטילת הפץ לקיים כל דברי האגררת הזאת ושטר הודאה זו עשינו כתיקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי ומה ששמענו התמנו החנות שעל מחק והכל שריר וקים

חיים ב׳ר׳ עבדיה נ״ע

יהושעיה בן הר׳ שמשון הלוי

8. Memorandum of Witness, dated Wednesday, 14th Tishri (day preceding Tabernacles), 5007.

Miriam, widow of the martyred R. Azriel, and her son-in-law, Jehoshua ben Joseph, testify that they have become the tenants of R. Elias ben Matathias, taking possession of a house appertaining to the latter from Succoth, 5007, to the following Succoth. The house was situate in Mancroft Street.

The incoming tenants agree to pay 16s. per annum for the accommodation, 4s. down, and the remainder at the end of the term. They will stay from year to year at a similar rental as long as the landlord pleases, but he must give them a clear month's notice, if he wishes them to quit. Should there arise any difficulty in removing her at the termination of such notice to quit, she binds herself, together with her son-in-law Jehoshua, and her two sons, Abraham and Sampson, to defray all expenses for her eviction, with a fine of one gold mark to the king, by way of penalty.

NORWICH, 1246. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה ברביע׳ בשבת בארבעה עשר יום לירח תשרי שנת שבע באלף הששי לבריאת עולם איך באה לפנינו מרת מרים אלמנת הקדוש ר׳ עזריאל והתנה ר׳ יהושעיה ב׳ר׳ יוסף וכך אמרו לנו הוו עלינו עדים וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לר׳ אליהו ב׳ר׳ מתתיה שטר הודאה שהודינו לפניכם שנכנסנו בבית שלו אשר בנורגיץ ברחוב מנקרופט אצל בית ר׳ אליאב ב׳ה׳ר׳ יעקב בתורת שכירות מסכות של שנה זו

המבוארת למעלה עד סכות של שנה הבאה אחריה
זאת לדעת בששה עשר דינרים לשנה להקדים
הארבעה דינרים והשאר לתקופת השנה ואין לנו דין
ודברים וערעור ולא שום עסק טענה על הבית
האמור כי אם בתורת שכירות לגור בו כל זמן
שירצה ר' אליהו האמור בכך לשנה ובהגיע תר
שירצה ר' אליהו האמור להוציאנו מן הבית האמור
בסוף השנה עליו לעשות לנו הזמנה בפני עדים
ולגלות את אזנינו חדש שלם לפני צאת השנה
ועלינו לפנות הבית ולצאת מן הבית בסוף השנה
על פי הזמנתו בלא דיחוי ובפנינו הודתה מרת
מרים וחתנה האמורים גם שני בניה ר' אברהם
ור' שמשון הודו בפנינו שאם חס ושלום יסרבו
מרת מרים וחתנה לתת כתף סוררת מצאת מן
הבית אחרי שמעם הזמנת ר' אליהו האמור שיהיו
ארבעתם חייבים לתת לאדוננו המלך זקוק זהב
להזמנתו ועליהם לתת לר' אליהו האמור יצאותיו
שיוציא בגלל להוציאם מן הבית באחריות כל
נכסיהן דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
ובפנינו נשבעה מרת מרים האמורה וחתנה ושני
בניה האמורים בנטילת הפץ לקיים כל דברי

האגרת הזאת ושטר הודאה עשינו כתיקון חכמים
דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי ומה ששמענו
התמנו להקדים הארבעה דינרים והשאר לתקופת
השנה דביני חטי והכל שריר וקים
חיים ב״ר׳ עבדיה נ״ע
יהושעיה בן הר׳ שמשון הלוי

9. Hayyim, otherwise Meir ben Sampson the Levite, binds himself to pay into the Exchequer the debt of Elias ben Matathias, *viz.*, half a mark at Easter, 1247, and another half a mark at Michaelmas, and so on, till six marks are paid in full. Or, if he prefer it, he may substitute his own name on the Roll in lieu of that of Elias, and so render payment in due course. Should he prove obdurate, he will be coerced in defraying all expenses incurred in compelling him to perform his contract, together with a fine of half a gold mark to the King.

NORWICH, 1247. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה ר׳ חיים הנקרא מאיר
ב״הה״ר׳ שמשון הלוי הודאה גמורה שעליו לפרוע
באשייקיר את כל החוב שהיה אליהו ב״ר׳ מתתיה חייב
לאדוננו המלך בעבור הפשרה שעשה לו בגלל
קרקעותיו זאת לדעת חצי זקוק לפסח שנת שלשים
ואחת למלכות אדוננו המלך הנרי בן המלך יואן

והצי זקוק לעיקל הסמוך אחריו וכן משנה לשנה עד
שיהיו כל הששה זקוקים נפרעים אשר ר׳ אליהו
האמור חייב למלך או עד שיכנים ר׳ חיים האמור
את שמו בגלילים להיות החוב מוגלל עליו ולהוציא
את ר׳ אליהו האמור מן הגליל המוגלל בשמו מן
החוב האמור ואם חס ושלום יסרב ר׳ חיים האמור
ויתן כתף סוררת מלפרוע חוב האמור באשייקיר
לזמנים האמורים ולהכנס בגלילים תחת ר׳ אליהו
על ר׳ חיים האמור לשלם לר׳ אליהו האמור כל
יצאותיו שיוציא בגלל החוב הזה ויהיה חייב
לאדוננו המלך חצי זקוק זהב להזמנתו ומה ששמענו
חתמנו הזה דביני חטי והכל שריר וקים

חיים ב״ר׳ עובדיה נ״ע
אליהו ב״ה״ר׳ שלמה

10. Acknowledgment by Jehoshua, son of Sampson the Levite, that he has sold to his brother Moses half the advantages accruing from a Bond he holds in the name of Aleyn de Witham, dated All Saints, year 31 of Henry the Third. The chirograph embodies a contract for the payment of six marks, capital and interest. It is drawn in the names of Jehoshua, son of Sampson, Elias ben Solomon, and Aleyn de Witham.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שמכרתי
חצי הלקי מחוב אשר חייב לי אלין כגיזהם לפרוע
לקדשים שנת שלשים ואחד למלכות אדונינו המלך
הנרי בן המלך יואן זאת לדעת הצירוגריפא משה
זקוקים המדבר בשמי ובשם אליהו ב׳ר׳ שלמה ובשם
אלין המבואר כל חצי חלקי קרן ושבח שיעלה
מזמן קדשים הנזכר והלאה הכל מכרתי מכירה
גמורה שרירא וקיימא לר׳ משה אחי ומה שהודיתי
חתמתי

יהושעיה ב׳ר׳ שמשון הלוי

11. Testimony of witnesses regarding a sale of property, dated Sunday, 19th Marchesvan, 5008. The vendor is Joseph ben Moses, the Levite, and the purchasers are the Honorable R. Samuel, son of the Honorable R. Isaac, and Abraham, his grandson.

The property, comprising both land and a house erected thereon, was situate in the parish of St. Stephen, the boundaries of the same being stated in detail, thus:— E., the public highway; W., land of Peter, clericus, of the Marsh; N., house of William Blank; S., house of Peter, clericus, of the Marsh.

The name of one of the witnesses, Hayyim ben Obadiah, occurs very frequently in the Norwich Deeds.

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה באחד
בשבת בתשעה עשר יום לירח מרחשון שנת חמשת
אלפים ושמנה לבריאת עולם למנין שאנו מנין כאן
בנורגייץ מתא איך בא לפנינו יוסף ב״ר משה הלוי
ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו ממני בקנין גמור
מעכשו וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות ותנו
לנדיב ר׳ שמואל בן הנדיב ר׳ יצחק ולר׳ אברהם
נכדו מחמת שרציתי מרצון נפשי שלא באונס אלא
בלב שלם ובנפש חפצה שמכרתי להם כל הקרקע
והבית שעליה שיש לי בעיר נורגייץ בפרוישא קדש
אשטייבנא ואילן מצרנהא מצד מזרח רשות הרבים
מצד מערב קרקע פיירש הגלח דלמארייש מצד
דרום בית אותו פיירש הגלח מצד צפון בית גילמא
בלונקא כל אותה הקרקע והבתים שעליה בתוך
מצריה אלו בנוי ושאינו בנוי מכרתי לנדיב ר׳ שמואל
האמור ולר׳ אברהם נכדו מכירה גמורה והלוטה
שרירא וקיימא דלא להשנאה בה מן יומא דנן
ולעלם מתהום ארעא ועד רום רקיעא ולא שיירתי
במכירה זו לעצמי כלום גם במשפט המדינה הוחזקו
בה הנדיב ר׳ שמואל ור׳ אברהם נכדו בפשוט של

יציאה ובפשוט של כניסה ויהיה להם כח בקרקע זו
ובבתים שעליה למכור וליתן למשכן ולהחליף
ולהוריש ולעשות בה כל מה שירצו וכל מי שיבא
מארבע רוחות העולם איש או אשה גדול או קטן
יורש או נוחל יהודי או ארמאי לערער על הנדיב
ר׳ שמואל ור׳ אברהם או על יורשיהם בגלל מכירה
זו עלי לפצותו ולהדיחו מעליהם באחריות כל נכסי
דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנאי
ודעתיד אנא למקני וכך אמר לנו יוסף ב״ר׳ משה
האמור שטר מכירה זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא
דלא תהוי כמכירתא טמירתא אלא גלויה ומפורסמת
ופומבי לכל ושטר זה עשוי כתקון חכמים דלא
כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי אלא כחמר כל
שטרות בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי
מגו מודעי עד סוף כל מודעי שמסר יוסף האמור על
מכירה זו או שעתיד למסור הכל בטל בפנינו וחשובין
כהרס הנשבר וקנינא מן יוסף ב״ר׳ משה הלוי לנדיב
ר׳ שמואל בן הנדיב ר׳ יצחק ולר׳ אברהם נכדו
בקנין גמור מעכשו ככל מה דכתיב ומפרש לעיל
במנא דכשר למקניא בה

חיים ב״ר׳ עבדיה נ״ע
יצחק ב״ה״ר׳ יצחק

12. Shtar dated 29th Nissan, 5008-1248.

Testimony of witnesses to a Contract made between Menahem ben Jehoshua, the Levite, and Jekuthiel ben Jechiel, whereby the former undertakes to sell to the latter certain lands in the parish of St. Peter, which had been originally acquired by purchase from Genta, widow of R. Joseph, son of the "Rav," Rabbi Meir. The boundaries of the property are described in detail, thus :—E., house of Eliezer ben Judah ; W., house of Belina, sister of the "Rav" Rabbi Meir ben Joseph ; N., the public highway ; S., land of William the Constable.

The usual provisions are entertained for securing to the purchaser quiet possession and freedom from molestation.

NORWICH, 1248. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בחמישי
בשבת בעשרים ותשעה ימים לירח ניסן שנת חמשת
אלפים ושמנה לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן
בנורגיץ מתא איך בא לפנינו מנחם ב׳ר׳ יהושעיה
הלוי ואמר לנו היו עלי עדים וקנו ממני בקנין גמור
מעכשיו וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לר׳
יקותיאל ב׳ה׳ר׳ יחיאל מחמת שרציתי מרצון נפשי
שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה שמכרתי
לו כל הקרקע שקניתי ממרת ײנטא אלמנת ר׳ יוסף

בן הרב ר׳ מאיר בעיר נורגיץ בפרושא קדש פיירא ואלין מצרנהא מצד מזרח הבית שהיה לר׳ אליעזר בן הר׳ יהודה מצד מערב הבית שהיה למרת בילינא אחות הרב ר׳ מאיר ב״ר יוסף מצד דרום קרקע גילם לקונהטבלא מצד צפון רשות הרבים כל הקרקע שבין המצרים האלה מתהום ארעא עד רום רקיעא מכרתי לר׳ יקותיאל האמור וליורשיו מכירה גמורה והלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה בה מן יומא דנן ולעלם ולא שיירתי לעצמי ולא ליורשי אחרי ולא לבא מכחי במכירה זו כלום ויש לו לר׳ יקותיאל כח ורשות בקרקע האמורה למכור וליתן למשכן ולהחליף להנחיל ולהוריש ולעשות בה כל מה שירצה וכך אמר לנו מנחם האמור שטר מכירה זו כתבוה בשוקא והתמוה בברא דלא תהוי כמכירתא טמירתא אלא גלויה ומפורסמת ופומבי לכל ושטר זה עשוי כתקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי אלא כחומר כל שטרות בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי דמסר מנחם האמור או שעתיד למסור על מכירה זו הכל בטל בפנינו וחשובין כחרס הנשבר וקנינא מן מנחם ב״ר יהושעיה הלוי לר׳ יקותיאל

ב׳ה׳ר׳ יחיאל בקנין גמור מעכשו ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא בה שריר וקים

יעקב ב׳ר׳ אליאב עד
יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק עד

13. Evidence of two Witnesses that Rosa, widow of Benedict son of Meir, has transferred her claims upon Silvester de Bingham, who had been indebted to her in the sum of two marks with interest, advanced by her husband. She sells the chirograph to Moses ben Isaac, but the consideration is omitted from the Deed, which bears date 27th Tebet, 1249.

NORWICH, 1249. *Westminster.*

זכרון עדות שהייתה (sic) בפנינו חתומי מטה איך
באת מרת רושא אלמנת ר׳ ברכיה ב׳ר׳ מאיר לפנינו
ואמרה לנו הוו עלי עדים וכתבו והתמו בכל לשון
של זכות שמכרתי למשה ב׳ר׳ יצחק חותם
אחד משנים זקו כסף המדבר בשם שלבשטרא
דביגהם ובשם ברכיה ב׳ר׳ מאיר אישי שהיה הכל
מכרתי החותם האמור למשה האמור הן קרן הן
שבח ברצון נפשי בדלא אניסנא מכירה שרירא
והיימא וכך אמרה לנו מרת רושא האמורה כתבוה

בשוקא וחתמוה בברא דלא ליהוי כמכירה טמירתא
אלא גלוייה ומפורסמת בביטול כל מודעי ומודעי
דמודעי ומודעי דנפיק מגו מודעי עד סוף כל מודעי
ובפנינו נשבעה מרת רושא האמורה שלא קיבלה
שום דבר ושלא תקבל כי אם ברשות משה האמור
מן החוב האמור וקנינא מן מרת רושא האמורה
במנא דכשר למיקניא ביה כל מה דפריש לעיל וכל
מאן דמתעני מן דינא עלי הדר וזה השטר נעשה
בעשרים ושבעה לחדש טבת בשנת שלשים ושלש
לעיטור אדונינו המלך הנרי בן המלך יהן ומה
שציותה לנו מרת רושא לכתוב ולחתום כתבנו
וחתמנו

בנייט דקינט
משה ב'ר' שמואל

14. Record of Testimony, dated 26th Shebat, in the thirty-third year of the reign of Henry the Third.

Rose, the widow of Benedict son of Meir, testifies to the fact that she has sold to Josce ben Meir an obligation of Henry Putrel, Miles, amounting to £50 sterling. She declares on oath that hitherto she has received nought on the Bond, and will accept nought thereon. One of the three witnesses to the Deed signs himself Josce the Black, probably Le Noir.

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה איך
באת מרת רוזא אלמנת ר׳ ברכיה ב׳ר׳ מאיר ואמרה
לנו הוו עלי עדים וכתבו והתמו בכל לשון של
זכות שמכרתי לר׳ יוסי ב׳ר׳ ברכיה הותם אחד
מהמשים ליטרין כסף המדבר בשם הנרי פוטריל
הפרש ובשם ר׳ ברכיה ב׳ר׳ מאיר שהיה אישי הכל
מכרתי ההותם האמור לר׳ יוסי האמור הן קרן הן
שבח מכירה שרירא וקיימא בדלא אניסנא וכך
אמרה לנו מרת רוזא האמורה כתבוה בשוקא
והתמוה בברא דלא להוי כמכירה טמירתא אלא
גלויה ומפורכמת בביטול כל מודעי ומודעי דמודעי
ומודעי דנפיק כגו מודעי דמודעי עד סוף כל מודעי
ובפנינו נשבעה כרת רוזא האמורה שלא קבלה
שום דבר מן החוב האמור ושלא תקבל ושלא
עשתה שום שטר פטור מאותו החוב האמור לא
על ידה ולא על יד שלוחה ושלא תוכל לעשות
וכמו כן נשבעה בפנינו שלא היתה נפרעת
מכתובתה שנתחייב לה בעלה ר׳ ברכיה כי אם על
אותו חוב האמור וקנינא מן מרת רוזא האמורה
במנא דכשר למיקניא ביה כל מה דכתיב ומפרש

לעיל וכל מאן דמתעני מן דינא עלי הדר וזה השטר
נעשה בעשרים וששה לחדש שבט שנת שלשים
ושלש לעיטור אדונינו המלך הנרי בן המלך יהן
וכ׳ה שציותה לנו לכתוב ולחתום כתבנו והתכנו
יוסי השהור עד
בנייט דקינט עד
אושעיא ב׳ר׳ משלם הלוי עד

15. Betrothal Contract entered into between R. Yom-tob ben Moses, father of the bride, and Solomon ben Eliab, the bridegroom.

The father gives his daughter Zeuna in marriage, promising a dowry of ten marks at the time of the nuptials, and a further sum of five marks a year later. He will provide both with week-day and Sabbath apparel, and give them ample board and lodging. He will support them an entire year in his house, furnish them with all they require, clothe them and "shoe" them, and discharge their talliage, if any be imposed on them during the aforesaid year. He will likewise engage a teacher to instruct the husband during the twelvemonth after marriage.

It is arranged that the nuptials take place in the month of Nissan, year nine (*i.e.*, 1249), if no impediment arise. If, God forefend, any impediment should arise, the nuptials are to be deferred till one month after the cessation of such obstructive circumstance.

Under the prospective penalty of authoritative ex-

communication, the respective parties undertake to fulfil the contract as above, Solomon engaging to be ready when summoned, and the father promising compliance as far as he can sway his daughter's actions.

The monetary mulct for breaking the Contract is five marks in either case. The Beth-din, signing the Deed, add the words, "What we have done, we have sealed."

NORWICH, 1249. *Westminster.*

נחנו החתומי מטה הוררנו ונתברכנו בעשרה היות
בית דין בין ר׳ יום טוב ב׳ה׳ר׳ משה ובין שלמה ב׳ר׳
אליאב והן הן התנאים אשר ביניהם ששדך יום טוב
האמור את ציונה בתו לשלמה האמור והתנה לתת
לו בנדה עשרה זקוקי׳ כסף בשעת חפה וחמשה
זקו׳ כסף באחרית השנה לאחר החפה ולהלביש
החתן והכלה בגדי שבת וחול כפי הנדה ולתת להם
מטה מוצעת ושלחן ערוך כראוי לפי הנדה ועל
ר׳ יום טוב האמור לזון ולפרנס את החתן והכלה
שנה תמימה בביתו בכל ענייני פרנסה וספוקים
להלבישם ולהנעילם ולפטור קצבת מתנתם אם
תהיה מוטלת עליהם בכל אותה השנה ולשכור לו
מלמד ספר כל אותה שנה וזמן החפה יהיה במזל
טוב בהדוש (sic) ניסן שנת תשיעית לפרט אם לא

יהיה לו אונס ידוע לרבים ואם חס ושלום יהיה לו אונס הידוע יעשה החפה בחדוש (sic) ראשון אחר העברת האונס ולהזמין את החתן חדש לפני החפה ועל פי התנאים האלה נכנס ר׳ יום טוב האמור בחרם וצוי בית דין ותקנת הקהלות להכריח ציונה בתו להכנס לשלמה האמור לזמן האמור ולקיים לו כל התנאים האמורים גם שלמה ב׳ר׳ אליאב האמור נכנס בחרם וצוי בית דין ותקנת הקהלת לבוא לחפתו להזמנת ר׳ יום טוב האמור לזמן האמור ולכנוס את ציונה בת ר׳ יום טוב על פי התנאים האמורים ואם חס ושלום יסרב אחד מהם לקיים התנאים האמורים יהיה המסרב אסור בחרם וצוי בית דין ותקנת הקהלות ושכנגדו פטור ומותר וקנינא מן ר׳ יום טוב ב׳ה׳ר׳ משה בקנין גמור מעכשו לתת לשלמה ב׳ר׳ אליאב נסבא של כסף שוה חמשה זקוקי׳ כסף אם ח׳ו יהיה מסרב על התנאים האמורים לזמן האמור גם משלמה ב׳ר׳ אליאב קנינו בקנין גמור מעכשו לתת לר׳ יום טוב האמור נסבא של כסף שוה חמשה זקו׳ כסף אם חס ושלום יהיה מסרב מלבא להזמנתו לכנוס את

ציונה בתו לזמן האמור על פי התנאים האמורים ומה שעשינו חתמנו

יעקב בן הה״ר׳ יוסף
שלמה ב״ר׳ אליעזר
חיים ב״ה״ר׳ עבדיה

16. A chirographed Deed, whereby the Jewish Congregation of Norwich concedes to Isaac ben Abraham (Isaac of Warwick) the privilege of building an upper story over the gateway leading to the Synagogue in Mancroft Street. This concession is subject to the holder's paying to the executive of the Synagogue the sum of fourpence yearly. Isaac is bound by his contract to afford free ingress and egress along the passage to the Synagogue for all the worshippers. Dated Friday, 9th Tishri, 5010, the day preceding Yom Kippur. The document is devoid of signatures.

NORWICH, 1249. *Westminster.*

בששי בשבת בתשעה ימים לירח תשרי שנת חמשת אלפים ועשר לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן בנורגייץ מתא נחנו קהל נורגייץ החתומים מטה הקנינו להר׳ יצחק בה״ר׳ אברהם וכתבנו וחתמנו בכל לשון של זכות מחמת שרצינו מרצון נפשנו שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה ונתננו

לו להר׳ יצחק האמור שיש לו כח וזכות לבנות עליה
על הדרך אשר לפני בית הכנסת של רבים שברחוב
מנקרופט בכל רוחב הדרך ובאורך מן השער שעל
רשות הרבים במערב עד בנין בית הכנסת כלפי
מזרח ואיש לא ימחה בידו מלבנות עליה על אותו
הדרך באורך וברוחב ויהיה לו רשות לעשות תשמישו
בעליה מגובה השער ולמעלה עד רום רקיעא ובלבד
שיהיה הדרך פנוי למדרס פעמי היוצאים והבאים
לבית הכנסת ותשמיש האמור מכרנו להר׳ יצחק
האמור וליורשיו אחריו מכירה גמורה וחלוטה
שרירא וקיימא דלא להשנאה בה מן יומא דנן
ולעלם לבעבור שיתן הר׳ יצחק האמור ויורשיו
אחריו ארבעה פשיטים מדי שנה בשנה למס של בית
הכנסת ושטר מכירה זו כתבנוהא בשוקא וחתמנוה
בברא דלא למיהוי מכירתא טמירתא אלא גלויה
ומפורסמת לכל ושטר זה עשוי כתקון חכמים דלא
כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי אלא כחומר כל
שטרות העשוין כתקון חכמים בבטול כל מודעי
ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף
כל מודעי שמסרנו על מכירה זו ושעתידים אנחנו
למסור הכל בטלנו וחשובין כחרם הנשבר שאין לו

תקנה והקנינו נהנו חתומי מטה להר׳ יצחק בהר׳ אברהם בקנין גמור מעכשו בכל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה שריר וקים

17. Record of Evidence, given by two witnesses on Friday, 18th Tebet, 5010.

Miriam, daughter of R. Joseph of Oxford, and widow of the martyred R. Azriel, sanctions the disposal of her lands in Mancroft Street, by way of voluntary gift to her son Abraham and R. Jacob ben Eliab. The boundaries of the property are stated in the Deed, thus:—E., the Cockeys; W., the public highway; N., land of Moses, son of the Honourable R. Benedict; S., house of Isaac of Warwick.

The new possessors of the land immediately transfer it to R. Jechiel, son of the martyred R. Moses, in consideration of his paying them the sum of five marks sterling. The new owner of the property is protected against molestation or interference, and a warranty is given against any demands, except such as may be made upon the land by the Government.

NORWICH, 1250. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה בששי בשבת בשמנה עשר יום לירח טבת שנת חמשת אלפים ועשר לבריאת עולם למנין שאנו מנין כאן בנורגיץ מתא איך באה לפנינו מרת מרים בת הר׳ יוסף מאושנפורט שהיתה אשת דק׳ ר׳ עזריאל

ואמרה לנו קנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של
זכות ותנו לר׳ אברהם בני ולר׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב
שנתתי להם כל כח וכל זכות שיש לי בקרקע
שנפלה לי בירושה ברחוב מנקרופט ואילן מצרנהא
מצד מזרח הביב שקורין קוקייא מצד מערב רשות
הרבים מצד דרום בית ר׳ יצחק בהר׳ אברהם מצד
צפון קרקע ר׳ משה בן הנדיב ר׳ ברכיה שנפלה
לו בירושה מאמו כל כח וכל זכות שיש לי באותה
קרקע במצריה הן מחמת ירושה הן מחמת כתובה
הכל נתתי לר׳ אברהם בני ור׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב
נתינה גמורה חלוטה וקיימא בלב שלם ומחלתי להם
שעבוד כתובתי על הקרקע האמורה ובפנינו בא ר׳
אברהם בן הקדוש ר׳ עזריאל ור׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב
האמורים ואמרו לנו קנו ממנו וכתבו וחתמו בכל
לשון של זכות ותנו לר׳ יחיאל בן הק׳ ר׳ משה
מחמת שרצינו ברצון נפשינו שלא באונס אלא בלב
שלם ובנפש חפצה שמכרנו לו כל הקרקע האמורה
במצריה מתהום ארעא עד רום רקיעא בעבור חמשה
זקו׳ ממטבע אשטרלינש מכירה חלוטה שרירא
וקיימא לו ולוירשיו דלא להשנאה בה מן יומא דנן
ולעלם ויהיה לו כח לר׳ יחיאל האמור בקרקע

האמורה למכור וליתן להחליף ולהשאיל ולעשות
בה כל מה שירצה וכך אמרו לנו ר׳ אברהם ור׳
יעקב האמורים שטר מכירה זו כתבוה בשוקא
והתמוה בברא דלא תיהוי מכירתא טמירתא אלא
גלויה ומפורסמת לכל באחריות כל נכסינו דאית
להון אחריות דקנינו ודעתידין אנחנא למקני כולהון
יהון אחראין וערבאין למכירה זו ולכל אונסין הבאין
על קרקע האמורה אם לא ח׳ו׳ תאנס על פי מלכות
במכת מדינה ושטר מכירה זו עשוי כתקון הכמים
דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי אלא כחומר
כל שטרי מכירה העשוין כתקון הכמים בבטול כל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד
סוף כל מודעי שמסרה מרת מרים על מתנתה או
שעתיד למסור או שמסרו ר׳ אברהם ור׳ יעקב
האמורים על מכירתם או שעתידים למסור הכל
בטלו בפנינו והשובין כחרס הנשבר שאין לו תקנה
וקנינא מן מרת מרים בת הר׳ יוסף לר׳ אברהם בנה
ולר׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב ומן ר׳ אברהם ור׳ יעקב לר׳
יחיאל בן הקדוש ר׳ משה בכל מה דכתיב ומפרש
לעיל במנא דכשר למקניא ביה

חיים בהר׳ עובדיה
יעקב בן הח׳ר׳ יוסף

18. This Shtar, bearing the names of the same witnesses, is almost a counterpart of No. 17, with the mere exchange of names and description of property. Boundaries:—E., the Cockeys; W., the public highway; N., house of Eliab bar Jacob; S., house of Isaac of Warwick.

The individuals here interested, are Gentil, widow of R. Eliab ben Jacob, and her three sons, Jacob, Judah, and Solomon. To these three she concedes, as a voluntary gift, the lands originally purchased from the King by her late husband, situate in Mancroft Street, evidently next to the property mentioned in No. 17. The three sons sell it to R. Jechiel son of the martyred R. Moses, as in No. 17, for five marks sterling. The wording of the Deed is similar in tenor to that which precedes this, and the date of its execution is the same.

NORWICH, 1250. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בששי
בשבת בשמנה עשר יום לירח טבת שנת חמשת
אלפים ועשר לבריאת עולם למנין שאנו מנין כאן
בנורגיץ מתא איך באה לפנינו מרת ינטיל אלמנת
ר׳ אליאב ב׳הר׳ יעקב ואמרה לנו קנו ממני וכתבו
וחתמו בכל לשון של זכות ותנו להם לשלשה בני
יעקב ויהודה ושלמה מחמת שרציתי ברצון נפשי
שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה שמחלתי
להם כל שעבוד כתובתי על הקרקע שקנה בעלי

מאדוננו המלך ברחוב מנקרופט ואילן מצרנהא
מצד מזרח הביב שקורין קוקייא מצד מערב רשות
הרבים מצד דרום בית ר׳ יצחק ב׳הר׳ אברהם מצד
צפון בית בעלי ר׳ אליאב כל הקרקע האמורה
בסימניה ובמצריה נתתי כל כח וכל זכות שיש לי
בה לשלשה בני האמורים ומחלתי להם שעבוד
כתובתי מעליה ובפנינו חתומי מטה באו שלשתם
האמורים ר׳ יעקב ור׳ יהודה ושלמה בני ר׳
אליאב ואמרו לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו
והתמו בכל לשון של זכות ותנו לר׳ יהיאל בן הק׳
ר׳ משה מחמת שרצינו ברצון נפשינו שלא באונס
אלא בלב שלם ובנפש חפצה שמכרנו לו וליורשיו
אחריו כל הקרקע האמורה בסימניה ובמצרידה
מתהום ארעא עד רום רקיעא בעבור חמשה זקו׳
כסף מכירה גמורה שרירא וקיימא דלא להשנאה
בה מן יומא דנן ולעלם ויהיה לו כח לר׳ יחיאל
האמור בקרקע האמורה למכור וליתן להחליף
ולהוריש ולעשות בה כל מה שירצה וכך אמרו
לנו שלשה בני ר׳ אליאב האמורים שטר מכירה זו
כתבוה בשוקא והתמוה בברא דלא תיהוי מכירתא
טמירתא אלא גלויה ומפורסמת לכל באחריות כל

נכסינו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
דקנינן ודעתידין אנא למיקני כולהון יהון אחראין
וערבאין למבירה זו ולכל אונסין הנולדין על קרקע
האמורה אם לא ח״ו׳ תאנס על פי מלכות במכת
מדינה ושטר מכירה זו עשוי כתקון חכמים דלא
כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי אלא בחומר כל
שטרי מכירה העשוין כתקון הכמים בבטול כל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד
סוף כל מודעי שמסרה מרת יינטיל על מחילת
שעבוד כתובתה על קרקע האמורה או שעתידה
למסור׳ או שמסרו שלשה בניה האמורים על
מכירתם או שעתידים למסור הכל בטלו לפנינו
והשובין כחרס הנשבר שאין לו תקנה וקנינא מן
מרת יינטיל האמורה לשלשה בניה ר׳ יעקב ור׳
יהודה ושלמה ומן שלשתם לר׳ יחיאל בן הק׳ ר׳
משה האמור בקנין גמור מעכשו ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה זו דביני
חטי והכל שריר וקים

חיים ב׳הר׳ עבדיה נ״ע
יעקב בן ה׳ח׳ר׳ יוסף

19. Record of Testimony, dated Thursday, Rosh Hodesh 2nd Adar, 5011.

The three sons of Gentil, *viz.*, Jacob, Judah, and Solomon, in the presence of witnesses, place upon record their resolve to hand over to their mother a certain sum at a given date. To accomplish this satisfactorily, they pledge in her hands the houses bequeathed them by their father, with the proviso, that should each or any of them prove dilatory in his payments as agreed on, the mother will possess the power of mortgaging the property to make up the deficiency. The amount promised, five marks, is payable at the Tabernacle Holidays.

The brothers likewise, severally and jointly, engage to find a "nice, sweet partner" for their sister Sarah, within the next three years, present her with a dowry of ten marks, provide her with a trousseau, and defray all the expenses of her nuptials and the wedding feast. The "big" house their father left them in Mancroft Street, is likewise pledged to the mother, with permission to her to convert it into money, should any or each of the brothers prove derelict in carrying out his promise.

The brothers also declare upon oath their willingness to do "what the sages enjoin" with regard to making a provision for their mother, should she be reduced to poverty.

The "big" house in Mancroft Street was provisionally tenanted by the widow, whose sons now engage to let her have quiet possession, and not thrust any stranger on her against her will and acquiescence. If all these conditions be fulfilled, she is willing to relinquish all her rights upon the property left by her husband, and share it equally among her sons.

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בחמישי בשבת בר״ח׳ אדר השני שנת אחת עשרה לפרט באלף הששי לבריאת עולם למנין שאנו מנין כאן בנורגיץ מתא איך באו לפנינו ר׳ יעקב ור׳ יהודה ור׳ שלמה בני ר׳ אליאב בהר׳ יעקב ואמרו לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות ותנו לאמנו מרת ייניטיל מחמת שרצינו ברצון נפשנו שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה נשבענו בנטילת חפץ לתת לאמנו מרת ייניטיל לסכות שנת שתים עשרה לפרט חמשה זקו׳ כסף לפרנסתה ולמזונותיה ובגלל חוב זה משכננו לה כל הבתים שהניח לנו אבינו לבלתי היותנו מוחזקים בהם עד היותה נפרעת מחוב האמור ואם נעבור לה זמן האמור מבלתי פרוע לאמנו החוב האמור נתננו כח לאמנו וזכות ללוות חסרון הכסף על יד גוי על הבתים האמורים כל לטרא בשנים פשיטי׳ לכל שבוע ועל המסרב משלשתנו לפרוע הקרן והשבח . . . הבתים האמורים גם נשבעו בפנינו ר׳ יעקב ור׳ יהודה ור׳ שלמה האמורים בנטילת חפץ לבקש זוג נאה ומתוק לאחותם שרה ולתת לה

נדוניא עד עשרה זקו׳ כסף ומלבושים ותכשיטין
ראוין כפי הנדה ולעשות לה חפה ומשתה כראוי
לפי הנדה עד מקץ שלש שנים לכל המאוחר
ובגלל חוב זה משכנו לאמם את הבית הגדול
שהניח אביהם ברחוב מנקרופט ואם ח׳ו יחסר דבר
מן הדברים המגיעים לזווג אחותם שרה האמורה
שיהיה כח וזכות לאמם מרת יינטיל ללוות החסרון
על הבית האמור ועל המסרב משלשתם לפרוע
באחריות הבית האמור על יד גוי הקרן והשבח כפי
שנים פשי׳ לכל ליטרא לכל שבוע עוד נשבעו
בפנינו בנטילת הפ׳ץ שלשתם האמורים שאם ח׳ו
יחסרו מזונות ופרנסה לאמם מרת יינטיל שיתן
כל אחד מהם לאמם מדי שנה בשנה כאשר
חכמים יגידו לפי השגת יד הפחות מהם בנכסים
ובגלל חוב זה משכנו לאמם בית הגדול ברחוב
מנקרופט שהניח להם אביהם שאם ימאן אחד מהם
מתת חלקו שתוכל מרת ינטיל האמורה ללוות חלק
המסרב על הבית האמור על יד גוי כפי המגיע
לשנים פשיטי׳ ללטרא בכל שבוע ועל המסרב
לפרוע קרן ושבח באחריות הבית האמור וכך אמרו
לנו יורשי ר׳ אליאב האמורים שטר חוב זה כתבו

בשוקא וחתמו בברא דלא ליהוי טמירא אלא גלוי
ומפורסם לכל ועל פי התנאים האלה באה לפנינו
מרת יינטיל האמורה ומחלה להם לשלשה בניה
האמורים כל שעבוד כתובתה מעל הבתים והקרקעות
והנכסים שהניח ר׳ אליאב בעלה מחילה הלוטה
להם וליורשיהם ובלבד שתדור בבית הגדול שהיה
לבעלה ברחוב מנקרופט ובאפורטנונצש כל ימי חייה
לבדה ואין לבניה רשות להושיב זר אתה בבית
שלא ברצונה ועל מנת שיתקיימו התנאים האמורים
מחלה להם אמם כל שעבוד כתובתה ואם לא
יתקיימו התנאים האמורים אין המחילה כלום וקנינא
מן ר׳ יעקב ור׳ יהודה ור׳ שלמה האמורים למרת
יינטיל האמורה בקנין גמור מעכשו ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה זה דביני
חטי והכל שריר וקים

חיים ב׳הר׳ עבדיה נ״ע
שמואל ב׳ר׳ משה

20. A Contract, made before three witnesses, by Jacob ben Eliab, in favour of his brother-in-law, Moses, who had espoused his sister Hannah. Date, previous to Pascha, 1251.

Hannah, it appears, held a bond of Robert Bataile,

from the proceeds of which her brother purposes to repay her husband the sum of four marks, money lent. The brother meanwhile possesses a bond, sealed by Robert de Elmeswelle, for £8. This bond he deposits in the hands of R. Jacob Gabbay, as a pledge for payment should he not meet his engagement.

By a venial evasion of the Jewish canon law, common at this period, the loan is not effected directly between creditor and debtor. The creditor is merely employed as middle-man. He borrows the money from a Christian, in whose name he receives the interest, which amounts in the present instance to the unusual rate of fourpence per pound per week.

The Contract is taken upon oath, and contains the customary conditions protecting the creditor from probable loss.

NORWICH, 1251. *Westminster.*

בפנינו החתומים מטה הודה ר׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב
שהוא חייב לר׳ משה גיסו ארבעה זקו׳ כסף להיות
נפרע מחוב רוברט בטיילא אשר בשם הנה בת ר׳
אליאב אשת ר׳ משה גיסו הנקוב ובשם רוברט
והרשה לו ר׳ יעקב לר׳ משה הנקוב גיסו ללוות
הארבעה זקוקים על יד גוי כל ליטרא וליטרא
בארבעה פשיטים לשבוע מט״ו ימים קודם פשקש
שנת שלשים וחמש למלכות אדונינו המלך הנרי בן

המלך יוהן עד טרניטי הקרובה אחריו באותה שנה
ובעבור זה החוב קרן ושבח משכן ר׳ יעקב
הנקוב לר׳ משה גיסו שמנה זקו׳ שיש לו בתוך
החוב משמנה ליט׳ הכתוב בשמו ובשם רוברט
מאלמשגילא אשר הרגל בתיבת נורגיץ ור׳ יעקב
הנקוב מסר החותם ביד ר׳ יעקב גבאי לר׳ משה גיסו
בחזקתו שיהיו כל השמנה זקו׳ אחראים וערבאים
לארבעה זקו׳ ולשבח שיעלה מט״ו ימים קודם
פשקש הנקובה עד טרניטי הנקובה וכל היצאות
שיוציא ר׳ משה גיסו הנקוב לגבות הובו מרוברט
בטיילא קרן ושבח על ר׳ יעקב הנקוב לפרוע לו
ממעות המוקדמים משמנה זקו׳ הנקובים ור׳ משה
גיסו יהיה נאמן בשבועתו מן היצאות אשר יוציא
ונשבע בפנינו ר׳ יעקב הנקוב בנטילת הפץ שלא
קבל ושלא יקבל מחוב רוברט מאלמשגילא ושלא
עשה שום שטר פטור ושלא יעשה ושלא יזקוף
חוב הנקוב כי אם ברשות ר׳ משה גיסו וקנינא
מן ר׳ יעקב לר׳ משה גיסו ככל מה דכתיב ומפרש
במנא דכשר למקניא ביה ומה ששמענו התמנו
נפרע דעל המתק והכל שריר וקים אליאב דביני

חטי יעשה דביני חטי ושלא דביני חטי והכל שריר וקים

יצחק בן הר׳ משה
יעקב בן הה׳ר׳ יוסף
שלמה ב׳ר׳ אליעזר

21. Shtar of Hayyim ben Perez, with his signature. Richard לפיינא and Prunella de Hunworth having arranged matters to the satisfaction of their creditor, the latter yields all further claims and demands preceding Easter, 1251. He holds them good against all demands relating to a debt of £12, whoever may prefer any suit or plaint.

NORWICH, 1251. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שריקרט לפיינא די (sic) ופרונלא מהונגרזא פטורים ממני ומיורשי מכל חובות ותביעות ועירעורין מבריאת עולם עד פשקא שנת שלשים וחמשת למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך יוהן ואם יבא שום אדם שבעולם ויביא שום הותם צירוגרייפא לערער או לתבוע על אותם ריקרט ופרונלא הנקובים בעלילת שום חוב שהיו אותם הנקובים חייבים לי בחותם משנים עשר ליטרין המדבר בשמם הנקובים ובשמי עלי לפוטרם

אותם הנקובים מאותו החוב נגד כל אדם עד היום
הנקוב ומה שהודיתי התמתי

חיים בן פרץ

22. Acknowledgment of witnesses subscribing to a declaration made under oath by Isaac of Warwick on Monday, 12th Tamuz, 5011.

The lands of Robert de Chardacre, in the city of Hautbois, had passed out of his hands into the possession of Isaac of Warwick, who herewith admits that Jekuthiel ben Joseph Jechiel is entitled to one-third of the same. He engages not to obstruct the latter in obtaining his rightful share, and should he be proved to do otherwise, he will pay all expenses, etc., and forfeit one silver mark by way of penalty.

Meanwhile he deposits, as security for the fulfilment of his contract, a Bond for £30, drawn in his own name and those of Peter of Hautbois and the Honourable R. Samuel of Norwich. Hayyim, the chirographer, will hold this Bond in pledge, the counterpart being in the London Ark.

Jekuthiel must pay one-third of all expenses attaching to the original Bond legally registered in the official Schedule, and bear one-third of any loss that may arise out of the transaction with Robert. He signs his name, Bonefey ben Josce.

NORWICH, 1251. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשיני
(sic) בשבת בשנם (sic) עשר יום לירח תמוז שנת

חמשת אלפים ואחת עשרה לבריאת עולם למנין
שאנו מנין כאן בנורגיץ מתא איך בא לפנינו ר׳ יצחק
ב״ה״ר׳ אברהם והודה בפנינו הודאה גמורה שיש
לו לר׳ יקותיאל ב״ה״ר יוסף יחיאל שליש חלקו
בכל מה שיוציא הוא או יורשיו או הבא מכחו
מכל הקרקעות שהיה רוברט מקרדאקרא מוחזק
בהן כבר בעיר הובויש ונשבע ר׳ יצחק האמור
בנטילת חפץ שלא ידחה ר׳ יקותיאל מלגבות שליש
חלקו בכל אשר יבא מקרקעות האמורו׳ בתוך ח׳
ימים להזמנתו ואם ידהנו ר׳ יצחק האמור מלהגבותו
שליש קבלתו בתוך ח׳ ימים להזמנתו קנס ר׳ יצחק
האמור את עצמו לתת זקוק כסף לר׳ יקותיאל
האמור וכל מה שיוציא ר׳ יקותיאל בגלל הוצאת
חלקו על פי שבועתו יתן לו ר׳ יצחק האמור ובכך
לא יפטר משליש חלקו האמור בקרקעות האמורות
ותחת הוב זה שם ר׳ יצחק האמור ביד חיים
צירוגרייפא חותם משלשים ליטרין המדבר בשם
פיירש מהובויש ובשם הנדיב ר׳ שמואל מנורגיץ
ובשם ר׳ יצחק האמור בתיבת לונדרש לזכות לר׳
יקותיאל בשעבוד חלקו האמור ונשבע ר׳ יצחק
האמור בנטילת חפץ שלא עשה על חלקו שטר

פטור ושלא יעשה כי אם ברשות ר׳ יקותיאל האמור
אך מן המוהר וממחזיקי קרקעות למפרע לא יקח
ר׳ יקותיאל מאומה ועל ר׳ יקותיאל האמור ליתן
שליש היצאות המוצאות בשדול החוב האמור
ושליש ההפסד אם יבא ח״ו ואם ישוב רוברט
מקארדקרא לחזקתו בהובויש יהיה שטר זה כחרש
הנשבר לא יועיל מאומה זאת לדעת כל מה שיהיה
לו לר׳ יצחק האמור מרוברט מקארדקרא בעלילת
אותו הותם האמור או בעבור שאר חובות שהוא
חייב לו לא יהיה לר׳ יקותיאל שום חלק בו לבד
מה שיוכל ר׳ יקותיאל להראות על פי שטרו שיש
לו בחותמותיו ומה ששמענו התמנו

יעקב ב״ר אליאב עד
אברהם ב״ר שלמה

עוד להזכיר שאם ישוב רוברט דקרדאקרא
לחזקתו בהובויש שכל מה שיוציא ר׳ יצחק ממנו
מחובו מששה עשר ליט׳ וכל השבח שיצא מהם
שיגבה לר׳ יקותיאל השליש בכל חומר הכתוב
בפנים והממאן משניהם על התנאים שבשטר זה
מזה ומזה על השליש להוציא ושכנגדו שטר זה
ושטר פטור שעמו

נחנו חתומי מטה מודים הודאה גמורה שכל מה
שכתוב למעלה מכתיבת יד הר׳ חיים משותפות
הוייבוש שהוא אמת

יצחק מגרגיק
בונפי בן יוסי

23. A Declaration made by R. Isaac ben Abraham (Isaac of Warwick), in favour of Jekuthiel, son of Joseph Jechiel, acknowledging that the latter has a claim for five marks sterling, on a Bond executed by Robert de Chardacre, covering the sum of £16. The money was lent out at interest at the rate of twopence per pound weekly. Jekuthiel's co-partnership commences at St. Nicholas' Day, 1251.

The signatory of the Deed, anticipating the probable seizure of the debt on the part of the king, promises payment, in the event of this misfortune, out of his other property; and covenants, moreover, to pay a fine of half a gold mark in each instance, both to the King and his brother, Earl Richard, should he put Jekuthiel to any trouble whatsoever in obtaining his just rights.

NORWICH, 1251. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שיש לו
לר׳ יקותיאל ב׳הר׳ יוסף יחיאל חמשה זקו׳ ממטבע
אשטרלינש בחוב שלי מרוברט דקארדאקרא שהוא

חייב לי בצירוגרייפא המדבר משׁשה עשר לטרי׳
בשמי ובשם אותו רוברט בתיבת נורג׳ץ באותו הוב
יש לו לר׳ יקותיאל האמור חמשה זקו׳ מרויחים
בחוב כפי ב׳פ׳ לליטרא מיום קדש ניקולש שנת
שלשים וחמש למלכות אדוננו המלך הנרי בן
המלך יואן להיות נפרע החמשה זקו׳ והשבח
מהמעות הראשונות הבאות מחוב האמור ונשבעתי
בנטילת הפ׳ץ שלא קבלתי מחוב האמור כלום ושלא
אקבל ושלא עשיתי עליו שטר פטור ושלא אעשה עד
היות ר׳ יקותיאל האמור נפרע חוב האמור והשבח
ואם יהיה ר׳ יקותיאל נדחה על ידי מלהיות נפרע
חוב האמור והשבח ממעות הראשונות הבאות מחוב
האמור קנסתי עצמי לתת לאדוננו המלך חצי זקוק
זהב ולאחיו השלטון ריקרט חצי זקוק זהב ובזאת
לא אפטר מן החוב אם לא יארע אונס שיהיה החוב
נגבה בעבורי בעלילת אדוננו המלך ואם ח״ו יגבה
החוב בגללי ביד מלכות יהיו מעכשיו כל נכסי דאית
להון אחריות ודלית להון אחריות דקנאי ודעתיד
אנא למקני אחראין וערבאין לר׳ יקותיאל האמור
בעבור חוב האמור והשבח להיות נפרע ממעות

הראשונות הבאות משאר חובותי ונכסי את חוב
האמור והשבח ומה שהודיתי חתמתי

יצחק ב״ה״ר׳ אברהם
ואני עד חיים ב״ה״ר׳ עובדיה
ואני שמואל כהן עד

24. Declaration made by R. Elias ben Isaac in the presence of three witnesses, promising to discharge a debt of forty shillings due to R. Abraham, son of the martyred R. Azriel, payable some time during the month of Tebet, 5012.

The debtor gives a lien on all his property, both movable and immovable, for the due accomplishment of the bargain.

NORWICH, 1252. *Westminster.*

בפנינו החתומי מטה הודה ר׳ אליהו ב״הר׳ יצחק
הודאה גמורה שהוא חייב לפרוע לר׳ אברהם בן
הקדוש ר׳ עזריאל ארבעים דינ׳ כסף בתוך חדש
טבת שנת שתים עשרה באלף הששי באחריות כל
נכסיו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנה
ודעתיד למקני כלהון יהון אחראין וערבאין למגבי
מנהון חוב האמור ולא יהיה ר׳ אליהו האמור נאמן
לומר פרעתי כל זמן ששטר זה ביד ר׳ אברהם

האמור אם לא יהיה לו שובר חתום בכתב ידו על
שטר האמור וקנינא מן ר׳ אליהו האמור לר׳ אברהם
האמור ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר
למקניא ביה שריר וקים

חיים ב׳הר׳ עבדיה
יום טוב ב׳הר׳ משה
יצחק ב׳ר׳ יוסף

25. Memorandum of Contract, dated Thursday, Rosh Hodesh Shebat, 5013.

R. Jehoshua, son of R. Sampson the Levite, testifies that he has transferred, for six years, to Judah ben Eliab, a house in Mancroft Street, originally purchased from Benedict fil' Isaac, and paying a rental to the parson of St. Stephen's. The boundaries of the property are set forth in detail, thus:—E., house of Judah bar Eliab; W., the public highway; N., the public highway; S., houses of Lornin of Newgate.

R. Jehoshua was indebted to R. Judah (his son-in-law) in the sum of forty shillings, and not being able to discharge the debt, transfers the house for the six years, commencing at Passover, 1253. The lessee releases his father-in-law from all further claims he has on him up to the date that the Deed is executed. Should the house be seized by the King under any pretence, R. Jehoshua engages to give a lien on all his chattels, in order to secure his son-in-law against loss.

A further bargain is then stated. The father-in-law

undertakes to hire the house for the six years, paying an annual rental of half a mark.

The contracting parties, respectively, contend for certain advantages over, and impose certain restrictions on each other, so as to prevent misunderstanding between the two. The father-in-law obtains permission to have in his house windows and doors opening into the adjoining property of his son-in-law. This permission is only granted for six years.

NORWICH, 1253. *Westminster.*

זכרון עדות שהיה (sic) בפנינו החתומי מטה בחמישי
בשבת ביום ר״ח שבט שנת חמשת אלפים ושלש
עשרה לבריאת עולם למנין שאנו מנין כאן בנורג׳יץ
מתא איך בא לפנינו ר׳ יהושעיה ב׳הר׳ שמשון
הלוי וכך אמר לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו
וחתמו בכל לשון של זכות ותנו לחתני ר׳ יהודה
ב׳ר׳ אליאב מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס
אלא בלב שלם ובנפש חפצה שמסרתי לו הבית
שיש לי במקצוע מנקרופט שקניתי מר׳ ברוך ב׳ר׳
יצחק הנותן מס לגלח מק׳ אשטייבנא ואילן
מצרנהא מצד מזרח קרקע חתני ר׳ יהודה האמור
מצד מערב רשות הרבים מצד דרום בתי לורנין
מנוגא גאט מצד צפון רשות הרבים כל אותו הבית

במצריו מסרתי לחתני ר׳ יהודה האמור מפסח של
שנה זו עד מקצה שש שנים בעבור החוב שהייתי
חייב לו בשטר בצירוגרייפא המדבר מארבעים
דינ׳ ובגלל כן הודה בפנינו ר׳ יהודה האמור הודאה
גמורה שבעבור הבית האמור שמסר לו חמיו לשש
שנים ר׳ יהושעיה חמיו פטור ממנו מכל חוב
הארבעים דינ׳ האמורים ומכל שאר חובות תביעות
וערעורין מבריאת עולם עד ראש חדש שבט
האמור ואם חס ושלום יצא הבית האמור מתחת
יד חתנו האמור או מידי הדרים בו מחמתו בגלל
חוב שר׳ יהושעיה האמור חייב לאדוננו המלך או
לאדם אחר שיעבד ר׳ יהושעיה האמור מעכשו כל
נכסיו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנה
ודעתיד למיקני להיות אחראים וערבאים לגבות
מהם כל חוב ארבעים דינ׳ בתוך שש שנים לזמנים
האמורים עליו ועל יורשיו ובפנינו ירד ר׳ יהושעיה
האמור אל תוך הבית בתורת שכירות ששכרו
מחתנו ר׳ יהודה האמור מפסח האמור עד מקצה
שש שנים לתת לו חצי זקוק כסף מדי שנה בשנה
בשכר הבית ויצאת בדקי הבית קבל עליו ר׳
יהושעיה האמור בכל שש שנים האמורות עוד

הודה בפנינו ר׳ יהודה ב׳ר׳ אליאב האמור הודאה
גמורה שהניח לו לר׳ יהושעיה חמיו ברצון נפשו
שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה להיות
לו פתחים וחלונות בבית האמור פתוחים לו על
קרקע ר׳ יהודה האמור שבמזרח הבית ויהיה לו
לר׳ יהושעיה ולדרים בבית האמור כניסה ויציאה
בחצר ר׳ יהודה האמור ולא יוכל ר׳ יהודה האמור
למחות מפסח האמור עד מקצה שש שנים האמורים
בעבור מחצה כסף שיתן לו ר׳ יהושעיה למס מדי
שנה בשנה אך אם ירצה ר׳ יהודה האמור לעשות
בנין על קרקעו האמורה בצד הבית האמור הרשות
בידו לסתום הפתח האחד שבצד בנינו ולהניח לו
הפתח האחר פתוח עד זמן האמור ובכלות שש
שנים האמורים יהיה לו לר׳ יהודה האמור כח
ורשות לסתום הפתחים והחלונות בבית האמור
הפתוחים עליו ולא יוכל ר׳ יהושעיה למחות בידו
ולא לערער על ר׳ יהודה יותר מבנוי שלו ומקום
הדלף כלום וקנינא מן ר׳ יהושעיה ב׳הר׳ שמשון
הלוי לר׳ יהודה ב׳ר׳ אליאב ומן ר׳ יהודה ב׳ר׳ אליאב
לר׳ יהושעיה ב׳הר׳ שמשון הלוי בקנין גמור
מעכשו ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר

למיקניא ביה בתוך שש שנים לזמנים האמורים
דביני חטי והכל שריר וקים

חיים ב'הר' עבדיה

יום טוב ב'הר' משה

26. Attested Shtar, dated Friday, 9th Shebat, 5013.

R. Jechiel, son of the martyred R. Moses, effects a sale of land in Mancroft Street, St. Peters, the purchaser being R. Abraham, son of the martyred R. Azriel.

The Boundaries of this belt of property are laid down thus :—E., the Cockeys ; W., the public highway ; N., land of Moses, son of the Honorable R. Benedict Crespin ; S., house of Isaac of Warwick.

The land appears to have been acquired by the vendor from the same R. Abraham, who held it in conjunction with others, viz., Jacob, Judah, and Solomon, the sons of R. Eliab, Gentil, their mother, and Miriam, mother of Abraham. It now reverts to one only of the original owners, and ample protection is granted the purchaser to hold and retain it, dealing with it at his pleasure.

NORWICH, 1253. *Westminster.*

זכרון עדות שהיה (sic) בפנינו החתומי מטה בששי
בשבת בתשעה ימים לירח שבט שנת חמשת
אלפים ושלש עשרה לבריאת עולם למנין שאנו
מנין כאן בנורגיץ מתא איך בא לפנינו ר׳ יחיאל בן

הק׳ ר׳ משה וכך אמר לנו הוו עלי עדים וקנו ממני
וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לר׳ אברהם
בן הק׳ ר׳ עזריאל מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא
באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה שחזרתי
ומכרתי לו שלא באחריות כי אם בשביל הבאים
מחמתי את הקרקע שברחוב מנקרופט בין בית
ר׳ יצחק ב׳הר׳ אברהם שבדרום ובין קרקע ר׳ משה
בן הנ׳ ר׳ ברכיה קרשפין מן הצפון ומצד מערבי
רשות הרבים ומצד מזרחי קוקייא כל אותה קרקע
במצריה בארך וברחב שמכר לי ר׳ אברהם האמור
ור׳ יעקב ור׳ יהודה ור שלמה בני ר׳ אליאב ב׳הר׳
יעקב ומרת ינטיל אלמנתו ומחילת כתובת מרת
מרים אלמנת הק׳ ר׳ עזריאל על אותה הקרקע הכל
החזרתי לר׳ אברהם האמור וכל אותה הקרקע
חזרתי ומכרתי לר׳ אברהם האמור שלא באחריות
כי אם לבאים מחמתי מכירה גמורה שרירא וקיימא
וחלוטה מן יומא דנן ולעלם ואם יבא איש או אשה
קרוב ורחוק יורש או נוחל לערער על קרקע
האמורה מכחי מחמת ירושה או מתנה או מכר
שעשיתי על קרקע האמורה עלי לפצותה ולהגן
עליה ולהדיחם מעל ר׳ אברהם ומעל יורשיו

באחריות כל נכסי דאית להון אחריות ודלית להון
אחריות דקנינא ודעתיד אנא למיקני אך לנגד
הבאים לערער על קרקע האמורה בכל שאר עסק
טענה הבאה בדברים אחרים שלא מחמתי לא
קבלתי עלי אחריות כלל ואין לו לר׳ אברהם האמור
וליורשיו להזור עלי ועל נכסי בגללם כלום ויהיה לו
כח לר׳ אברהם וליורשיו למכור וליתן להחליף
ולהוריש הקרקע האמורה ולעשות בה כל מה
שירצה ואין אני ולא הבאים מכחי יכולים למחות
וכך אמר לנו ר׳ יחיאל האמור שטר מכירה זו
כתבוה בשוקא והתמוה בברא דלא למיהוי
כמכירתא טמירתא אלא גלויה ומפורסמת לכל
ושטר מכירה זו עשוי כתקון חכמים בבטול כל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד
סוף כל מודעי דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי
אלא כחומר כל שטרי מכירה העשוין כתקון חכמים
וקנינא מן ר׳ יחיאל בן הק׳ ר׳ משה לר׳ אברהם בן
הק׳ ר׳ עזריאל בקנין גמור מעכשו ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא ביה שריר וקים

חיים ב״הר׳ עבדיה נ״ע

אליהו ב״ר׳ יוסף הלוי

27. A Shtar, signed by Moses son of Samuel, acknowledging that William fil' Hugh, of Sutton-upon-Sore, and his heirs are released from all claims and demands up to Pascha in the 37th year of the reign of Henry, son of King John.

NORWICH, 1253. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שגילמא בן הואה
דשוטון שור שורא ויורשיו פטורין ממני ומיורשי
מכל חובות וערביות ועירעורין מבריאת עולם עד
פשקא שנת שלשים ושבע לעיטור אדונינו המלך
הנרי בן המלך יואן ומה שהודיתי כתבתי והתמתי
משה בן שמואל

28. Sale of a chirographed Bond in the Norwich coffer, by R. Abraham, son of the martyred R. Azriel, to R. Jacob, son of R. Elias.

Isaac of Warwick owes fifty-eight shillings, payable by instalments, as under :—Eighteen shillings at the octave of Easter, 1253, twenty shillings at the succeeding Michaelmas, and the remaining twenty shillings at Easter, 1254. The Bond bears interest at the rate of twopence per week per pound, and is sold by the holder to Jacob, as above, with stringent provisions against loss.

R. Abraham may give an acquittance for the whole debt, or for the instalments as they are repaid; but no such acquittance will hold good unless there be ample

proof that the purchaser is cognizant of the proceedings, and has given in his adherence to the same. The original transaction, effected between Jew and Jew, was conducted in the ordinary way through the aid and by the medium of a Christian friend.

NORWICH, 1253. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה מכר ר׳ אברהם בן הקדוש ר׳ עזריאל לר׳ יעקב ב׳הר׳ אליהו כל חוב שר׳ יצחק ב׳הר׳ אברהם חייב לו בשטר חתום בצירוגרייפא בתיבת אדוננו המלך בנורגיץ זארת לדעת חוב אחד משמנה וחמשים דינרים לשלם לאלו הזמנים לח׳ ימים אחר פשקש שנת שלשים ושבע לעיטור אדוננו המלך הנרי בן המלך יהן שמנה עשר דינרים ולח׳ ימים אחר ק׳ מיקל הסמוך אחריו עשרים דינרים ולח׳ ימים אחר פשקש הסמוך אחריו עשרים דינרים והשבח שעלה ושיעלה על חוב הנקוב זאת לדעת ב״פ׳ לשבוע לכל ליטרא וליטרא בהעברת הזמנים הנק׳ כל אותו חוב הנקוב מכר ר׳ אברהם הנ׳ לר׳ יעקב הנקוב וכל שיעבוד שטר חוב האמור וכל מה שיצא מחוב האמור הן קרן הן שבח בלי שיור ונשבע ר׳ אברהם האמור בפנינו בנטילת חפץ שלא קבל מחוב האמור כלום ושלא יקבל לא

מן הקרן ולא מן השבח ושלא עשה שטר פטור ושלא
יעשה כי אם ברשות ר׳ יעקב האמור וכל הפסד
הבא לו לר׳ יעקב האמור בעלילת ר׳ אברהם
האמור מחוב הנקוב הן מן הקרן הן מן השבח קבל
עליו ר׳ אברהם האמור באחריות כל נכסיו דאית
להון אחריות ודלית להון אחריות דקנה ודעתיד
למיקני לשלם כל החוב וכל ההפסד הן מן הקרן
הן מן השבח לר׳ יעקב האמור ושטר הוב האמור
מסר ר׳ אברהם האמור לר׳ יעקב האמור לזכות בו
ולכל הבאים מכחו שיביא שטר זה ותנאי בין ר׳
יעקב הנקוב ובין ובין (sic) ר׳ אברהם הנקוב שאם
יעשה ר׳ יצחק ב׳הר׳ אברהם הנקוב פריעה הן
ממקצת החוב הן מכל החוב האמור שיעשה ר׳
אברהם האמור שטר פטור לר׳ יצחק האמור על
חוב האמור ואין נאמן ר׳ אברהם לומר על שום
שטר פטור שיביא ר׳ יצחק האמור מכתיבת יד ר׳
אברהם האמור אשר נעשה בציוי ר׳ יעקב האמור
אם לא יהיה לו ראיה מכתיבת ר׳ יעקב האמור
שבצווי נעשה השטר פטור וגם נשבע ר׳ אברהם
בפנינו שלוה המעות על יד גוי ברבירת בב׳פ׳
הליטרא כל שבוע ושבוע בהעברת הזמנים הנקובים

וקנינא מרי אברהם האמור לר׳ יעקב האמור בקניין גמור מעכשיו ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה יעקב על שיטה ראשונה והכל שריר וקים

אברהם בן משה מנורג׳ין
אברהם ב׳ר׳ שלמה
משה בהר׳ יצחק
שמואל מנורג׳ין

29. A lengthy Shtar, being a Record of Testimony taken on Friday, 15th Kislev, 5014.

By this Instrument, Jessica, wife of Jacob ben Eliab, relinquishes her marriage jointure in favour of her husband, comprising ground left him in Mancroft Street, St. Peter's, and a house bequeathed by R. Eliab to his heirs in Needham Street, St. Stephen's.

Boundaries of land in Mancroft Street, St. Peter's: E., house of Peter fil' Nicol; W., house of Alan the bowl-maker; N., public highway; S., house of Alan the bowl-maker.

Boundaries of house in Needham Street, St. Stephen's: —E., house and yard of Judah ben Eliab; W., house and yard of William Here; N., public highway; S., land of Roger Keys.

The husband sells both of these to his brother Judah, in consideration of the latter paying forty shillings forthwith and a rental of half a mark at each recurring

Michaelmas subsequent to the execution of the present Deed.

NORWICH, 1253. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בששי
בשבת בחמשה עשר יום לירח, כסליו שנת חמשת
אלפים וארבע עשרה לבריאת עולם למנין שאנו
מונין כאן בנורגייץ מתא איך באה לפנינו מרת
יסכה אשת ר׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב ומחלה לבעלה
שעבוד כתובתה מעל הבית שהניח ר׳ אליאב ב׳הר׳
יעקב ליורשיו בעיר נורגייץ ברחוב נידהם ואילן
מצרנהא מצד מורח הבית והחצר שנפל לו לר׳
יהודה בר אליאב בגורלו בנחלת אביו מצד מערב
הבית והחצר שהיה לגילמא הירא מצד צפון רשות
הרבים מצד דרום קרקע רוגיר קיזא גם מחלה לו
לבעלה האמור שעבוד כתובתה מעל הקרקע שהניח
ר׳ אליאב ב׳הר׳ יעקב ליורשיו בקצה מנקרופט
ואילן מצרנהא מצד מזרח הבית שהיה לפיירש בן
ניקולא מצד מערב הבית שהיה לאוליין לבולור
מצד צפון רשות הרבים מצד דרום הבית שהיה
לאליין לבולור כל הבית והחצר האמור במצרים
האמורים והקרקע האמורה במצריה האמורים מחלה

מרת יסכה לבעלה ר׳ יעקב שאין לה עליו ולא על
יורשיו שום טענת שעבוד כתובה לא על הבית
והחצר האמור במצרים האמורים ולא על הקרקע
האמורה במצרים האמור׳ וא׳ע׳פ׳ שמחילה אינה צריכה
קנין קנינו מן מרת יסכה האמורה לר׳ יעקב בעלה
האמור בקנין גמור מעכשו ככל מה דכתיב ומפרש
לעיל במנא דכשר למיקניא ביה ואחר כך בא
לפנינו חתומי מטה ר׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב האמור וכך
אמר לנו היו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו
בכל לשון של זכות ותנו לו לאחי ר׳ יהודה בר
אליאב מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא מחמת
אונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה שמכרתי לו
וליורשיו ולבאים מכחו את הבית והחצר האמור
במצרים האמורים שנפל לי בגורלי בנחלת אבי
ברחוב נידהם והקרקע האמורה במצרים האמורים
שנפל לי בגורלי בנחלת אבי בקצה מנקרופט
מתהום ארעא עד רום רקיעא הכל מכרתי לר׳
יהודה אחי וליורשיו ולבאים מכחו מכירה גמורה
והלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה בה ודלא
למיהדר בה מן יומא דנן ולעלם בעבור ארבעים דינ׳
שנתן לי עכשו ובעבור מחצה כסף שהוא נותן לי

בכל קדש מיקל מידי שנה בשנה ויהיה לו לר׳
יהודה האמור וליורשיו ולבאים מכחו כח וזכות
ויכולת בבית ובחצר האמור ובקרקע האמורה
למכור וליתן להחליף ולהוריש ולעשות בהם כל
מה שירצה ולא שיירתי לעצמי באותו הבית ובחצר
האמור ובקרקע האמורה כלום מתהום ארעא עד רום
רקיעא וכך אמר לנו ר׳ יעקב האמור אחריות
מכירה זו קבלתי עלי ועל יורשי אחרי על כל נכסי
דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנאי
ודעתיד אנא למיקני שאם יבא איש או אשה יורש
או נוחל לערער על ר׳ יהודה האמור או על יורשיו
או על הבאים מכחו מחמת מכירה זו עלי ועל
יורשי לפצותם ולהדיחם מעליהם ולהשקיט מקחו
בידו וביד יורשיו וביד הבאים מכחו וכך אמר לנו
ר׳ יעקב האמור שטר מכירה זו כתבוה בשוקא
וחתמוה בברא דלא למיהוי כמכירתא טמירתא
אלא גלויה ומפורסמת ופומבי לכל ושטר זה עשוי
כתקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי אלא כחומר כל שטרי מכירה העשוין
כתקנן בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי
דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי שמסר ר׳

יעקב האמור על מכירה זו או שעתיד למסור הכל
בטל בפנינו ר׳ יעקב האמור כחרס הנשבר שאין
לו תקנה ואחריות מכירה זו קיבל עליו ר׳ יעקב
האמור ועל יורשיו אחריו באחריות כל נכסיו
האמורים וקנינא מן ר׳ יעקב ב׳ר׳ אליאב האמור
לאחיו ר׳ יהודה האמור בקנין גמור מעכשו ככל
מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא ביה
הכל שריר וקים

חיים ב׳הר׳ עבדיה נ״ע
שמואל בן הק׳ ר׳ משה נ״ע

30. Declaration of Samuel ben Joseph that he is indebted to his sister's husband, Samuel ben Abraham, in a debt of ten shillings, coin of the realm, payable during Hanucah, 5014.

The remaining portion of the Deed is in its provisions similar in character to the Shtar which succeeds this, in so far as the retention of the loan is concerned.

NORWICH, 1254. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה שמואל ב׳ר׳ יוסף הודאה
גמורה שהוא חייב לר׳ שמואל ב׳ר׳ אברהם איש
אחותו עשרה די׳ ממטבע אשטרלינש לפרוע אותם
לו בתוך חנוכה שנת ארבע עשרה לפרט על כל

נכסיו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
דקנה ודעתיד למקני ואם יעבר שמואל האמור
את זמן האמור מבלתי פרוע לר׳ שמואל האמור
את חוב האמור הרשהו שמואל האמור לר׳ שמואל
איש אחותו האמור ללוות העשרה די׳ עליו על יד
גוי בפ״ל כל זמן שיעכבם ברצונו וכל נכסיו אחראין
וערבאין לקרן ושבח שיעלה עליו ונשבע שמואל
האמור בפנינו שלא יבקש עילה ותאנה לדחות ר׳
שמואל האמור מחוב האמור מקרן ומשבח לא
בדיני ישראל ולא בדיני אומות העולם וכל מה
שיוציא ר׳ שמואל האמור בגלל הוצאת הוב
האמור משמואל האמור ישלם לו שמואל על
כל נכסיו האמורי׳ ובגלל כן לא יפטר מחוב
האמור לא מקרן ולא משבח וקנינא משמואל
האמור לר׳ שמואל איש אחותו האמור ככל מה
דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה

יעקב ב׳ר׳ אליאב
שמואל ב׳ר׳ יוסף
חיים ב׳הר׳ עבדיה נ״ע

31. Recorded Testimony, to the effect that Jacob ben Eliab acknowledges a debt of sixty shillings, sterling coin of the realm, owing to his brother Solomon, which he purposes paying at Easter, 1254.

Should he fail to meet this engagement, he covenants to retain the money as a loan advanced by a Christian, and will pay interest at the rate of twopence per week per pound for such accommodation. The mother of the two, Gentil, joins with her one son, in becoming security to the other, and offers her "big" house in Mancroft Street as a pledge for the honorable fulfilment of the proposed agreement.

Jacob enters no protest against his being summoned before any Court, Jewish or Christian, should he prove derelict in discharging the debt.

NORWICH, 1254. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה ר׳ יעקב ב״ר׳ אליאב
הודאה גמורה שהוא חייב לר׳ שלמה אחיו ששים
דינ׳ ממטבע אשטרלינש לפרוע אותם לו לפשקא
שנת שלשים ושמנה למלכות אדוננו המלך הנרי
בן המלך יואן ואם יעבור לו זמן האמור מבלתי
פרוע לאחיו ר׳ שלמה את חוב האמור הרשהו ר׳
יעקב ללוות הששים דינ׳ עליו ע״י גוי לפי ב׳ פשי׳
ללטרא בכל שבוע שיעכבם אחר זמן האמור
ותחת החוב האמור והשבח שיעלה עליו שעבד

ר׳ יעקב האמור לאחיו ר׳ שלמה האמור כל נכסיו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנה ודעתיד למיקני למיהוי כולהון אחראין וערבאין לחוב האמור לקרן ולשבח שיעלה עליו גם מרת יינטיל אם ר׳ יעקב ור׳ שלמה האמורים באתה לפנינו והודתה לפנינו ברצון נפשה הודאה גמורה שקבלה אחריות חוב האמור על הבית הגדול שהניח בעלה ר׳ אליאב ברחוב מנקרופט שיהיה גם הוא אחראי וערב ומשועבד לחוב האמור לקרן ולשבח שיעלה עליו ולהוציא חוב האמור והשבח שיעלה עליו יש ביד ר׳ שלמה האמור להעמיד ר׳ יעקב האמור בין בדיני ישר׳ בין בדיני אומות העולם וכל זמן ששטר זה ביד ר׳ שלמה האמור לא יהיה ר׳ יעקב אחיו נאמן לומר פרעתי אם לא יהיה בידו שובר חתום בעדים כשרים ומה ששמענו חתמנו ולשבח דביני חטי והכל שריר וקים

חיים ב׳ר׳ עבדיה נ״ע

שמואל בן הקדוש ר׳ משה ת׳נ׳ב׳ה׳

32. Abraham, son of the martyred Rabbi Azriel, acknowledges that he is indebted to his sister's husband, R. Elias ben Isaac, in the sum of forty shillings of sterling coin. The debt is payable at Noel (Christmas) of the year 1254. Should he fail to pay at the appointed date, he concedes permission to his creditor to prolong the loan through the medium of some Christian friend, whereby Elias would be entitled to interest at the rate of twopence per pound per week. The debtor swears, in the customary fashion, that he will place no impediment in the way of the creditor, and gives him a lien upon all his property for the due fulfilment of his covenant.

NORWICH, 1254. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה ר׳ אברהם בן הק׳ ר׳
עזריאל הודאה גמורה שהוא חייב לר׳ אליהו ב״ר׳
יצחק איש אחותו ארבעים דינ׳ ממטבע אשטרלינש
לפרוע אותם לנואל שנת שלשים ושמנה למלכות
אדוננו המלך הנרי בן המלך יואן ואם יעבר
זמן האמור מבלתי פרוע החוב האמור לר׳ אליהו
האמור הרשהו ר׳ אברהם האמור ללוותם עליו על
יד גוי בב״פ׳ לליטרא בכל שבוע שיעכבם ברצונו
ובגלל חוב האמור והשבח שיעלה עליו שיעבד לו
ר׳ אברהם האמור לר׳ אליהו האמור כל נכסיו
דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנה

ודעתיד למיקני להיותן אחראין וערבאין לחוב
האמור ולשבח שיעלה עליו ונשבע ר׳ אברהם
האמור בנטילת הפץ שלא יבקש שום עלילה
תאנה ותרמית לדחות ר׳ אליהו האמור מחוב
האמור ומן השבח שיעלה עליו לא בדיני ישראל
ולא בדיני אומות העולם ואם ח״ו ידחה אותו כל
מה שיוציא ר׳ אליהו האמור בהוצאת חוב האמור
מיד ר׳ אברהם האמור יפרע לו ר׳ אברהם האמור
באחריות כל נכסיו ובגלל כן לא יהיה פטור
מחוב האמור והשבח שיעלה עליו וכל זמן ששטר
זה ביד ר׳ אליהו האמור לא יהיה ר׳ אברהם
האמור נאמן לומר פרעתי אם לא בשובר החתום
בעדים כשרים וקנינא מן ר׳ אברהם בן הק׳ ר׳
עזריאל לר׳ אליהו בר יצחק בקנין גמור מעכשו
ככל מה דכתיב ומפרש לעיל ובמנא דכשר
למקניא ביה

חיים ב׳הר׳ עבדיה
יעקב בן הה׳ר׳ יוסף

33. Shtar of Samuel, son of the Honorable R. Isaac of Norwich, and Abraham, son of the Honorable R. Moses of Norwich.

These two individuals renounce before two witnesses all claims they possess on a piece of land, situate in Saddlegate Street, in the parish of St. Peter. The boundaries of the property are thus set forth:—E., looking citywards; W., the public highway; N., house of William the knifesmith; S., road leading to the Bail.

Their successor is Stephen Le Jouvene Le Arblaster (crossbow-man), and the date of the Record is the Morrow of Epiphany in the 39th year of Henry III.

The property is described as extending 20 feet in breadth towards the public highway, while its entire length, citywards, leads as far as the "Fosse of our Lord the King."

Stephen undertakes to pay for this plot six pennies per annum, viz., three pennies at Pascha and three pennies at Michaelmas.

NORWICH, 1255. *Westminster.*

נחנו חתומי מטה מודים הודאה גמורה
שהנחנו ומהלנו לשטייבנא ליובנא האלבשטייר
כל דין וכל תביעה שיש לנו או שהיה לנו או
לאבותינו על הקרקע השוכבת ברחוב שדלגטא
בפרויישא ק׳ פיירא ואילן מצרנהא מצד מזרח
כנגד הכרך מצד מערב רשות הרבים מצד דרום
דרך רשות הרבים עד הביילא מצד צפון בית
גילם לניגֿא שמיץ כל אותה הקרקע ברחוב עשרים

רגליים (sic) על רשות הרבים ובאורך כולה כנגד
הכרך עד פּוּשי אדוננו המלך כל אותה הקרקע
הנחנו ומחלנו אנו ויורשינו לשטייבֿנא הנקו׳
וליורשיו כל כח וכל יכולת וכל ערעור וכל תביעה
שיש לנו בה בעומקא וברומא מתהום ארעא עד
רום רקיעא הכל הנחנו ומחלנו אנו ויורשינו
לשטייבנא הנקו׳ וליורשיו מחילה והנחה גמורה
וחלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה ודלא
למהדר בה מן יומא דנן ולעלם ומעתה ילך שטייבנֿ
הנקו׳ ויחזיק בקרקע האמורה ויקנה ויזכה בה קניין
גמור ובלבד שיתן שטייבֿנא הנקו׳ ויורשיו לנו
וליורשינו ששה פשיט׳ לשנה לאילו הזמנים זאת
לדעת שלשה פשיט׳ לפשקא ושלשה פשיט׳ לקֿ
מיקֿל הסמוך אחריו וכמו כן מדי שנה בשנה
לפשקא ולקֿ מיקל יתן שטֿייבנא הנקו׳ ויורשיו לנו
וליורשינו ששה פשיט׳ ממס לשנה ויהיה לו רשות
לשטייבֿנא הנקו׳ בקרקע הנקו׳ לבנות ולסתור ולחפר
בה שיחין ומערות להוריש ולהנחיל להשאיל
ולהשכיר ולהחליף ולתת במתנה ולמכר ולמשכן
לכל מי שירצה להוציא ולהכנים זיזין וגזוזטראות
לאמהאה אמהויי ולאחואה אחוויי ואיש לא ימחה

בידו מן יומא דנן ולעלם ונשבענו שלא עשינו
שום מכר ונתינה ולא שום הברחה בעולם על
קרקע הנקובה להרחיק שטייבֿנא הנקו׳ מקרקע
האמור וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם בן
או בת קרוב או רחוק אח או אחות יורש ונוחל
יהודי או ארמאי איש או אשה שיקום ויהגה
ויערער שום צד טענה תביעה וערעור על שטייבֿנא
הנקו׳ או על יורשיו על עסק הנחת ומחילת קרקע
האמור מחמתנו עלינו ועל יורשינו לפצותם
ולשפותם ולהדיחם מעליו ומעל יורשיו באחריות
כל נכסינו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
דקנינו ודעתיד למיקני כולהון יהון אחראין וערבאין
להנחה ולמחילה האמורה והנחה ומחילה זאת
נעשה יום למחרת מטיפֿויינא שנת שלשים ותשע
למלכות אדוננו המלך הנרי בן המלך יוהן ומה
שהודנו (sic) והנחנו ומחלנו חתמנו

אברהם בן דילקריש מנורגיץ עד
יעקב בן יורנין עד
שמואל בן הנ׳ר׳ יצחק מנורגיץ
אברהם בן הנדיב ר׳ משה דנורגיץ

34. Memorandum of Agreement, attested by witnesses, on Friday, 21st Ab, 5017, in which figure two principals, viz., Miriam, wife of R. Samuel ben Abraham, in the first instance, and then her husband, ratifying her declaration.

These individuals vend to Samuel, son of the Honorable R. Isaac, of Norwich, and Abraham ben Solomon, a plot of land, together with a house and courtyard, formerly acquired from Samuel ben Joseph, which the latter had purchased from his uncle, R. Menahem, in the parish of St. Peter.

The Boundaries of the property are fully defined, and are as follows:—E., land of Jekuthiel bar Joseph Jechiel; W., land of Fluria of Bungay; N., the public highway; S., land of William the Constable.

Protection is legally afforded the purchasers for holding and retaining their purchase without let or hindrance.

NORWICH, 1257. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה בששי בשבת בעשרים ואחד יום לירח אב שנת חמשת אלפים ושבע עשרה לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן בנורגיץ מתא איך באה לפנינו מרת מרים אשת ר׳ שמואל ב״ר׳ אברהם ואחר כך בא לפנינו ר׳ שמואל בעלה וכך אמרה לפנינו מרת מרים הנקובה ואחר כך אמר לפנינו ר׳ שמואל בעלה כמו כן הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות ותנו להר׳ שמואל בן

הנדיב ר׳ יצחק מנורגיץ ולר׳ אברהם ב״ר שלמה
מחמת שרצינו מרצון נפשינו שלא באונס אלא
בלב שלם ובנפש חפצה שמכרנו כל הקרקע בית
וחצר בנוי ושאינו בנוי שקנינו משמואל ב״ר יוסף
שקנה מדודו ר׳ מנח׳ בעיר נורגיץ בפרויישא
שיינט פיירא ואילן מצרנהא מצד מזרח הקרקע
שהיה להר׳ יקותיאל בהר׳ יוסף יחיאל שקנה
ממנחם ב״ר יהושעיה הלוי מצד מערב הקרקע
שהיה למרת פלוריאה מבונגיאה מצד צפון רשות
הרבים מצד דרום קרקע גילם לקונשטבלא כל
הקרקע בית והצר בנוי ושאינו בנוי שבין המצרים
האלה מתהום ארעא עד רום רקיעא מכרנו להר׳
שמואל ולר׳ אברהם הנקובים וליורשיהם אחריהם
מכירה גמורה חלוטה שרירא וקיימא דלא
להשנאה בה מן יומא דנן ולעלם ולא שיירנו
לעצמינו ולא ליורשינו אחרינו ולא לבאים מכחנו
במכירה זו כלום ויש להם להר׳ שמואל ולר׳
אברהם הנקובים כח וזכות בקרקע הנקו׳ למכור
וליתן למשכן ולהחליף ולהוריש ולעשות בה כל
מה שירצו וכך אמרה לנו מרת מרים הנקו׳ ואחר
כך ר׳ שמואל בעלה אמר לנו כמו כן שטר מכירה

זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא למיהא (sic)
כמכירתא טמירתא אלא גלויה ומפורסמת ופומבי
לכל ושטר זה עשוי כתיקון חכמים דלא כאסמכתא
ודלא כטופסי דשטרי אלא כחומר כל שטרות
בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי
מגו מודעי עד סוף כל מודעי שמסרה מרת מרים
הנקוב' או ר' שמואל בעלה על מכירה זו או
שעתידים למסור הכל בטלו בפנינו וחשובין כחרש
הנשבר שאין לו תקנה וקנינא מן מרת מרים הנקו'
והדר מר' שמואל בעלה להר' שמואל ולר'
אברהם הנקו' בקנין גמור מעכשו ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא ביה

שמואל ב'הר' משה נ'צ'ב'ה' עד
שמואל ב'ר' יהושעיה הכהן עד

35. Attested Shtar, dated Wednesday, 7th Nissan, 5018, under instructions from Miriam, daughter of Hayyim (Vives), in favour of Hayyim ben Perez.

On the demise of her husband, Jechiel, son of the martyred R. Moses, Miriam had settled on her, by the Beth-din, a house and land in Needham Street, in the parish of St. Stephen, Norwich. The Boundaries of the house with the land adjacent are thus given :—E., house of Roger Bonel ; W., houses of Judah ben Eliab ;

N., the public highway; S., house formerly belonging to Roger Keys, now belonging to Henry of Hellesdon.

These are purchased by Hayyim ben Perez, the consideration being ten marks as gersuma, a yearly rental of twelve silver shillings, and a tender of three nails of cloves annually to the vendor.

NORWICH, 1258. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה ברביעי בשבת בשבעה ימים לירח ניסן שנת חמשרת אלפים ושמנה עשרה לבריאת עולם למנין שאנו מנין כאן בנורגייץ מתא איך באה לפנינו מרים בת חיים וכך אמרה לנו היו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל לשון של זכות וקנין ותנו לו לר' חיים ב"ר' פרץ מחמת שרצ'תי מרצון נפשי שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש הפצה שמכרתי לו וליורשיו ולבאים מכחו כל הבית והקרקע שיש לי בעיר נורגייץ ברחוב נידהם בפרוישא שיט אהטייבנא אותו הבית שהגבוני בית דין בכתובתי אחר פטירת בעלי ר' יחיאל בן הק' ר' משה במוצאיו ובמובאיו מצוינים במצרים אלה מצד מזרח בית רוגיר בוניל מצד מערב בתי ר' יהודה בר אליאב מצד צפון רשות

הרבים מצד דרום הקרקע שהיתה כבר לרוגיר
קיזא ועכשו היא קנויה להנרי מהיילשדונא כל
מה שיש לי בתוך מצרים האלה בבית ובקרקע
ובחדרים ובעליות ובמרתפות בפתחים והלונות
ובחצרות במוצאיהם ובמובאיהם ובכל מיני
תשמישיהן בעצים ובאבנים בבנוי ובשאינו בנוי
בארך וברחב ברום ובעומק מתהום ארעא עד רום
רקיעא עם כל האפורטנונצש בכל מה שהחזיק
בו בעלי הנק׳ בחייו הכל מכרתי לר׳ חיים ב׳ר׳
פרין וליורשיו ולבאים מכחו מכירה גמורה שרירא
וקיימא חלוטה וצמותה מכירת עלמין דלא למהדר
בה ודלא להשנאה בה מן יומא דנן ולעלם והקניתי
לו בקנין גמור מעכשו עשוי כתקון הכמים בעבור
עשרה זקו׳ שנתן לי ר׳ חיים הנק׳ בגירזומא
וסלקתי עצמי ויורשי מן הבית והקרקע הנקו׳ בתוך
המצרים הנק׳ סלוק גמור ולא שיירתי לעצמי ולא
ליורשי במכירה זו כלום ומעכשו ילך ר׳ חיים
הנק׳ ויחזיק ויזכה ויקנה הבית והקרקע והחדרים
והעליות והמרתפות והחצרות הנ׳ בחזקה גמורה
ובקנין גמור ויהיה לו רשות וכח בהם להוריש
ולהנחיל למכור וליתן ולמשכן להשכיר ולהשאיל

לבנות ולסתור ולחפור בו בורות שיחין ומערות
להוציא זיזין וגזוזטראות לאמהאדה אמחויי
ולאחוואה אחויי ולעשות בו כל חפצו ואיש לא
ימחה בידו מהיום ועד עולם וכל מי שיבא מארבע
רוחות העולם בן או בת אח או אחות קרוב
ורחוק יורש ונוחל איש או אשה יהודי או ארמאי
דיקום ויהגה וישתעי דינא על ר׳ חיים הנקו׳ או
על יורשיו או על הבאים מכחו על הבית והעליות
וחדרים ומרתפות והצרות הנק׳ עלי ועל יורשי
אחרי לפצותו ולשפותו להצילו ולהגינו ולפוטרו
ולהדיח מעל ר׳ חיים הנק׳ ומעל יורשיו ומעל
הבאים מכחו . . . וכל תביעה וכל ערעור היוצא
על מכירה זו בעבור שלשה זנגבילאין שקורין
קלוש דגירופרא שיתן לי מדי שנה בשנה ובלבד
שישלם . . . ממס זאת לדעת שנים עשר פ׳
כסף מדי שנה בשנה ואם ח׳ו׳ מקוצר ידי יוציא
ר׳ חיים הנקו׳ יצאות ידועות על פי עדים נאמנים
להדיח מעליו עירעורים היוצאים עליו מחמרת
מכירה זו עלי לשלם לו אותן היצאות באחריות
כל נכסי וכך אמרה לנו מרים הנק׳ שטר מכירה
זו וקנין זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא

תהוי כמכירתא טמירתא אלא גלויה ומפורסמת
ופומבי לכל בקנין גמור כתקון חכמים דלא
כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי בבטול כל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי
עד סוף כל מודעי שמסרה מרים על מכירה זו
ושעתידה למסור הכל בטלה בפנינו והשובין
כחרש הנשבר שאין לו תקנה ואחריות שטר
מכירה זו קבלה עליה מרים הנ׳ ועל יורשיה על
כל נכסיה דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
דקנתה ודעתידה למיקני וקנינא מן מרים בת
חיים הנק׳ לר׳ חיים ב׳ר׳ פרץ הנ׳ בקנין גמור
מעכשו ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא
דכשר למיקניא ביה שריר וקים

יצחק ב׳ה׳ר׳ אברהם
יעקב ב׳ר׳ אליהו עד
יהושעיה בן הר׳ שמשון הלוי עד

36. A Witnessed Shtar, dated Sunday, 6th Tamuz, 5018, the individuals principally concerned being Jechiel ben Isaac, otherwise Elias, and his brother-in-law, Eliezer ben Solomon.

The Record deals with a sale of certain rents, which

Jechiel, son of Isaac, inherited in the parish of St. Peter, from his grandfather Eliezer ben Judah.

Norwich, 1258. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו התומי מטה באחד בשבת בששה ימים לירח תמוז שנת המשת אלפים ושמנה עשרה לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן בנורגיץ מתא איך בא לפנינו יחיאל ב׳ר׳ יצחק אשר הוסב שמו אליהו ואמר לפנינו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל לשון של זכות וקנין ותנו לר׳ אליעזר ב׳ר׳ שלמה גיסי מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש הפצה שמכרתי כל חלק ונחלה וזכות שיש לי ושיוכל להיות לי בתוך המס שנפל לי בירושה בעיר נורגיץ בפרויישא שיינט פיירא זאת לדעת אותו המס שהיה לזקננו ר׳ אליעזר ב׳ר׳ יהודה מכרתי לר׳ אליעזר ב׳ר׳ שלמה גיסי וליורשיו אחריו מכירה גמורה והלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה בה מן יומא דנן ולעלם ולא שיירתי לעצמי ולא ליורשי ולא לבא מכחי במכירה זו כלום ויש לו לר׳ אליעזר הנקוב כה וזכות במס

הנקוב למכור וליתן למשכן ולהחליף ולהוריש
ולעשות בו כל מה שירצה וכך אמר לנו יחיאל
הנק׳ שטר מכירה זו כתבוה בשוקא והתמוה בברא
דלא למהוי כמכירתא טמירתא אלא גלויה
ומפורסמת ופומבי לכל ושטר זה עשוי כתקון
הכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי אלא
כחומר כל שטרות בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי
ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי שמסר
יחיאל הנקוב או שיכול למסור הכל בטל בפנינו
והשובין כחרש הנשבר שאין לו תקנה וקנינא מן
יחיאל הנקוב לר׳ אליעזר הנקוב בקנין גמור
מעכשיו ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר
למיקניא ביה מודעי דביני חטי הכל שריר וקים

יחיאל ב׳ר׳ יצחק
שמואל ב׳ה׳ר׳ משה נ׳צ׳ב׳ה׳ עד
יעקב ב׳ר׳ אליאב עד

37. Memorandum of Evidence, executed at Nottingham, on 9th Ab (important fast-day) in the year 1258.

In this Shtar R. Abraham, son of the martyred R. Azriel, grants, as a voluntary gift to his son Joseph, a house and courtyard in Mancroft Street, in the parish of

St. Peter. The Boundaries of the property are thus stated:—E., land of Stephen Kokman; W., the public highway; N., land of John (le) Palmer; S., house of Meir ben Simeon, the Levite.

The Deed bears evidence of being conceived with great care, so as to ensure for the son of the donor full reliance on and secure possession of the property.

NORWICH, 1258. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בחמשי
בשבת בתשעה ימים לירח אב שנת חמשת אלפים
ושמנה עשר לבריאת עולם למניין שאנו מונין
כאן בנוטיגהם מתא איך בא לפנינו ר' אברהם בן
הק' ר' עזריאל ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו ממני
וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות ותנו לבני יוסף
להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי מרצון
נפשי בלא אונס כי אם בלב שלם ובנפש חפיצה
שנתתי לו ומחלתי לו והקניתי לו כל חלקי וכל
זכותי וכל שעבודי שיש לי ושהיה לי בבית
היושבת בעיר נורגיץ ברחוב מנקרופט בפרויישא
שיינט פייר ואלה מצרי הבית והחצר מצד מזרח
קרקע אשטייבנא קוקמן מצד מערב רשות הרבים
מצד צפון קרקע יואן לפלמייר ומצד דרום קרקע

ר׳ מאיר ב״ר׳ שמשון הלוי הכל נתתי לו ומחלתי לו והקניתי לו במשך וברחב בנוי ושאינו בנוי מתהום ארעא ועד רום רקיעא ומעכשיו קבלתי עלי בקניין גמור שאין לי ולא ליורשי אחרי ולא לבא מכחי מעכשיו שום הלק ונחלה בזה הבית והחצר אשר בין המצרים המ״ל כלום ולא שיירתי בה לא לי ולא ליורשיי בנתינה ובקניין זה כלום כי הכל נתתי ליוסף בני הנ״ל מרצון נפשי והקניתי לו בקניין גמור מעכשיו כתיקון חכמים נתינה גמורה שרירא וקיימא דלא למהדר בה מן יומא דנן ולעלם ויש לו רשות לבני יוסף הנ״ל או לבא מכחו להשאיל ולהשכיר ולמכור וליתן ולמשכן ולהוריש ולהחליף אותו בית והחצר המ׳ למ׳ לכל מי שירצה וכל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי דמודעי עד סוף כל מודעי שמסרתי ושאמסור ושאוכל למסור כולם יהיו בטלים ומבוטלים וכחרס הנשבר שאין לו תקנה וכך אמר לנו המתנה וקניין זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא להוי נתינה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי לכל וקנינא מן ר׳ אברהם בן הק״ר

עזריאל לבנו יוסף בכל מה דכתיב ומפרש לעיל
במנא דכשר למקניא ביה שריר וקים

ברוך ב״ר׳ יוסף הכהן
אברהם בן הר׳ יעקב

38. Sadekin ben Vives acknowledges, by his signature below, that a deed relating to a transaction between himself and Richard Petti de Wilgeby has, by his own authority, been removed from the Ark in order to cancel the debt of fifteen marks, which was made payable on the morrow of Holy Trinity, in the 44th year of the reign of King Henry, son of King John (1260).

NORWICH, 1260. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שחותם
אשר בשמי ובשם ריקרט פיטי דגילגבי שהוא
פטורה (sic) מן טו׳ זקו׳ ועל ידי הוצאתי החותם מן
התיבה עבור כי חסרתי את חלקי וזמן פריעת (sic)
הידה למחרת טרניטי שנת ארבעים וארבע
למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן ומה
שהודיתי חתמתי

שדקין בן וויש

39. Memorandum of Agreement, executed before three witnesses, in the city of Nottingham, on Sunday, 21st Ellul, 5020.

Belle-Assez, in the first instance, and then her husband Abraham, son of the martyred R. Azriel, declare that they have sold to Isaac ben Abraham, popularly known as Isaac of Warwick, a piece of land in the parish of St. Peter's, Norwich, the boundaries of which are as follow:—E., the Cockeys; W., the public thoroughfare; N., land of Hannah, wife of R. Benedict Crespin; S., the house of Isaac of Warwick. The breadth of the plot is stated as being 20 feet, and its length extended from the Highway to the Cockeys.

The purchaser will be maintained in his holding against all hostile comers by every legal method, and will be supported by the vendors in upholding his right before any tribunal, whether Jewish or otherwise.

Should the King or any of his justiciars make any assessment for talliage on this ground, the purchaser, and not the vendor, must undertake to discharge all such dues.

NORWICH, 1260. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו התומי מטה באחד
בשבת בעשרים ואחד יום לירח אלול שנת חמשת
אלפים ועשרים לבריאת עולם למנין שאנו מונין
כאן בנוטיגהם מתא איך באו לפנינו מרת בלשת
והדר בעלה ר׳ אברהם בן הק׳ ר׳ עזריאל ואמרו

לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו וחתמו בכל
לשון של זכות ותנו להר׳ יצחק ב׳הר׳ אברהם
המכונה הר׳ יצחק מגרגיק להיות בידו לזכות
ולראיה מחמת שרצינו מרצון נפשנו שלא באונס כי
אם בלב שלם ובנפש חפיצה שמכרנו לו ומחלנו לו
והקנינו לו מעכשיו כל חלקנו וכל זכותנו וכל
שעבודנו שיש לנו ושהיה לנו בקרקע אחד אשר
בעיר נורגיץ בפרוייש שיינט פייר ואלה מצרי
הקרקע מצד מורח ביב הנקרא קוקיאה מצד מערב
רשות הרבים מצד דרום בית אותו ר׳ יצחק מצד
צפון הקרקע אשר נפל לחלק מרת חנה אשת ר׳
ברכיה קרשפין הכל מכרנו ומחלנו והקנינו לו
במשך וברוחב אשר בין המצרים המבו׳ ומעכשיו
קבלנו עלינו בקניין גמור שאין לנו ולא ליורשינו
אחרינו ולא לבא מכחינו מעכשיו שום חלק ונחלה
באותו קרקע המ׳ל׳ ולא שיירנו לא לנו ולא
ליורשינו ולא לבא מכחנו באותו קרקע כלום כי
הכל מכרנו לאותו הר׳ יצחק הנ׳ והקנינו לו בקניין
גמור כתיקון חכמים מכירה גמורה וחלוטה שרירא
וקיימא דלא למהדר בה מן יומא דנן ולעלם ויש
כח לאותו הר׳ יצחק ב׳הר׳ אברהם הנ׳ או לבא

מכחו להשאיל ולהשכיר ולמכור וליתן למשכן ולהוריש ולהחליף אותו קרקע הנ׳ לכל מי ש׳רצה ומעתה ילך אותו הר׳ יצחק הנ׳ ויחזיק באותו קרקע ויחפור בה בורות שיחין ומערות ויבנה אותה כי הכל מכרנו לו מתהום ארעא ועד רום רקיעא עם המצרים המבוא׳ זאת לדעת עשרים רגלים רוחב ובאורך מרשות הרבים ועד קוקיאה וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם בן או בת קרוב או רחוק יהודי או ארמאי ויערער על אותו קרקע עלינו לפצותו ולהדיח העירעור מעל אותו הר׳ יצחק הנ׳ ולשפותו בין בדיני ישר׳ בין בדיני אומות העולם לבד אם יבא ארוננו המלך או שופטיו ויערערו על אותו קרקע בעלילת השומא שהיתה נישומת שעל אותו הר׳ יצחק הנ׳ לפורעם וכל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי דמודעי עד סוף כל מודעי שמסרנו ושנמסור יהיו בטלים ומבוטלים וכך אמרו לנו מכירה ומחילה וקניין זו שאנחנו מוכרים ומוחלים ומקנים להר׳ יצחק הנ״ל חלוטה ומושלמת מכירה עלמין כתבוה בשוקא והתמוה בברא דלא להוי מכירה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי לכל וכל שאר נכסינו

אחראין וערבאין לשטר מכירה זו דאית להון
אחריות ודלית להון אחריות ואחריות שטר מכירה
וקניין זו קבלנו עלינו ועל יורשינו אחרינו כחמר
כל שטרי מכירות ומחילות וקנינין העשויים כתקון
חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטפסי דשטרי
וקנינא מן מרת בלשת בת ר׳ אהרן והדר מבעלה
ר׳ אברהם בן הקדוש ר׳ עזריאל להר׳ יצחק בהר׳
אברהם ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא
דכשר למיקניא ביה שריר וקים

אליהו בן הח׳ר׳ יעקב הלוי עד
עבדיה ב׳הר׳ חיים עד
יעקב ב׳הר׳ מנחם עד

40. Memorandum of witnessed Agreement, taken on Thursday, 15th Marchesvan, 5021, between Isaac, son of Abraham (Isaac of Warwick) on the one part, and his daughter, Chera, together with her husband, Menahem ben Jehoshua, on the other part.

Isaac of Warwick, an eminent Israelite of the period, presents his married daughter with the gift of a house contiguous to the Synagogue in Mancroft Street. The boundaries run as follow:—E., the Cockeys; W., the public thoroughfare; N., small house of Isaac of Warwick, near his mansion; S., the Synagogue.

The house is granted to the daughter and son-in-law on condition that, if the former die without heirs, the premises shall revert to the original owner, in consideration of his forfeiting ten marks to the husband, within the space of one year after her decease.

Should any additions have been made to the property, by which it has been materially improved, three "Tubay" (good men) of the city are to be called in to assess the value of such improvements, and the price they regard as an equivalent will be paid by Isaac within the lapse of a year.

Should Isaac of Warwick fail to put down the ten marks agreed on, with the estimated value of the improvements made, he shall be excluded from recovering the house, which henceforth will continue the absolute property of his son-in-law.

The house is charged with the following dues:—four pennies per annum towards the funds of the Synagogue; six pennies per annum, payable by instalments to the ground landlord at the three legal terms of the year, and to the donor half a penny, such being the price of a pair of gloves.

NORWICH, 1260. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו התומי מטה בחמשי
בשבת בחמשה עשר יום לירח מרחשון שנת
חמשת אלפים ועשרים ואחד לבריאת עולם למנין
שאנו מונין כאן בנורגיין מתא איך בא לפנינו ר׳
יצחק מגרגיק בן הר׳ אברהם ואמר לנו הוו עלי

עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות
ותנו לר׳ מנחם ב׳ר׳ יהושעיה ולמרת יקרה בתי
להיות בידם לזכות ולראיה מחמת שרציתי
מרצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם
ובנפש חפיצה שנתתי להם וליורשיהם שיולדו
משניהם והקניתי להם בקנין גמור מעכשיו כל דין
וכל זכות וכל שיעבוד שיש לי ושהיה לי בבית
הסמוך לבית הכנסת מרבים אשר בעיר נורגיץ
בפרווייש שיינט פירא ממנקרופט ואלין מצרנהא
מצד מזרח ביב הנקרא קוקיאה מצד מערב רשות
הרבים מצד דרום בית הכנסת מצד צפון הבית
הקטן אשר לאותו ר׳ יצחק הנקוב הסמוך לבית
הגדול אותו הבית אשר בין המצרים המבוארים
נתתי לר׳ מנחם ב׳ר׳ יהושעיה ולמרת יקרה
המבוארים וליורשיהם שיולדו משניהם נתינה
גמורה חלוטה וקיימא ואין לי ולא ליורשיי שום
דין ולא שום חלק בבית המבואר ויש להם רשות
להשאיל ולהשכיר ולמכור וליתן ולמשכן לכל מי
שירצו כל זמן שהם או יוצאי חלציהם קיימים
ומעתה ילך ר׳ מנחם ומרת יקרה ויחזיקו באותו ביר
באורך וברחב כפי דברי השטר ויחפרו בו שיחין

בורות ומערות ויבנו בו כל מה שירצו לפי שנתתי
להם הכל מתהום ארעא עד רום רקיעא כל אשר
בין המצרים המבוארים למעלה הבית והעליה בנוי
ושאינו בנוי וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם בן
או בת חתן אח או אחות קרוב או רחוק יורש
ונוחל יהודי או ארמאי ויערער על אותו הבית
הנקוב כאשר השטר מבאר עלי ועל יורשיי לפצותו
ולהדיח המערער בין יבא מערער מכח שום מכר
שמכרתי או שום נתינה שנתתי או שום חוב שאני
חייב ולפייסו בין בדיני ישר׳ בין בדיני אומות
העולם ואם חס ושלום תיפטר מרת יקרה מן
העולם בלא יורשים מן ר׳ מנחם המבואר יחזור
הבית עם כל הפורטנושא ברוחב ובארך בנוי
ושאינו בנוי ככל תוקף שטר זה לר׳ יצחק המבואר
או ליורשיו בעבור עשרה זקוקים כסף אשר יתן ר׳
יצחק או יורשיו לר׳ מנחם המבואר בתוך שנה
תמימה אחר פטירתה ופטירה (sic) יורש שלה ובלבד
שכל השבח שהשביח ר׳ מנחם המבואר הבית
המבואר כמו מעליות חדשים ומבתים חדשים יותר
ממה שהיה בנתינה שעל ר׳ יצחק המבואר לשלם
לו בתוך השנה תמימה לפי ראות שלשה טובי

העיר אשר יכרזו שניהם ואם לא יפרע ר׳ יצחק
הנקוב או יורשיו עשרה זקוקים וכל השבה
שהשביח בתוך שנה תמימה אחר פטירתם חס
ושלום אם יארע ישאר הבית לר׳ מנחם המבואר
חלוטה לעשות כל חפצו וזאת לדעת שעל ר׳
מנחם המבואר ועל מרת יקרה ועל יורשיהם ששה
פשיטים לשלשה זמנים לבעל הפ״י וארבע פשיטים
למס בית הכנסת ולר׳ יצחק מחצה לבתי ידים
בשנה בעבור הגווטיאה וכך אמר לנו ר׳ יצחק
מגרגיק בן הר׳ אברהם נתינה זו כאשר השטר
מבאר כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא תהוי
נתינה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי
לכל באחריות כל נכסיי וקרקעותיי דאית להון
אחריות ודלית להון אחריות דאיקנאי ודעתיד
למיקני ובפנינו הקנה לו ר׳ יצחק המבואר לר׳
מנחם המבואר קנין זה עליו ועל יורשיו בחומר
כל שטרי מכירות ונתינות עשוים כתקון חכמים
דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי בביטול כל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו כל מודעי
עד סוף כל מודעי וקנינא מן ר׳ יצחק המבואר
למעלה לר׳ מנחם ומרת יקרה המבוארים למעלה

ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא
ביה בעבור הגווטיאה דביני חטי והכל שריר וקים
שמואל ב׳הר׳ משה נ׳צ׳ב׳ה׳
יעקב ב׳ר׳ שמואל
יצחק ב׳ר׳ יהודה

41. Declaration made by Manser ben Ursell, of Everwyc (York), that he has authorized the chirographers of Norwich, viz., William le Cunte, Roger de Swerdestone, Jacob ben Jurnin, and Abraham de Everwyc (York), to withdraw from the Ark a bond for fifteen pounds, made out in his name, and that of William de Cromwelle, payable at Easter, in the 47th year of the reign of Henry the Third.

The holder confesses to have mislaid his counterpart record, declares it as cancelled, and promises to hold the chirographers good against all ulterior consequences through their complying with his solicitation.

Should he fail to do so, he consents to pay, by way of penalty, a fine of half a gold mark to the King.

NORWICH, 1263. *Westminster.*

הנני חתום מטה מודה הודאה גמורה שברצוני
ובציווי הוציאו שומרי תיבת אדונינו המלך מנורגייץ

גילם לקונטא רוייר משגירדשטון יעקב בן יורנין אברם מאוורגיק חותם אחד מט״ו ליט׳ אשר בשמי ובשם גילם מקראמאווילא אשר זמן החותם לפשקא שנת ארבעים ושבע למלכות אדונינו המלך הנרי שיחיה יען אשר החלק אשר היה בידי נאבד והודיתי ברצון נפשי אשר ביד מי אשר ימצא החלק הנקו׳ יחשב כאין ולא יועיל כלום ויהיה כחרס הנשבר וכל הנזק וההפסד שיבאו לשומרים הנקוב׳ בעלילת הוצאת חותם הנקוב עלי לפרוע להם מיד בלא דיחוי באחריות כל נכסי דאית להון אחריות ודלית להון אחריות ולקיים זה השטר קנסתי עצמי בקנס חצי זקו׳ זהב למלך ומזה עשיתי להם שטר זה התום מחתימת ידי להיות ביד השומרים הנקובים לראיה ולעדות ומה שהודתי חתמתי

מנשיר בן אורשיל מאיורגיק

42. A declaration of two individuals, subscribing their names below, that they have ordered the chirographers (enumerated in No. 41), to withdraw from the Ark a bond for one hundred shillings in the names of Robert Fil' William de Elmeswelle and Leon ben Jurnin. The date of the bond is given as the Feast of St. Peter,

in the 47th year of the reign of King Henry, and on the dorse of the bond a statement is made to the effect that half of the capital belongs to Jacob ben Jurnin.

The associated creditors give a lien on all their chattels, should the chirographers meet with any loss in consequence of this withdrawal. The creditors account for their instructions to the cofferers as above, by stating that "the counterpart was lost in London during the tumult, when a revolt was raised against the Jews."

NORWICH, 1263. *Westminster.*

אנחנו התומי מטה מודים הודאה גמורה
שברשותנו ובציווינו הוציאו שומרי תיבת צירוגרייפ׳
אדונינו המלך מעיר נורגיץ גילם לקונטא רוייר
משג̅ירדשטון אברם מאוורג̅יק יעקב בן יורנין חותם
אחד ממאה די̅נ אשר בשם רוברט בן גילם
מאלמשג̅ילא ובשמי י׳ע׳ק׳ב׳ (sic) ליאון בן יורנין
וזמן החותם לשייט פ̅יי שנת מ״ז למלכות ומוגלל
אחורי החותם הנקו׳ אשר חצי חוב הנקו׳ שלי
יעקב בן יורנין וכל ההפסדות שיבאו לשומרים
הנקו׳ בעלילת הוצאות חותם הנקו׳ עלינו לפרוע
להם מיד באחריות כל נכסינו דאית להון ודלית
להון אחריות יען אשר החלק אשר החלק (sic)

שהיה בידינו נאבד בלונדרוש בתוך ההפכה בקם
שאון על היהודים כתבנו כתב זה לשומרים הנקו׳
להיות בידם לזכות ולראיה וכל מי שיביא חותם
הנקו׳ לא יועיל לו ויחשב כאין ויהיה כחרס
הנשבר יען שהוא פטור מכל וכל ומה שהודינו
חתמנו

ליאון בן יורנין
יעקב בן יורנין
אברם מאיורגיק עד

43. Shtar of Manser, son of Ursell, of Everwyc (York).

Manser acknowledges that he has requested the chirographers to withdraw from the Ark a bond in his own name and that of John de Arcubus, covering the sum of £21, drawn in the 47th year of King Henry the Third, which was payable in five instalments, each payment amounting to £4 4s.

The first instalment fell due and was duly discharged at the last summer Feast of St. Mary, the second instalment was paid at the Feast of St. Edmund, the third at Easter, the fourth at the second summer Feast of St. Mary, and the last at the Feast of St. Edmund again. The creditor acknowledges that everything had been paid up to the Feast of St. Dunstan, in the 48th year of King Henry the Third.

Having lost the counter-script, Manser makes this declaration, and states that if the counterpart be produced at any time, it is to be regarded as utterly valueless.

In this Shtar the counterpart mislaid by the creditor is twice designated in Hebrew פארטיאה, *i.e.* partie, part, (old English).

NORWICH, 1263. *Westminster.*

הנני חתום מטה מודה הודאה גמורה שברשותי
ובציווי הוציאו שומרי תיבה (sic) אדונינו המלך מנורג̄יץ
חוץ מן התיבה חותם אחד אשר בשמי ובשם
יואן דאר̄קש מעשרים ואחד ליט׳ לאילו הזמנים
ז׳ל׳ לשייט מריאה אחרונה בקציר בשנת ארבעים
ושבע למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן
ארבעה ליט׳ וארבע דינ׳ ולשייט אימונט הסמוך
אחריו ארבעה ליט׳ וארבע דינ׳ ולפשקא הסמוך
אחריו ארבעה ליט׳ וארבע דינ׳ ולשייט מריאה
שנייה בקציר הסמוכה אחריו ארבעה ליט׳ וארבע
דינ׳ ולשייט אימונט הסמוך אחריו ארבעה ליט׳
וארבע דינ׳ יען אשר א׳ו׳ת׳ו (sic) יואן דארקש הנקו׳
פטור ממני מאותו חוב ומכל שאר חובות עד שייט
דונשטאן שנת מ״ח למלכות ויען אשר החלק אשר

היה בידי הנקרא פארטיאה נאבד עשיתי שטר זה
לשומרי התיבה הנקו' להיות בידם לעדות ולראיה
מהוצאת חותם הנקו' ואם ימצא אותו חלק הנקרא
פרטיאה ביד שום אדם יחשב כאין ויהיה כחרס
הנשבר ומה שהודיתי חתמתי

מנשיר בן אורשיל מאיורגיק

44. A Record of Testimony, important from the number of Norwich citizens contained in its lines.

It purports to be a copy of evidence proffered in the twenty-fourth year of the sixth thousand (5024), which corresponds, as is here clearly stated, with the 48th year of the reign of King Henry, son of King John. The Deed was drawn on a Thursday, in the month of Veadar, but the scribe has accidentally omitted the day of the month.

Judith, wife of R. Meir, son of Sampson le Blund, declares that she renounces her claim to a plot of ground which her husband has sold to one Robert le Bee, fil' Hugh le Bee de Senges. After this declaration her husband states, in the presence of the same witnesses, that he has sold the plot of ground to Robert. It was situate in Mancroft Street, St. Peter's. The Boundaries of the property are thus detailed:— E., land of William de Beltham; W., curtilage bequeathed to Meir ben Sampson le Blund; N., house of Robert le Bee fil' Hugh de Senges, and land of Roger de Tibbenham; S. land of Cuntasse, widow

of Rabbi Isaac of Bungay. The plot of ground extended nineteen feet in breadth and twenty-two feet in length.

The Record contains the customary legal phraseology, and contains, as an integral portion of its contents, the names of the leading Norwich authorities for the time being.

The holding is retained on a tenure to the vendor of one-half a mark. payable annually at Easter "To the end of the world."

NORWICH, 1264. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בחמישי בשבת (sic) לירח ואדר שנת עשרים וארבעה לפרט לאלף השישי שהיא שנת ארבעים ושמנה למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן איך באת לפנינו מרת יהודית אשת ר' מאיר בהר' שמשון הלבן ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות מחמרת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה שפטרתי ומחלתי והנחתי לרוברט זביא בן הואה זביא משיאינגש ויורשיו כל דין ומשפט ותביעה וערעור שיש לי או שהיה לי או שיכול להיות לי בעלילת דין

כתובה שעשה לי ר׳ מאיר בעלי הנקו׳ על כברת
קרקע שמכר ר׳ מאיר בעלי לרוברט הנק׳
בקצה חצר שלנו המגיע לבית שלנו אשר ברחוב
מנקרופט בפארויישא שייט פיירא ב׳ר׳ו׳ח׳ב (sic)
בעיר נורוִיץ ורוחב הקרקע תשע עשרה רגלים
וארכו עשרים ושתים ואילן מצרנהא מצד מזרח
קרקע אשר היה מקדם לגילם מבילטהם והמס מגיע
לאביא משיבטון מאותה קרקע ומצד מערב חצר
הנשאר לר׳ מאיר הנקוב המגיע לבית הנקו׳ מצד
צפון בירת רוברט הנקו׳ וקרקע רוייר מטיבנהם
אשר הם מחזיקים משימן גִרינילא מצד דרום
קרקע שהיתה לקונטישא האלמנה אלמנת ר׳ יצחק
מבונגיאה ואחר כך בא לפנינו ר׳ מאיר בהר׳
שמשון הלבן הנקו׳ ואמר לנו הוו ע׳ל׳י׳נ׳ו (sic) עלי עדים
ו׳ת׳כ׳ב׳ו (sic) וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של
זכות מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס אלא
בלב שלם ובנפש חפצה שהנחתי ומכרתי בעבורי
ובעבור יורשיי ובעבור כל הבאים מחמתי לרוברט
בן הואה זביא הנקו׳ וליורשיו ולכל הבאים מחמתו
כל כברת הקרקע הנקו׳ באורך וברוחב ובעומקא
וברומא הכל מכרתי לרוברט הנקו׳ וליורשיו ולבאים

מכחו מכירה גמורה והלוטה שרירא וקיימא דלא
להשנאה ביה מן יומא דנן ולעלם ומעתה ילך רוברט
הנקו׳ ויחזיק בקרקע האמורה ויזכה בה ויעשה
בה כל מה שירצו ויהיה לו רשות לרוברט הנק׳
וכמו כן ליורשיו אחריו בקרקע הנקו׳ לבנות ולסתור
ולחפר בו בורות שיחין ומערות ולהוריש ולהנחיל
ולמכר ולמשכן ולתת במתנה לכל מי שירצה
ולהוציא ולהכנים בה זיזין וגזוזטראות לאמחאה
אמחויי ולאחוואה אחויי ואיש לא ימחה בידו מן
יומא דנן ולעלם וכל מי שיבא מארבע רוחות
העולם איש או אשה בן או בת קרוב או רחוק
יורש ונוחל יהודי או ארמאי ויקום ויהגה ויערער
שום צד טענה תביעה וערעור על רוברט הנקו׳ או
על יורשיו או על הבאים מחמתו על עסק מכירה
והנחה זו בעלילת שום הוב או תביעה שהיה להם
על ר׳ מאיר הנקו׳ מבריאת עולם עד סוף על ר׳ מאיר
הנקו׳ לפצותם ולהדיחם ולהגינם ולהצילם בעבורו
ובעבור יורשיו באחריות כל נכסיו נכסים שיש להון
אחריות ודלית להון אחריות דקנה ודעתיד למיקני
כולהון יהון אחראין וערבאין למכירה ולהגנה
ולהצלה הנקו׳ זה השטר נעשה יום הנקו׳ אשר

באותו עת היו פקידים מעיר נורגיץ אלישונדרא מריפהם גילם מדונגיץ ייפרי דווירלי יואן שפרינגולדא ועדים בדבר יואן לפומירא ריקרט פאפאייאיי שימון בריא איאון דשאדליירא ראול דביריי ריקרט אנקטילא הואדה ריימין רוברט דבלטהם שטייבנא קוקמן יואן זגירדליירא שטייבנא לאלבלאשטיר רוייר זנוגשמיטא רוייר מטיבנהם יהודים שמואל מניקול שמואל דריזינגש אברם משאדלגאטא שלא למיירא אברהם קאטא אברם דאיוורגיק יעקב קובלין ורבים אחרים ומה ששמענו חתמנו ובעבור ההגנה הנקו׳ שקיבל ר׳ מאיר הנקו׳ עליו לעשות לרוברט הנקו׳ וליורשיו מקרקע הנקו׳ על רוברט הנק׳ ועל יורשיו לתת לר׳ מאיר הנקו׳ וליורשיו מ׳ לפשקא מדי שנה בשנה עד סוף העולם וליורשיו דביני חטי נעשה דביני חטי והכל שריר וקים

שמואל מריזינגש עד

יעקב בן יורנין עד

אני החתום מטה מודה כל הכתוב למעלה בזה השטר

מאיר בן שמשון הלבן

45. Three witnesses, chosen as a Beth-din on Sunday, 10th Tamuz, 5024, record the result of an application made before them.

They testify that Cuntasse, daughter of Rabbi Solomon, and widow of Jehoshua, son of Sampson the Levite, ratifying her application with an oath on the Ten Commandments, has satisfied them as to her claim upon certain property, being her marriage jointure. This property, consisting of a courtyard with appurtenances in the parish of St. Stephen's, which they estimate of the value of forty shillings, they duly place at her disposal E., house of Judah ben Eliab; W., public thoroughfare; N., house of Judah ben Eliab; S., house of Geoffrey l'Espicier.

The widow then transfers it to her son-in-law, Judah ben Eliab, to do with it what he pleases. The usual protection is afforded the purchaser, the property being held at the customary tenure, viz., a nail of cloves as a yearly offering.

NORWICH, 1264. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה באחד
בשבת בעשרה ימים לירח תמוז שנת עשרים
וארבעה לאלף הששי לבריאת עולם למנין שאנו
מונין כאן בנורגיץ מתא איך הובררנו להיות בית
דין להתפים ולהגבות למרת קונטשא בת הר׳

שלמה אלמנת ר׳ יהושעיה בהר׳ שמשון הלוי
כתובתה מנכסי בעלה הנקו׳ י׳ע׳ן א׳ש׳ר (sic) ונשבעה
בפנינו על דעת שלשתינו בעשרת הדברות שלא
היתה נפרעת מכתובתה לא בחיי בעלה הנקו׳
ולא לאחר מותו ושמנו לה בשום ארבעים
דינ׳ מכתובתה חצר אחד שהיה לבעלה הנקו׳
בעיר נורגיץ בפארויישא שייט אשטיוונא עם
האפורטונצצא ואילן מצרנהא מצד מזרח בית ר׳
יהודה בר אליאב מצד מערב רשות הרבים מצד
צפון הבית הסמוכה לחצר הנקובה שקנה ר׳ יהודה
הנקו׳ מר׳ יהושעיה הנקו׳ מצד דרום הבית שהיתה
לייפרי לאישפיציר וכך אמרה לנו מרת קונטשא
הנקו׳ הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל
לשון של זכות ותנו לו לר׳ יהודה בר אליאב
חתני מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס
אלא בלב שלם ובנפש חפצה שמכרתי לו לר׳
יהודה הנקו׳ כל החצר הנק׳ עם האפורטנוצצא
באורך וברוחב והבנין שעליו כל דין וכל כח וכל
זכות שהיתה לי או שיש לי או שיכול להיות לי
בחצר הנקו׳ עם האפורטנוצצא הכל מכרתי לר׳
יהודה חתני מכירה גמורה וחלוטה שרירא וקיימא

בקנין גמור מעכשיו דלא למהדר ביה ודלא
להשנאה ביה מן יומא דנן ולעלם וילך וישתמש
בחצר הנקו׳ הוא ויורשיו ככל אשר הייתי יכולה
ויהיה להם רשות באותו חצר לבנות ולסתור
להושיב בה זיזין וגזוזטראות ולהפור בה בורות
שיחין ומערות ולמכור ולמשכן ולהחליף ולהוריש
וליתן במתנה ולעשות בה כל מה שירצו וכך
אמרה בפנינו מרת קונטשא הנקו׳ שטר מכירה
זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא להוי
כמכירתא טמירתא אלא גלויה ומפורסמת לכל
וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם איש או
אשה יהודי או ארמאי יורש או נוחל קרוב או
רחוק בן או בת אח או אחות ויערער על מכירה
זו קבלתי עלי ועל יורשי לפצותו ולהדיהו מעל
ר׳ יהודה הנקו׳ ומעל יורשיו ולשפות ולהשקיט
ולהעמיד החצר הנקו׳ עם האפורטנוצצא ביד ר׳
יהודה הנקו׳ וביד יורשיו עד סוף כל הדורות
ואחריות שטר מכירה זו קבלתי עלי ועל יורשיי
באחריות כל נכסיי דאית להון אחריות ודלית
להון אחריות דקנאי ודעתיד אנא למקני וכל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו כל

מודעי דמודעי עד סוף כל. מודעי שמסרתי ושאוכל למסור הכל בטלתי לפניכם להיות כחרס הנשבר ועל ר׳ יהודה הנקו׳ ועל יורשיו לתת למרת קונטשא הנקו׳ מדי שנה בשנה מסמר מיירופלא עבור ההגדה הנקו׳ ושטר זה עשוי כתיקון חכמים דלא כאסמכתא וכטופסי דשטרי וקנינא מן מרת קונטשא בת הר׳ שלמה הנקו׳ לר׳ יהודה ב׳ר׳ אליאב הנקו׳ ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקנא ביה ומה ששמענו וראינו וצותה לנו להתום חתמנו הנקובה דביני חטי והכל שריר וקים

אברהם בן הק׳ ר׳ עזריאל
שמואל ב׳ר׳ יהושעיה הכהן
מנחם ב׳ר׳ יהושעיה

46. Minutes of Evidence proffered before certain witnesses, one being Isaac of Warwick, taken on Friday, 14th day of Ab, 5024. The deed is in stereotype form, and is rigid in its provisions.

Solomon and Jehoshua, sons of Elias Cochab (Star), effect the sale of a house and lands, including a courtyard with appurtenances left them as an inheritance by their father, and situate in Ber Street, in the parish of

St. John. The Boundaries of the estate are thus distinctly tabulated :—E., the highway; W., house and yard of Robert the Smith; N., house of Cecil אַלְאַלָא ; S., passage belonging to Roger del Tolhus, between Robert's courtyard and the yard leading to All Saints' Church.

The new proprietors are John Balle, and his wife Agnes, daughter of John le Paumer, of Frattenham. The price for this concession is not stated, and the annual tenure for the maintenance of rights is the tender of a nail of cloves every recurring Easter.

On this property Roger the Painter had built a small house. This was not to be included in the sale, which applied to the land solely. A clause is inserted to the effect that Roger on quitting the premises may demolish the erection if he so pleases.

A Latin endorsement states that this is the shtar of John Balle referring to a messuage belonging to "one-handed" Elias, the deed being executed by Solomon and Ursell, son and brother respectively of the aforesaid Elias. The Latin date is Thursday preceding the feast of St. Laurence, 1264.

NORWICH, 1264. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה
בשישי בשבת בארבעה עשר יום לירח אב שנת
עשרים וארבעה לאלף הששי לבריאת עולם
למנין שאנו מונין כאן בנורגיץ מתא איך באו
לפנינו ר׳ שלמה ור׳ יהושעיה בני הר׳ אליהו

כוכב ואמרו לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו
וחתמו בכל לשון של זכות מחמת שרצינו ברצון
נפשינו שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה
שמכרנו ליואן בַּאלְא ערון מנורגִ׳ין ולאנייש בת
יואן לפומיר מפּריטנהם וליורשיהם ולבאים מכחם
כל הבית והקרקע והחצר עם האפורטנוצצא שנפלה
לנו מירושת אבינו הנקו׳ ברחוב ברשמרימא
בפֿארויישא שייט יואן ואלין מצרנהא מצד מזרח
רשות הרבים מצד מערב הבית והחצר אשר
לרוברט הנפח מצד צפון בית ציצילא אַלְאַלְא
מצד דרום המבוי שהיתה לרוגיר דלטולהוש אשר
בין החצר הנקו׳ ובין הצר איגלייזא טוט שיינש
כל הבית והקרקע הנקו׳ והאפורטנוצצא וכל דין
וכל כח וכל זכות שיש לנו בה או שהיה לנו
או שיכול להיות לנו הכל מכרנו ליואן ולאנייש
הנקו׳ וליורשיהם ולבאים מחמתם מכירה גמורה
וחלוטה שרירא וקיימא דלא למהדר ביה מן יומא
דנן ולעלם וילכו וישתמשו בבית ובקרקע ובהצר
הנקו׳ הם ויורשיהם ככל אשר היינו יכולים ויהיה
להם רשות וכח בהם לבנות ולסתור ולחפור בה
בורות שיחין ומערות ולמכור ולמשכן ולהחליף

ולהוריש וליתן במתנה ולעשות בה כל מה שירצו ואיש לא ימחה בידם וכך אמרו לנו ר׳ שלמה ור׳ יהושעיה בני ר׳ אליהו הנקו׳ שטר מכירה זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא להוי כמכירתא טמירתא אלא גלוידה ומפורסמת לכל וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם איש או אשה קרוב או רחוק בן או בת יורש או נוחל יהודי או ארמאי ויערער על מכירה זו קבלנו עלינו ועל יורשינו לפצותם ולהדיחם מעל יואן ואנייש הנקו׳ ומעל יורשיהם ולשפות ולהשקיט ולהעמיד הבית והחצר עם האפורטנוצצא הנקו׳ בידם וביד יורשם עד סוף כל הדורות באחריות כל נכסינו (sic) דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנינא ודעתידין אנו למקני בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו כל מודעי דמודעי עד סוף כל מודעי שמסרנו ושנוכל למסר הכל בטלנו לפניכם להיות כהרס הנשבר ועל יואן ואנייש הנקו׳ ועל יורשיהם לתת לנו וליורשינו מסמר מיירופלא מדי שנה בשנה לפשקא עבור ההגנה דנקו׳ שקבלנו עלינו ושטר זה עשוי כתקון הכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי וק׳נ׳י׳נ׳א (sic)

וז'ל אשר בניין הבית הקטנה אשר על הקרקע
הנקו' אשר בנה עליה רוייר לפיינטור לא מכרנו
כי אין לנו חלק ונחלה בבניינו כי אם בקרקעתו
ובהפרד אותו רוייר מן הבית הרשות בידו לסותרו
אם ירצה וקנינא מן ר' שלמה ור' יהושעיה הנקו'
ליואן ולאנייש הנקו' וליורשיהם ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה ומה
ששמענו חתמנו בין דביני חטי לנו בה דביני
חטי והכל שריר וקים

יצחק בהר' אברהם
יצחק ב'ר' יהודה
שמואל בהר' משה נ'צ'ב'ה

47. Testimony given by two witnesses under oath, on the New Moon of Kislev preceding St. Andrew's Day.

Isaac ben Judah, familiarly known as Bendit ben Ursel of Everwyk (York), declares that he has sold to Isaac ben Solomon two-thirds' value of a bond for four silver marks deposited in the Norwich coffer, the vendor retaining the remaining third as his own share.

The obligation referred to is in the joint names of the person first-mentioned and Bartholomew fil' William Herbert, of South Elmenham, made payable on the day

succeeding St. Andrew's Day, in the forty-eighth year of Henry III.

The Record is drawn up in rigid form, so as to secure a pacific and equitable settlement between the two creditors. Meanwhile the counterpart is lodged in the hands of a third individual who acts as arbitrator and umpire.

A covenant is entered into, in the event of any difficulty or any necessity for compelling the payment of the debt, that all expenses incurred shall be defrayed in the proportion of one-third by the original creditor and two-thirds by his successor.

Isaac ben Judah furthermore charges himself with the forfeiture of one silver mark payable to the Norwich Synagogue in the event of his stepping between Isaac ben Solomon and his just rights in reference to his share in the Bond alluded to in this Shtar.

NORWICH, 1264. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה איך באו
לפנינו ר׳ יצחק ב׳ר׳ יהודה המכונה בנדיט בן
אורשיל מאוורגיק ואמר לנו הוו עלי עדים וכתבו
וחתמו בכל לשון של זכות מחמת שרציתי ברצון
נפשי ובנפש חפצה ובדעת שפויה ומכרתי לר׳
יצחק ב׳ר׳ שלמה שני חלקים מחותם אחד אשר
בצירוגרייפא בתיבת אדוננו המלך בנורגיץ אשר
אותו החותם הנקוב מדבר מארבעה זקוקי׳

כסף בשמי ובשם ברטלמו בן גילם הרבירט
משוצאילמנהם וזמן פריעת חוב הנקו׳ למחרת
מיום צינדרא שנת ארבעים ושמנה לעטור אדוננו
המלך הנרי בן המלך יהן שיהיה מכירה גמורה
וחלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה ביה
והצירוגרייפא הנקו׳ מסר ר׳ יצחק ב״ר׳ יהודה הנקו׳
ביד שליש בחזקת ר׳ יצחק ב״ר׳ שלמה הנקוב
שיזכה בשני חלקי חוב הנקו׳ בם ובשעבודם ובכל
דנפיק מנהון הן בקרן הן בשבח ובפנינו נשבע
ר׳ יצחק ב״ר׳ יהודה הנקו׳ בשבועת התורה שלא
קבל מחוב הנקוב ושלא יקבל ושלא עשה שטר
פטור ושלא יעשה שלא ברשות ר׳ יצחק ב״ר׳ שלמה
הנקו׳ ושיגיע לידו חלקו מיד מכל אשר יקבל
מחוב הנקו׳ ושלא יבקש סבה עלה ותואנה ותרמית
להרחיק ר׳ יצחק ב״ר׳ שלמה הנקו׳ מחלקו מחוב
הנקוב וכל היצאות שיוציא ר׳ יצחק ב״ר׳ יהודה
הנקו׳ להוציא חוב הנקו׳ על ר׳ יצחק ב״ר׳ שלמה
יהיו השני חלקים ועל ר׳ יצחק ב״ר׳ יהודה החלק
השלישי וקנס ר׳ יצחק ב״ר׳ יהודה עצמו בקנס
זקוק כסף לבית הכנסת מנורגיץ לקיים תקף
האגרת הזאת זה השטר נעשה יום ראש חדש

בכליו הסמוך לפני יום צינדרא שנת האמור ומה
ששמענו חתמנו

שמואל ב״ר׳ יהושעיה הכהן עד

מנחם ב״ר׳ יהושעיה עד

48. Record of Testimony, dated Wednesday, 3rd Shebat, 5025, involving a transaction in which figure as principals Columbina, daughter of R. Jehoshua the Levite, and her husband, Judah ben Eliab.

These two sell to Solomon ben Eliab half a house, with a yard and all appurtenances in Needham Street, St. Stephen's, and engaging to maintain the purchaser against all hostile interference. The boundaries of the property are as follows:—E., house of R. Hiam, of Ipswich; W., house of R. Jehoshua the Levite, bought from Judah, his son-in-law; N., public street; S., courtyards of William Garland and Henry of Heylesdon.

A lien on the property of the vendors is given as security to the purchaser, who will be bound to pay an annual ground rent of three pennies to the landlord, at the same legal terms as his brother pays on the remaining moiety, and a nail of cloves at each recurring Easter to the vendor.

NORWICH, 1265. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה ברביעי
בשבת בשלשה ימים לירח שבט שנת עשרים
וחמש לאלף הששי לבריאת עולם למנין שאנו

מונין כאן בנורגיץ מתא איך ·באו לפנינו מרת
קולונמבא בת ר׳ יהושעיה הלוי ור׳ יהודה ב׳ר׳
אליאב בעלה ואמרו לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו
וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לו לר׳
שלמה ב׳ר׳ אליאב מחמת שרצינו מרצון נפשינו
שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה שמכרנו
לו וליורשיו בעבורינו ובעבור יורשינו חצי מכל
הבית עם החצר והאפורטנוצצא עם ארך ורחב
שיש לנו זה יום הנקו׳ בעיר נורגיץ ברחוב נידהם
בפֿארויישא שייט אישטייבנא ואילן מצרנהא מצד
מזרח בית ר׳ חיים מייפֿגֿיץ מצד מערב בית שקנה
ר׳ יהושעיה הלוי מר׳ יהודה חתנו הנקו׳ מצד
צפון רשות הרבים מצד דרום הצר שהיתה לגילמא
גארלונדא ולהנרי מהיילשדונא כל דין וכח וזכות
שיש לנו או שהיה לנו או שיכול להיות לנו
וליורשינו בחצי בית הנקו׳ והחצר עם האפורטנוצצא
בארך ורחב בנוי ושאינו בנוי נטוע ושאינו
נטוע מכרנו לר׳ שלמה הנקו׳ וליורשיו מכירה
גמורה וחלוטה צמותה וקיימא דלא למהדר
ולהשנאה ביה מן יומא דנן ולעלם וילך וישתמש
בחצי בית וחצר הנקו׳ עם האפורטנוצצא בכל אשר

היינו יכולים וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם
איש או אשה יהודי או ארמאי יורש או נוחל
קרוב או רחוק ויערער על ר׳ שלמה הנקו׳ או
על יורשיו מחצי הבית והחצר הנקו׳ בעלילת שום
חוב או תביעה שהיו להם על ר׳ אליאב בהר׳
יעקב או על ר׳ יהודה בנו הנקו׳ מבריאת עולם
ועד סוף על ר׳ יהודה הנקו׳ ועל יורשיו לפצות
ולהדיח המערערים מעל חלק המגיע לר׳ שלמה
הנקו׳ מן הבית והחצר הנקו׳ ולפוטרם נגד
המערערים ולשפות ולהעמיד ולהשקיט חצי הבית
והחצר הנקו׳ עם האפורטנוצצא ביד ר׳ שלמה
הנקוב׳ וביד יורשיו באחריות כל נכסיו דאית
להון אחריות ודלית להון אחריות דקנה ודעתיד
למקני וכן אמרו לפנינו מרת קולונמבא ור׳
יהודה בעלה הנקו׳ שטר מכירה זו כתבוה בשוקא
וחתמוה בברא דלא להוי כמכירתא טמירתא אלא
גלויה ומפורסמת לכל ואחריות שטר מכירה זו
קבלנו עלינו ועל יורשינו להיות כל נכסינו דאית
להון אחריות ודלית להון אחריות דקנינא ודעתידין
אנא למקני אחראין וערבאין למכירה הנקובה וכל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו כל מודעי

דמודעי עד סוף כל מודעי שמסרנו ושנמסור
הכל בטלנו לפניכם להיות כחרס הנשבר ועל ר׳
שלמה הנקו׳ ועל יורשיו לתת לאדון מן הפֿיי
מן הבית והחצר הנק׳ גֿפֿ מדי שנה בשנה ליום
אשר יפרעו ר׳ יהודה הנקו׳ או יורשיו הגֿפֿ
אחרים אשר הוא חייב עבור חלקו מן הבית
והחצר הנק׳ לאדון מאותו פֿיי ועל ר׳ שלמה
הנקו׳ ועל יורשיו לתת לר׳ יהודה הנקו׳ מסמר
מיירופֿלא מדי שנה בשנה לפשקא עבור ההגנה
הנקו׳ שקיבל עליו לעשות מחצי הבית והחצר
הנקו׳ ושטר זה עשוי כתקון חכמים דלא
כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי וקנינא מן מרת
קולונמבא הנקו׳ בת ר׳ יהושעיה הלוי והדר מן ר׳
יהודה ב׳ר׳ אליאב בעלה בכל מה דכתיב ומפרש
לעיל במנא דכשר למקניא ביה ומה ששמענו וצוו
לנו לחתום חתמנו

שמואל בן הקדוש ר׳ משה ת׳נ׳ב׳ה׳ עד
מנחם ב׳ר׳ יהושעיה עד

הנני חתום מטה מודה כל הכתוב למעלה
יהודה ב׳ר׳ אליאב

49. Memorandum of Contract made between Menahem ben Jehoshua the Levite, on the one part, and Eliezer ben Solomon on the other.

Menahem covenants on Thursday, 11th Shebat, 5025, to sell to Eliezer a plot of ground, with buildings erected thereon, together with a yard and appurtenances which he had inherited from his father, situate in Needham Street, St. Stephen's.

Boundaries as follows:—E., house of Judah ben Eliab; W., house and land that belonged to William Here; N., the public highway; S., the house that had belonged to William Garland.

Protection is afforded to the purchaser, couched in the ample and peculiar phraseology characterising documents of this kind.

NORWICH, 1265. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה בחמשי
בשבת באחד עשר יום לירח שבט שנת חמשת
אלפים ועשרים וחמש לבריאת העולם למנין שאנו
מונין כאן בנורגי״ץ מתא איך בא מנחם ב״ר׳
יהושעיה הלוי ואמר לנו הוו עלי עדים וכתבו
וחתמו בכל לשון של זכות ותנו לר׳ אליעזר
ב״ר׳ שלמה מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס
אלא בלב שלם ובנפש חפיצה ומכרתי לו הקרקע
והבנין שעליו והחצר ומוצאיו ומובאיו זאת לדעת

אותו בית וכל האבזרים שנפל לי בירושה מן
אבא מרי ר׳ יהושעיה הנקוב אשר ברחוב נידהם
בפרוייש שיינט א׳ש׳ט׳י׳י (sic) אשטייבנא אותו בית
עם החצר שוה בין בארך בין ברוחב אל בית והחצר
יהודה ב׳ר׳ אליאב הסמוכים וכל האבזרים אשר (sic)
היה אל חתנו יהודה ב׳ר׳ אליאב ואילן מצרנהא
מצד מזרח בית יהודה הנקו׳ מצד מערב בית
וקרקע שהיה לגילם הירא מצד צפון רשות הרבים
מצד דרום קרקע שהיה לגילם גרלונדא כל כח
וכל זכות שיש לי באותו בית והצר הכל מכרתי
לו בקנין גמור מעכשיו מכירה גמורה שרירא
וקיימא דלא למהדר בה ודלא להשנאה בה
וישתמש בו בכל אשר הייתי יכול להשתמש
בו ויהיה לו רשות למכור ולמשכן ולהחליף
ולהוריש וליתן במתנה ולעשות בו כל מה שירצה
וכך אמר לנו מנחם ב׳ר׳ יהושעיה הלוי שטר
מכירה זו כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא להוי
כמכירתא טמירתא אלא גלויה ומפורסמת וכל מי
שיבא מארבע רוחות העולם מכחי בן ובת אח
ואחות קרוב ורחוק יורש ונוחל יהודי וארמאי ויקום
ויהגה וידון ויערער על ר׳ אליעזר ב׳ר׳ שלמה

מחמת מכירה זו וקנין זה עלי לפצותו ולהדיחו
ולהשקיטו מכל תרעומת מעליו ומעל יורשיו
הבאים אחריו ולבאים מחמתו ואחריות מכירה זו
קבלתי עלי ועל יורשי אחרי להתפרעא מכל שפר
ארג נכסין וקנינין דאית לי תחות כל שמיא
נכסין דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
דקנינא ודעתיד אנא למיקני דלא כאסמכתא ודלא
כטופסי דשטרי אלא בחומר כל שטרי מכירה
העשויין כתקון חכמים וכל מודעי ומודעי דמודעי
ומודעי דנפקי מגו כל מודעי דמודעי עד סוף כל
מודעי שמסרתי כבר ודעתיד אני למסור הכל
בטלתי לפניכם וחשובין כחרס הנשבר וקנינא מן
מנחם ב׳ר׳ יהושעיה הלוי לר׳ אליעזר ב׳ר׳ שלמה
ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא
ביה שריר וקים

שמואל ב׳ר׳ יהושעיה הכהן עד
מנחם ב׳ר׳ יהושעיה עד
אברם בן הק׳ ר׳ עזריאל עד

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שכל מה
שכתוב לעיל בשטר ששמואל ב׳ר׳ יהושעיה הכהן

ומנחם ב'ר' יהושעיה ואברהם ֫בן הק' ר' עזריאל
חתומים בלא הגהה ומחק הכל שריר וקים

מנחם ב'ר' יהושעיה הלוי

50. Shtar of Abigail (Avegay) wife of R. Abraham ben Solomon, otherwise Deulecresse. Date, Monday, 24th Iyar, 5025.

The wife resigns to her husband her claims on a house which he had previously settled on her, but which he now desires to part with to Peter, the parson of Newgate, son of William of Hev'ham. The house had been purchased from Hugh Bokke.

The witnesses testify to the renunciation of the one, and to the transfer made by the other. The Boundaries are thus described:—E., house of Richard Maymund; W., the public highway; N., the public highway looking citywards; S., house of Henry, the shoemaker.

The tenure here again is a nail of cloves, payable annually at Passover, and every consideration is made for the new tenant entering upon his acquired rights.

A large number of witnesses, both Jews and Christians, find their names mentioned in the Deed, together with an enumeration of the Norwich high functionaries then dispensing power.

NORWICH, 1265. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשני

בשבת בעשרים וארבעה ימים לירח אייר שנת
עשרים וחמש לפרט לאלף הששי שהיא שנת
ארבעים ותשע לעטור אדוננו המלך הנרי בן
המלך יהן איך באת לפנינו מרת אביגיל אשת
ר׳ אברהם ב׳ר׳ שלמה המכונה דלקרייש ואמרה
לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל
לשון של זכות מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא
באונס אלא בלב שלם ובנפש הפצה שפטרתי
ומחלתי והנחתי לפיירש הגלה מניג̃אטא בן גילם
מהיב̃הם כל דין ומשפט ותביעה וערעור שיש לי
או שהיה לי או שיכול להיות לי בעלילת דין
כתובה שעשה לי ר׳ אברהם בעלי על בית אחד
שמכר בעלי הנקוב לפיירש. הנק׳ אותו בית שקנה
בעלי הנ׳ מן הואה בוקא בעיר נורגיץ ואילן מצרנהא
מצד מזרח בירת שהיה לריקרט מיימונט מצד
מערב רשות הרבים מצד דרום בית שהיה להנרי
האושכפי מצד צפון דרך רשות הרבים לצד הכרך
. . . ואחר כך בא לפנינו ר׳ אברהם ב׳ר׳ שלמה
המכונה דלקרייש ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו
ממני וכתבו והתמו בכל לשון של זכות מהמת

שרציתי ברצון נפשי שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש הפצה שהנחתי ומכרתי בעבורי ובעבור יורשי ובעבור כל הבאים מחמתי לפיירש הנק׳ וליורשיו הבירת הנק׳ באורך וברוחב ובעומקא וברומא הכל מכרתי לפיירש הנ׳ וליורשיו ולבאים מכחו מכירה גמורה וחלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה ולמהדר בה מן יומא דנן ולעלם ומעתה ילך פיירש הנק׳ ויחזיק בבירת הנק׳ ויזכה בו ויעשה בו כל מה שירצה ויהיה לו רשות לפיירש הנק׳ וליורשיו אחריו בבית הנק׳ לסתור ולבנות ולחפור בו בורות שיחין ומערות ולהוריש ולהנחיל ולמכור ולמשכן ולהחליף ולתת במתנה לכל מי שירצה ולהוציא ולהכנים בו זיזין וגזוזטראות לאמחאה אמחויי ולאחואה אחויי ואיש לא ימחה בידו מן יומא דנן ולעלם וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם איש או אשה בן או בת קרוב או רחוק יורש או נוחל יהודי או ארמאי ויקום ויהגה ויערער שום צד טענה תביעה וערעור על פיירש הנק׳ או על יורשיו או הבאים מחמתו על עסק מכירה זו והנחה זו בעלילת שום חוב או תביעה

שהיה להם על ר׳ אברהם הנק׳ מבריאת העולם עד סופו על ר׳ אברהם הנק׳ לפצותם ולהדיחם ולהגינם ולהצילם בעבורו ובעבור יורשיו באחריות כל נכסיו נכסין דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנה ודעתיד למיקני כולהון יהון אחראין וערבאין למכירה ולהגנה ולהצלה הנקו׳ ובעבור אותה ההגנה שקבל ר׳ אברהם הנק׳ עליו על פיירש הנק׳ ועל יורשיו לתת לר׳ אברהם הנק׳ וליורשיו מסמר אחד מגירופלא לפשקש מדי שנה בשנה עד סוף כל העולם זה השטר נעשה יום הנקו׳ אשר באותו יום היו פקידים רוייר משנירדשטונא אדם מטופטש יואן לאישקוט גילם פיקוט עדים בדבר שימון מבירשטריטא איבא דרגשגירט יואן שגיטינק יואן הנחתום רובירט דריאדה הואה לגיבשטרא יהודים יצחק מגרגיק יוסף שוחט שמואל כהן אברם מאוורגיק מנשיר מאיורגיק יעקב מטייפורט ורבים אחרים ולהזכיר אשר ביד פיירש הנק׳ חותם מכירה שהיה לר׳ אברהם האמור מן הואה בוקא הנק׳ בכך שאם יצטרך ר׳ אברהם הנק׳ או יורשיו להראותו יהיו

פיירש ויורשיו נכונים עם החותם ומה ששמענו
חתמנו וקנו ממני דביני הטי והכל שריר וקים

יצחק מגרניק
שמואל מריזינגש
שמואל כהן
יוסף ב״ר שמשון
יעקב ב״ר שמואל

51. Before two witnesses, undersigned, Meir ben Sampson le Blund declares that he will maintain faith with Robert le Bee de Senges, and not suffer him to be despoiled of certain lands which the latter bought of him, paying one mark as gersuma and promising to pay half a mark annually as rent.

The deed of transfer is deposited in the Norwich coffer, and should any living person produce any claim upon these lands on account of debts contracted by the vendor, the latter declares himself responsible for any loss caused to the buyer. The Deed thus referred to bears date Monday before All-Hallows in the forty-ninth year of King Henry.

Should the vendor fail to fulfil his promise, he charges himself with a penalty of half a mark of gold, payable to the King.

NORWICH, 1265. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה ר׳ מאיר בהר׳ שמשון

הלבן הודאה גמורה שאם יביא שום אדם שבעולם
איש או אשה יהודי או ארמאי שום שטר חוב
שעשה לו ר׳ מאיר הנקו׳ בשם שניהם אשר על ידי
אותו שטר יוכל רוברט זביא משיאינגש או יורשיו
לבוא לידי שום הפסד על אדת הקרקע שקנה מר׳
מאיר הנקו׳ עבור זקו׳ כסף מגרשומא ומ׳ ממס אשר
נכנס לתת לר׳ מאיר דנק׳ וליורשיו מדי שנה בשנה
כאשר השטר גדול ממכירה מבאר אשר ביניהם
אשר החלק בתיבת נורגֿיין וזמן עשיית השטר
הגדול יום ב׳ לפני טוט שיינש שנת מ״ט למלכות
שעל ר׳ מאיר הנק׳ ועל יורשיו להחזיק ולהעמיד
הקרקע הנקו׳ ביד רוברט הנק׳ וביד יורשיו בשלום
ובשופי ולפרוע להם כל הפסדם ונזקם מיד בלא
דיחוי באחריות כל נכסיהם דאית להון אחריות
ודלית להון אחריות ולקיים כל תקף השטר הגדול
הנקו׳ והאגרת הזאת קנס ר׳ מאיר הנקו׳ עצמו
בקנס חצי זקו׳ זהב לאדוננו המלך ומה ששמענו
התמנו

אברם מאיורגיק עד
יעקב ב״ר׳ אליאב עד

גם אני החתום מטה מודה כל הכתוב למעלה
מאיר בהר׳ שמשון הלבן

52. Memorandum, in complete detail, of a transaction executed on the Friday before the fair of St. Mary Magdalen, in the fiftieth year of the reign of Henry III. Several witnesses are present during the transaction.

Rabbi Samuel, son of the Honorable R. Isaac, vends to John Butte fil' Henry fil' Eustace, and to Amicia, his wife, certain lands bequeathed to him by his late father, R. Isaac. The property was situate in Saddlegate Street, in the parish of St. Peter, adjoining the house of R. Isaac, the physician.

The Boundaries are as follows:—E., the Cockeys; W., house of Rabbi Isaac, the Leech; N., the public highway; S., Herbarium of R. Solomon, the physician, son of R. Isaac, the physician. The land extended 52 feet, computed by the foot of the aforesaid John. The ground landlord is Roger fil' Evering(?) The new proprietor undertakes to pay all rents claimed by the landlord, both the arrears from past years and the rent that will become due in future. A nail of cloves is to be tendered annually at Michaelmas to the vendor.

Stringent conditions are enforced so as to protect John Butte in his acquisition, and the instrument winds up with the names in Hebrew of the most prominent Norwich officials and burgesses.

NORWICH, 1266. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה הר׳ שמואל בן הנדי׳
ר׳ יצחק הודאה גמורה שהניח ומכר ליואן בוטא

בן הנרי בן אוצטאצא ערון מנורג׳ין ולאמיצא
אשתו וליורשיהם ולבאים מכחם כל הקרקע בורה
שנפל לי מירושה מאבי הנדי׳ ר׳ יצחק הנקו׳
בעיר נורג̃ין ברחוב שאדלגאטא בפארויישא שייט
פיירא ואותה קרקע בקצה רחוב שאדלגאטא סמוך
לבית שהיתה לר׳ יצחק רופא ואילן מצרנהא מצד
מזרח זרם הביב הנקרא קוקיאה מצד מערב בית
שהיתה לר׳ יצחק רופא הנקו׳ מצד צפון רשות
הרבים מצר דרום הצר גינת הנקרא אירבירא אשר
לשלמה רופא ב׳ר׳ יצחק רופא הנקו׳ ומדת ארך
הקרקע הנקו׳ המשים ושתים רגלים במדת רגל
יואן הנק׳ זאת לדעת מרשות הרבים עד בית
החיצון והשער אשר לשלמה רופא הנקו׳ על אותו
פ̃יי מקרקע הנקו׳ ואדון הפ̃יי רוייר בן אובירנא
ורחב הקרקע מבית שהיתה לר׳ יצחק רופא הנקו׳
עד שפת הביב הנקרא קוקיא כל דין וזכות וכח
ורשות שהיה לי באותה קרקע או שיש לי או
שיכול להיות לי או ליורשי או לבאים מכחי הכל
מכרתי ליואן בוטא הנקו׳ ו׳ליו׳ר׳ש׳י׳ו (sic) ולאמיצא
אשתו וליורשיהם ולבאים מכחם מכירה גמורה
והלוטה שרירא וקיימא דלא למהדר ביה ודלא

להשנאה מן יומא דנן ולעלם וילכו וי׳ש׳ת׳מש׳ו׳ ב׳ה׳
(sic) ויזכו בה וישתמשו בה בכל (sic) הייתי או אבותיי
יכולים להשתמש ויהיה להם כח ורשות באותה
קרקע לבנות ולסתור ליתן ולמכור להחליף ולהורייש
ולעשות בה כל מה שירצו כי כל כחי מכרתי
להם מכירה גלויה ומפורסמת ולא שיירתי לעצמי
ולבאי מכחי באותה קרקע כלום ואם יבא שום
יהודי שבעולם איש או אשה יורש או נוחל בן
או בת קרוב או רחוק ויערער על יואן ואמיצא
הנקו׳ או על יורשיהם והבאים מכחם בעלילת
שום כח טענה שיש להם על הקרקע הנקו׳ עלי
ועל יורשי ועל הבאים מכחי לפצ׳תם ולה׳דיחם
מעליהם ולהגינם ולהצילם ולפוטרם מאותם
מערערים ולהעמיד מקח זה בידם באחריות כל
נכסינו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
בעבור ההגנה הנקו׳ אשר קבלתי עלי ועל יורשי
לעשות ליואן ולאמיצא הנקו׳ וליורשיהם ולבאים
מכחם מן הקרקע הנקו׳ עליהם לתת לי וליורשי
מסמר מיירופלא מדי שנה בשנה לזמן שייט
מיקיל מיום שנעשה זה השטר עד סוף העולם
רק מס המגיע לאדון מן הפיי הן מן האיחורין

הן מכאן ולהבא על יואן הנקו׳ לפרוע וז׳ל׳ אשר
לא יוכלו יואן ואמיצא הנקו׳ או יורשיהם והבאים
מכחם לערער על שלמה רופא ועל יורשיו והבאים
מכחו בעלילת הבית החיצון והשער הנקו׳ אשר
לשלמה הנקו׳ אשר על פּיי הנקו׳ יען אשר מכרו
אבותיי לאבותיו כל הקרקע לצד דרום עד השער
וקיר הנקרא גַאבְּל מבית החיצון הנקו׳ אשר לצד
הקרקע בורה הנקו׳ זה השטר נעשה יום ו׳ אשר
לפני יריד שייט מריאה מאדלינא שנת חמשים
למלכות אדונינו המלך הנרי שיחידה פקידים
מנורג̃יין באותו זמן גילם מדונג̃יין ניקול דאֵלֵי
אדמא דטופטש רוייר דשְגַשִינְגֶא עדים בדבר איאון
לשיליייר רוברט דבלטהם רוברט זביא רוברט דבירי
ריקרט פאפג̃יי יהודים שמואל דניקול שמואל
דריזינגש. אברם משאדלגאטא אברם מאיורגיק
יעקב בן יורנין ורבים אחרים ומה ששמענו חתמנו

שמואל מריזינגש עד

יעקב בן יורנין עד

מנשיר מאיורגיק עד

הנני חתום מטה מודה כל תקף זה השטר

שמואל בן הנד׳ ר׳ יצחק מנורג׳ין

53. Shtar dated eight days before the feast of St. Peter, viz., Gule d'Août, 1266. A Beth-din is appointed to take into consideration the respective claims to property preferred by Almonda, widow of the deceased Jehoshayah ben Elias Cochab (Star) and her youthful son, whose executor and guardian is Samuel ben Jehoshayah ha-Cohen, father of the female claimant, and grandfather to the male claimant.

Almonda, put upon oath, satisfies the tribunal that she has received nought of her late husband's property, and demands her widow's jointure. She is thereupon put into possession of a house and adjacent lands in Berstrete, in the parish of St. Michael, the Boundaries of which are thus detailed:—E., public highway; W., oven of John de Curzon; N., house of Nicol the slaughterer, formerly belonging to Richard Lyons; S., yard of Thomas de Witham.

She then surrenders her right on the property to Robert and Donat, sons of Bartholomew, of Lakenham, conveying it to them in full legal form. She hands over to them all documents in her possession in reference to that property, and thus frees herself from any further responsibility.

Jessica, now the wife of Jacob ben Eliab, formerly the wife of R. Elias Cochab, likewise resigns her rights on the property in due legal fashion.

The two buyers then entering into possession are charged with certain annual dues, viz., a payment of three shillings to Nicol de Easton, and sixpence annually to the Abbey of Langley.

The record terminates with the names of several Hebrew witnesses, together with the names of the prin-

cipal municipal authorities and burgesses, all of them being privy to the sale effected.

NORWICH, 1266. *Westminster.*

אנחנו התומי מטה הובררנו להיות בית דין בין ר׳ שמואל ב׳ר׳ יהושעיה הכהן אשר נתמנה על פי בית דין להיות אפומרופא לבן ויורש התנו ר׳ יהושעיה ב׳הר׳ אליהו כוכב מנכסים שהניח לאחר פטירתו ובין בתו מרת אלמונדא אשת ר׳ יהושעיה הנקו׳ ובאת לפנינו מרת אלמונדא הנקו׳ ותבעה כתובתה על אותם נכסים שהניח בעלה הנקו׳ והעמידה האפומרפא הנקו׳ כדין על עסק תביעת כתובתה וגזרנו עליה בחמר אלה והשבענוה בשבועת התורה אם קבלה כתובתה מבעלה ר׳ יהושעיה הנק׳ הן בחייו הן לאחר מותו ונשבעה בפנינו שלא היתה נפרעת מעולם מכתובתה שהיה לה על נכסי בעלה הנקו׳ אפילו עישור כתובתה לא בקרקע ולא במטלטלין לא בחייו ולא לאחר מותו והגבינוה בכתובתה כל הבית והקרקע והחצר בנוי ושאינו בנוי הן בארך וברחב שהיה לבעלה ר׳ יהושעיה הנקו׳ בעיר נורגיץ ברחוב ברשטריטא בפרויישא שיט מיקיל ואילן

מצרנהא מצד מזרח רשות הרבים מצד מערב
התנור אשר ליואן דקורצון מצד צפון בית ניקול
למצקריירא שהיה מקדם לריקרט ליאונש מצד
דרום חצר ש׳ה׳ו׳ב (sic) טומש מגׄיזהם ואחר כך
באתה לפנינו מרת אלמונדא הנקו׳ ואמרה לנו
הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל
לשון של זכות מחמת שרציתי ברצון נפשי
שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה
ותנו להם לרבורט ולדנוט בני ברטלמו מלקנהם
שמכרתי להם כל הבית והבנין והחצר הנקו׳ עם
כל האפורטנוצצא כאשר היא מסומנת במצריה
מכירה גמורה וחלוטה שרירא וקיימא דלא
למהדר ביה ולהשנאה ביה מן יומא דנן ולעלם
ומעתה ילכו ויחזיקו בה הם ויורשיהם וכל הבאים
מכחם ויהיה להם רשות בה לבנות ולסתור
לחפור בה בורות שיחין ומערות למכור ולמשכן
להחליף ולהוריש ולעשות ממנה כל מה שירצו
ואיש לא ימחה בידם כי כל כחי מכרתי להם
מכירה גלויה וידועה ומפורסמת ולא שיירתי לעצמי
וליורשי בה כלום וז׳ל אשר המכירה הנקו׳ אשר
עשתה מר׳ אלמונדא הנקו׳ לרוברט ולדנוט הנקו׳

וליורשיהם מן הבית הנקו׳ והאפורטנוצצא שלא
קבלה עליה אחריות ולא הגנה והצלה נגד שום
בריה יהודי או ארמאי המערער עליהם יען אשר
מסרה להם בפנינו כל החותמות מפיפמנט שהיו
לבעלה הנקו׳ או לאבותיו מעולם מאותה בית וכל
שאר כחות שהיו להם ממנה ובפנינו התומי מטה
פטרה ומחלה מרת יסכה שהיתה כבר אשת ר׳
אליהו כוכב היא ובעלה עכשיו יעקב ב״ר׳ אליאב
כל דין וכח וזכות שיש להם או שהיה להם
או שיוכל להיות להם על כל הבית והקרקע עם
האפורטנוצצא הנקו׳ הן מכח כתובה או מכח
ירושה או משום כח אחר שהיה למרת יסכה
מעולם על אותה בית או ליעקב בעלה ועל
רוברט ודנוט הנקו׳ ויורשיהם לתת מדי שנה
בשנה ממס עבור כל הבנין הנקו׳ שלשה דינ׳
לניקול מאישטון ערון מנורגיץ וששה פ׳ לאביא
מלאנגליאה זה השטר נעשה יום ח׳ ל׳פ׳נ׳ח (sic)
ימים לפני שיט פיירא גולי דאושטין שנת
חמשים למלכות אדוננו המלך הנרי שיחי׳
בן המלך יואן פקידים מנורגיץ באותו זמן גילם
מדונגיץ ניקול מאלי ארמא דטופטש רוייר

דשגאצירנגא עדים רוברט אשמאן יואן לקופירא
יואן באלא רוייר דהימשבי רוברט דמילשא וינצט
דקרקבי ויהודים יצחק מגרגיק דיאיאיה דריזינגש
אברם בן דילקריש אברם מאיורגיק אברם
משאדלגאטא ומה ששמענו התמנו

אברם מאיורגיק
מנשיר מאיורגיק
יוסף הלבן

נהנו חתומי מטה מודים כל הכתוב למעלה

יעקב בן יורנין
שמואל כהן

54. Isaac ben Joseph, of Campeden, solemnly swears that he has sold without reservation to Miriam, daughter of R. Joseph, a bond of six marks, bearing his name, and the names of William de Hunworth, debtor, and Roger Michael, of Holt Market, security.

The chirograph of the same, dated Gule d'Aôut, 1266, lies deposited in the Norwich coffer.

The undersigned charges himself with a fine of one gold mark to the King, and half a gold mark also to the Hospital in London, should he cause any loss to the buyer.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שמכרתי
למרת מרים בת ר׳ יוסף כל החוב משׁשה זקוקי׳
המדבר בשמי ובשם גילם מהונגורזא ורוויר
מיקיל מהולט מרקיט ערב קבלן מחוב הנק׳
בצירוגרייפא אשר הרגל בתיבת נורגיץ כל דין
וכח וזכות שיש לי או שיכול להיות לי או שהיה
לי מחוב הנקו׳ מחלתי ומכרתי והנחתי למרת מרים
הנקו׳ מכירה גמורה וחלוטה שרירא וקיימא דלא
למיהדר ביה ודלא להשנאה מן יומא דנן ולעלם
ומכירה זאת קבלתי עלי בעבורי ובעבור יורשיי
אחריי להשקיט מכירה זו מחוב הנקו׳ למרת מרים
הנקוב׳ וליורשיו אחריו (sic) להצילו נגד כל
המערערים וכל מה שתרצה לעשות מחוב הנק׳
הרשות בידה לפטור או למכור להחליף ולמשכן
הצירוגרייפא הנק׳ והחוב הנק׳ המדבר בשמי ובשם
גילם מהונגורזא ורוויר מיקיל ערב קבלן וכולם
המחזיקים מן הקרקע שהיה לגילם הנק׳ ולרוויר
מיקיל הנק׳ פטרתי ומחלתי למרת מרים הנקוב׳
בלב שלם ובנפש חפיצה שלא באונס כל דין וכל
כח שיש לי או שהיה לי או שיכול להיות לי

מיום גולדואושט והלאה שנת חמשים למלכות
אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן ונשבעתי
בנטילת חפץ שלא עשיתי שטר פטור מחוב הנק׳
ולא ממחזיקים הקרקע שהיה לגילם או לרוייר
הנקו׳ לבד שטר פטור שעשיתי ליפריי גורנייש
ושלא אעשה בלא רשות מרים הנקוב׳ ונכנסת
בחומר חרם על דעת רבים בלא הפרה שאקיים
למרת מרים הנקוב׳ התנאים הנקוב׳ למעלה ואם
לא אקיים התנאים הנקו׳ למעלה קנסתי עצמי לתת
מיד זקו׳ זהב לאדונינו המלך הנרי שיה׳ וכן
קנסתי עצמי לתת חצי זקו׳ זהב לבית ההפשית
מלונדרש ואם לא אקיים התנאים נכנסתי לתת על
יד מרת מרים הנקוב׳ כל הקנס נ׳ (sic) הנקו׳ למעלה
והקניתי למרת מרים הנקו׳ בקנין גמור ככל מה
דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא ביה
ומה שהודיתי התמתי ותעיד עלי התימת ידי כמאה
עדים

יצחק ב׳ר׳ יוסף מקונפדן

בפנינו חתומי מטה הודה ר׳ יצחק. ב׳ר׳ יוסף
מקונפדן כל הכתוב למעלה בזה השטר

יעקב ב׳ר׳ אליאב

יוסף ב׳ר׳ יהודה עד

55. Agreement effected before the Beth-din on Sunday, 7th Adar Sheni, 5027.

Cuntasse, widow of R. Jehoshayah, son of Sampson the Levite, applies to the tribunal sitting in judgment for a confirmation of her rights under her marriage settlement. The Court, consisting of three individuals, concedes to her a brick house with a courtyard attached, in Mancroft Street, St. Peter's.

Secure now in undisputed possession, she immediately conveys the property under sale to Isaac of Oxford. The boundaries of the premises are thus stated:—E., the public highway; W., yard leading to St. Mary's Church; N., shops of Henry de Witton; S., house of Isaac ben Solomon.

Assurance is inserted of a peaceable holding, which, if it meet with any opposition, the purchaser is free to maintain by citing the vendor before either the Jewish tribunal or any Christian Court of Justice.

NORWICH, 1267. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו התומי מטה באחד
בשבת בשבעה ימים לירח אדר שני שנת עשרים
ושבע לפרט לאלף הששי למנין שאנו מונין כאן
בנורגיץ מתא איך באת לפנינו מרת קונטישא
אלמנת ר׳ יהושעיה בן הר׳ שמשון הלוי ונשבעה
בפנינו בעשרת הדברות שלא היתה נפרעת
מכתובתה לא בחיי בעלה הנקו׳ ולא לאחר מותו

והוברנו להיות בית דין להגבותה כתובתה והגבינוה בכתובתה הבית מכוסה מלבינים עם החצר . . . אשר הניח לה בעלה הנקוב ברחוב מנקרופֿט בפארויישא שיינט פיירא ואילן מצרנהא מצד מזרח רשות דרבים מצד מערב החצר דמגיע לקדישה מריאה מצד צפון חנויות הנרי מגֿימונא מצד דרום בית ר׳ יצחק ב״ר׳ שלמה ואחר כך באת מרת קונטישא הנקוב׳ ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לו לר׳ יצחק . . . מאושינפורט להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה . . . לר׳ יצחק הנקו׳ הב״ת הנקו׳ עם האפורטנוצצא שיש לי בעיר נורגיץ כל דין וכח וזכות שהיתה למרת קונטישא הנקוב׳ או שיש לה הן בקרקע הן בבנין שעליו מתהום ארעא עד רום רקיעא הכל מכרה מרת קונטישא הנקו׳ לר׳ יצחק הנק׳ מכירה גמורה וחלוטה שרירא וקיימא דלא למהדר בה ולהשנאה בה מן יומא דנן ולעלם ומעתה ילך ר׳ יצחק הנקו׳ ויחזיק בבית הנקו׳ עם האפורמנוצצא בארך וברחב וישתמש בה בכל

אשר היתה מרת קונטישא הנקו׳ יכולה
להשתמש בה הן בבנוי הן בשאינו בנוי ויהיו לו
לר׳ יצחק הנקו׳ וליורשיו כה וזכות ורשות בקרקע
ובבירת הנקו׳ עם האפורטנוצצא לבנות ולסתור
לחפור בה בורות שיחין ומערות למכור ולמשכן
להחליף ולהוריש ולעשות בה כל מה שירצה כי
כל כחה מכרה לו לר׳ יצחק הנקו׳ מכירה גמורה
ולא שיירה לעצמה ולא ליורשיה באותה בית
הנקו׳ עם הקרקע והאפורטנוצצא וכל מי שיבא
מארבע רוחות העולם איש או אשה יהודי או
ארמאי קרוב או רחוק אח או אחות בן או בת
יורש או נוחל דיקום וידון ויטעון ויערער על ר׳
יצחק הנקו׳ או על יורשיו בעלילת מכירה זו על
מרת קונטישא הנקו׳ ועל יורשיה אחריה לפצותם
ולהריחם מעל ר׳ יצחק הנקו׳ ומעל יורשיו ולהשקיט
ולהעמיד מקח זה בידם ולפוטרם ולהגינם ולהצילם
נגד אותם מערערים בלא דיהוי בין בדיני ישר׳
בין בדיני אומות העולם באחריות כל נכסיהם
דקנו ודעתידים למיקני וכך אמרה לנו מרת
קונטישא הנק׳ שטר מכירה זו כתבוה בשוקא
והתמוה בברא דלא תיהוי מכירתא טמירתא כי

אם גלויה ומפורסמת לכל ודלא ליהוי כאסמכתא
וכטופסי דשטרי כי אם כחמר כל שטרי מכירה
העשוים כתקון חכמים בבטול כל מודעי ומודעי
דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף כל
מודעי וקנינא מן מרת קונטישא הנקוב׳ לר׳ יצחק
הנק׳ ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר
למקניא ביה

יהושעיה בהר׳ מנחם עד
אליעזר בן הק׳ ר׳ משה עד
יוסף ב׳ר׳ שמשון הלוי עד

56. An attested Deed, dated Friday, 26th Second Adar, 5027.

Miriam, daughter of Joseph, and widow of Jacob ben Joseph, parts with a house, lands, and all appurtenances belonging thereto, that had descended to her as a marriage portion from her husband, deceased. The purchaser is named Menahem, son of R. Jehoshayah.

The Boundaries of the property, situate next to the synagogue in Mancroft Street, St. Peter's, are thus set forth in detail:—E., the Communal Synagogue; W., the public highway; N., house of Menahem ben Jehoshayah; S., house of Ivo de Draheswerd.

The vendor takes an oath on the Ten Commandments that she has not yet received any portion of what was settled on her by her husband. She guarantees peaceful

possession, and the buyer promises to give annually a nail of cloves to the vendor.

NORWICH, 1267. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בששי
בשבת בעשרים וששה ימים לירח אדר השיני (sic)
שנת עשרים ושבע לפרט לאלף הששי למנין שאנו
מונין כאן בנורגיץ מתא איך באת לפנינו מרת
מרים בת ר׳ יוסף אלמנת הר׳ יעקב בהר׳ יוסף
ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו
בכל לשון של זכות ותנו לו לר׳ מנחם ב׳ר׳ יהושעיה
להיות בידו לזכות ולראיה מהמת שרציתי ברצון
נפשי שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה
שמכרה לו לר׳ מנחם הנקו׳ כל הבית והקרקע עם
האפורטנוצצא שהידה לה בעיר נורגיץ ברחוב
מנקרופט בפארויישא שייט פיירא אשר אותה קרקע
הניח לה הר׳ יעקב הנקו׳ בעלה בתורת כתובתה
ואילן מצרנהא מצד מורח בית הכנסת המיוחד
לרבים בעיר נורגיץ מצד מערב רשות הרבים
מצד צפון בית ר׳ מנחם הנקו׳ מצד דרום בית
איווא דרגשׂגירדא כל דין וכח וזכות שהיתה
לה למרת מרים הנקו׳ או שיש לה באותה בית

וקרקע הנקו׳ עם האפורטנוצצא מתהום ארעא עד
רום רקיעא הכל מכרה מרת מרים הנקו׳ לר׳ מנחם
הנקו׳ מכירה גמורה והלוטה שרירא וקיימא דלא
למהדר ביה ודלא להשנאה ביה מן יומא דנן ולעלם
ומעתה ילך ר׳ מנחם הנקו׳ ויחזיק בבית ובקרקע
הנקו׳ עם כל האפורטנוצצא בארך וברחב וישתמש
בה ככל אשר היתה מרת מרים הנקו׳ יכולה
להשתמש בה ויהיו לו לר׳ מנחם הנקו׳ וליורשיו
כח ורשות בבית ובקרקע הנקו׳ עם האפורטנוצצא
לבנות ולסתור ולמכור ולמשכן להחליף ולהוריש
ולחפור בה בורות שיחין ומערות ולעשות ממנה
כל מה שירצו כי כל כחה מכרה להם ולא שיירה
לעצמה וליורשיה בהם כלום וכל מי שיבא מארבע
רוחות העולם איש או אשה יהודי או ארמאי בן
או בת אח או אחות קרוב או רחוק יורש או נוהל
דיקום וידון ויטעון ויערער על ר׳ מנחם הנק׳ או על
יורשיו בעלילת מכירה זו על מרת מרים הנקו׳ ועל
יורשיה אהריה לפצותם ולהדיחם מעליהם ולהשקיט
ולהעמיד מקח זה בידם בשלום ובשופי ולהגינם
ולהצילם נגד אותם מערערים בלא דיחוי בין בדיני
ישר׳ בין בדיני אומות העולם באחריות כל נכסידם

דקנו ודעתידין למקני ובפנינו נשבעה מרת מרים הנקו׳
בעשרת הדברות שלא היתה נפרעת מכתובתה מן
הר׳ יעקב בעלה הנקו׳ לא בחייו ולא לאחר מותו
וכך אמרה לנו מרת מרים הנקו׳ שטר מכירה זו
כתבוה בשוקא והתמוה בברא דלא להוי כמכירתא
טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת לכל ודלא תהוי
כאסמכתא וכטופסי דשטרי כי אם כחמר כל שטרי
מכר העשויים כתקון הכמים בבטול כל מודעי
ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף
כל מודעי וקנינא מן מרת מרים הנקו׳ לר׳ מנחם
הנקו׳ ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר
למקניא ביה להם דביני חטי והכל שריר וקים
ובעבור ההגנה הנקו׳ אשר קבלה עליה מרת מרים
הנקו׳ בעבורה ובעבור יורשיה לעשות לר׳ מנחם
הנקו׳ על ר׳ מנחם הנקו׳ ועל יורשיו לתת לה
וליורשיה מסמר מיירופלא מדי שנה בשנה לזמן
פשקא עד סוף כל הדורות ומה ששמענו התמנו

יעקב ב׳ר׳ אליאב עד
יוסף ב׳ר׳ יהודה עד
יוסף ב׳הח׳ר׳ שמשון

57. Quitclaim of Isaac of Campeden, accompanied with his signature at foot. In this Shtar, William of Hunworth and Roger Michael, of Holt Market, and their heirs, are released of all obligations up to Pascha, in the fifty-first year of the reign of Henry III.

NORWICH, 1267. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שפטרתי
גילם מהונגורזא ורוייר מיקל מהלאט מרקיט הם
ויורשיהם ממני ומיורשי מכל חובות תביעות
ועירעורים מברית (sic) עולם עד פשקא שנת
חמישים ואחד לעיטור אדונינו המלך הנרי בן
המלך יואן ומה שהודיתי חתמתי

יצחק מקונפדן

58. Record of Testimony, preferred on Tuesday, 26th Sivan, 5027, concerning Sampson, son of Meir the Levite, and Joseph ben Solomon, whose name had been changed into Mordecai.

The former sells to the latter half a house, with a chamber, loft, offices, and courtyard adjacent, which had been sold to him by his father in Mancroft Street, St. Peter's. The boundaries of the same are thus defined:—E., house of Robert le Bee; W., the public highway; N., house of Abraham, son of the martyred R. Jezreel; S., house that appertained to Cuntasse, widow of R. Isaac of Bungay.

The purchaser is protected in the usual phraseology.

He is bound to pay to the ground landlord a fee of eighteen pennies per annum, in moieties of nine pennies.

At foot, the purchaser agrees to the terms of the Shtar, making a somewhat peculiar acknowledgment at the same time, and anathematising himself in both worlds, should he be privy to any fraudulent design or reprehensible practice to the detriment of the purchaser.

NORWICH, 1267. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשלישי
בשבת בעשרים וששה ימים לירח סיון שנת חמשת
אלפים ועשרים ושבע לבריאת עולם למנין שאנו
מונין כאן בנורגיץ מתא איך בא לפנינו ר׳ שמשון
ב״ר׳ מאיר הלוי ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו ממני
וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לו לר׳
יוסף ב״ר׳ שלמה אשר הוסב שמו מרדכי להיות
בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי ברצון נפשי
שלא באונס אלא בלב שלם ובנפש חפצה ובדעת
שפויה והודתי שמכרתי לו וליורשיו אחריו חצי
מכל הבית והחצר והעליה והחדר שהיה לאבי ר׳
מאיר הנק׳ בעיר נורגיץ ברחוב מנקרופט בפרויישא

שיינט פיירא ואילן מצרנהא מצד מזרח בית רוברט
זביא מצד מערב רשות הרבים מצד דרום הבית
שהיה למרת קונטישא אלמנת הר׳ יצחק מבונגיאה
מצד צפון בית ר׳ אברהם בן הקדוש ר׳ עזריאל
כל הצי מאותו בית חצר ועליה והדר עם כל
מקראיו במוצאיו ומובאיו שמכר לי אבי ר׳ מאיר
הנק׳ וכאשר הוחזקתי והוברר חלקי לצד דרום
סמוך לבית מרת קונטישא האלמנה הנק׳ וכל דין
וכח חכות שיש לי ושהיה לי ושיכול להיות לי
בהם בבנוי ובשאינו בנוי בארך וברחב בעומקא
וברומא מארעית תהומא ועד רום רקיעא במוצא
ובמובא ובכל מיני תשמיש הכל מכרתי לר׳ יוסף
הנק׳ וליורשיו אחריו מכירה גמורה וחלוטה שרירא
וקיימא דלא למהדר ודלא להשנאה ביה מן יומא
דנן ולעלם ולא שיירתי לעצמי וליורשי בתראי
במכירה זו כלום ומעכשיו ילך הנקו׳ ר׳ יוסף
ויחזיק ויזכה בחצי הבית והחצר והחדר והעליה
בחלק הקבוע כמבואר למעלה חזקה גמורה
וישתמש בהם בכל אשר הייתי יכול להשתמש
בהם קודם מכירה זו ויהיה לו וליורשיו כח
ורשות בהם להוריש ולהנחיל ליתן ולמכור להחליף

ולמשכן לבנות ולסתור להוציא בהן זיזין וגזוזמראות
להפר בהן בורות שיחין ומערות ולעשות מהן כל
חפצם ורצונם ואיש לא ימחה בידם מן יומא
דנן ולעלם וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם
איש או אשה בן או בת אח או אחות יורש
או נוחל יהודי או ארמאי ויקום ויהגה וישתעי
דינא ויערער על מכירה זו שעשיתי לר׳ יוסף
הנקו׳ כאשר מבואר למעלה עלי ועל יורשי אחרי
לפצותם ולהדיחם ולהעבירם ולהרחיקם מעל ר׳
יוסף הנקו׳ ומעל יורשיו ולהעמיד מקח זה בידם
ולהגינם ולפוטרם ולהצילם נגד כל אדם מלבד
שלשה דינרים המגיע לאדון מן הפ̄יי מן כל הבית
אשר על ר׳ יוסף הנקו׳ ועל יורשיו לפרוע השמנה
עשר פשיטים לאדון: מן הפ̄יי לשני זמנים הנקובים
בשנה בעבור חלקם המבואר למעלה וכך אמר
לנו ר׳ שמשון ב״ר׳ מאיר הלוי הנקו׳ שטר מכירה זו
כתבוהו בשוקא וחתמוהו בברא כי היכי דלא ליהוי
כמכירה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי
לכל ואחריות שטר מכירה זו קבלתי עלי ועל
יורשי אחרי באחריות כל נכסי דאית להון אחריות
ודלית להון אחריות כאחריות וכחמר כל שטרי

מכר העשויים כתקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי דמודעי שמסרתי כבר ודעתיד אנא למסור הכל בטלתי לפניכם וחשובין כחרס הנשבר וקנינא מן ר׳ שמשון ב״ר׳ מאיר הלוי הנקו׳ לר׳ יוסף ב״ר׳ שלמה הנקו׳ ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה ומה ששמענו וראינו התמנו

יעקב ב״ר׳ שמואל עד
מנחם ב״ר׳ יהושעיה עד

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שכל מה שכתוב למעלה בשטר שר׳ יעקב ב״ר׳ שמואל ור׳ מנחם ב״ר׳ יהושעיה התומים בו הכל שריר וקים ומה שהודיתי התמתי ואני הודתי שאם עשיתי שטר משכנתא או שטר מכר מן הבית והחצר וההדר והעליה המבוארים בשטר הכתוב למעלה לשום איש יהודי או ארמאי כדי להרחיק או להפסיד ר׳ יוסף ב״ר׳ שלמה הנקו׳ שאין אני מוכתב למלכות ואהיה מנודה בשני עולמות

שמשון ב״ר׳ מאיר

59. Memorandum of Agreement, bearing date Wednesday, 3rd Shebat, 5032.

Journa, daughter of R. Isaac, and wife of Hayyim ben Perez, relinquishes in favour of her husband the house he settles on her by way of marriage jointure. The house was situate in Needham Street, in the parish of St. Stephen, and was originally bought from Miriam, widow of R. Jechiel, son of the martyred R. Moses.

This preliminary step being achieved, the husband then comes forward and empowers the witnesses to sell the property to R. Abraham, son of R. Judah, the latter being secured in every possible way, with a confirmation by oath taken on the Ten Commandments. The boundaries of the property are thus narrated:—E., house formerly belonging to Roger Tunel; W., house formerly belonging to Judah ben Eliab; N., the public highway; S., land of Radulph le Chaloner.

The house so sold and purchased is held upon the tenure of tendering to the vendor a nail of cloves at each successive Pascha. The seller and purchaser both sign the Shtar.

NORWICH, 1272. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו התומי מטה ברביעי
בשבת בשלשה ימים לירח שבט שנת שלשים
ושתים לפרט לאלף הששי למנין שאנו מונין כאן
בנורגיץ מתא איך באת לפנינו מרת יורנא בת
הר׳ יצחק אשת ר׳ חיים ב״ר׳ פרץ ואמרה לנו הוו

עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל לשון של
זכות וקנין ותנו לו לבעלי ר׳ חיים הנק׳ להיות
בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי ברצון נפשי
שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה
שמחלתי לו כל דין וכח וזכות שיש לי או שהיה
לי מעולם או שיכול להיות לי מכח כתובה או
מכח אחר בבית אחד שהיה לבעלי ר׳ חיים הנקוב
בעיר נורגיץ ברחוב נידהם בפרויישא שייט
איטבינֿא שאותו בית קנה ר׳ חיים בעלי הנק׳
ממרת מרים שהיתה אלמנת ר׳ יחיאל בן הק׳ ר׳
משה ומוצאיו מצוינים במצרים אלה מצד מזרח
בית שהיה מקדם לרוויר טניל מצד מערב בית
שהיה מקדם לר׳ יהודה ב״ר׳ אליאב מצד צפון
רשות הרבים מצד דרום קרקע רואולף הקלוניר כל
מה שיש בתוך המצרים הנקוב׳ בבית ובקרקע
ובחדרים ובעליות ובמרתפות בפתחים ובחלונות
ובחצרות במוצאיהם ובמובאיהם ובכל מיני
תשמישיהן בעצים ובאבנים בבנוי ושאינו בנוי
באורך וברוחב ברום ובעומק מתהום ארעא עד
רום רקיעא על הכל מחלתי לבעלי ר׳ חיים הנקוב
כל דין וכח וזכות ושעבוד כתובה שיש לי או

שיכול להיות לי מעולם על אותו בית הנק׳ בתוך
המצרים הנקוב׳ מחילה גמורה וחלוטה שרירא
וקיימא דלא להשנאה בה מן יומא דנן ולעלם
ואחר כך בא לפנינו ר׳ חיים ב״ר׳ פרץ הנק׳ ואמר
לנו הוו על עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו
בכל לשון של זכות וקנין ותנו לו לר׳ אברהם
ב״ר׳ יהודה להיות בידו לזכות ולראיה מחמת
שרציתי ברצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם
ובנפש הפצה שמכרתי לו לר׳ אברהם הנק׳
וליורשיו כל דין כח וזכות שיש לי או שהיה לי
מעולם על הבית הנקו׳ עם העליות והחצר
והאפורטנוצצא כאשר הם מצוינים במצרים הנקוב׳
מכירה גמורה והלוטה שרירא וקיימא דלא
להשנאה בה מן יומא דנן ולעלם ומעתה ילך ר׳
אברהם הנק׳ ויחזיק בבית הנק׳ עם העליות
והחצרות והאפורטנוצצא הנקוב׳ וישתמש בהם ככל
אשר הייתי יכול להשתמש בה ויהיה לו וליורשיו
כח ורשות בה לבנות ולסתור ולחפור בה בורות
שיחין ומערות להוציא בה זיזין וגזוזטראות ולמכור
ולמשכן להחליף ולהוריש ולעשות ממנה כל מה
שירצה יען כי מכרתי לו כל כחי וזכותי שהיה לי

בה מעולם ולא שיירתי לעצמי וליורשי בבית הנק׳
בעליה בחדר ובחצר והאפורטנוצצא הנק׳ כלום
וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם איש או
אשה יהודי או ארמאי בן או בת יורש או נוחל
אח או אחות קרוב או רחוק ויקום ויהגה ויטעון
ויערער על ר׳ אברהם הנקוב׳ או על יורשיו בעלילת
מכירה הנק׳ מן הבית והחדר והעליות והחצר עם
האפורטנוצצא הנקוב׳ זאת לדעת בעלילת שום
כח וזכות שיש להם מר׳ חיים הנק׳ מן הבית
הנקוב עם כל האפורטנוצצא הנקוב׳ ממכר שמכר
להם ר׳ חיים הנק׳ או ממתנה או ממשכנתא או
מפטור או ממחילה שעשה להם ר׳ חיים הנק׳
על הבית הנק׳ על ר׳ חיים הנק׳ ועל יורשיו ועל
הבאים מכחו לפצותם ולהדיחם ולהשקיט ולהעמיד
מקהם ביד ר׳ אברהם הנקוב ויורשיו בשלום
ובשופי נגד כל המערערים בלי מדחה בין בדיני
ישר׳ בין בדיני אומות העולם באחריות כל נכסי
דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנאי
ודעתיד אנא למקני אמנם יש לדעת שלא קבל
ר׳ חיים הנק׳ עליו ועל יורשיו ועל הבאים מהמתו
שום אחריות לעשות לר׳ אברהם הנקוב וליורשיו

ולבאים מהמתם על הבית הנק׳ עם כל האפורטנוצצא
כי אם על ידי ערעור שיוכל לבא על ר׳ אברהם
הנקו׳ או על יורשיו או על הבאים מהמתו מכח
וזכות שיש להם ממכר או ממתנה או משכנתא
או פטור או מחילה שעשה להם ר׳ חיים הנקוב
על הבית עם כל האפורטנוצצא הנקוב׳ או
המערערים על ר׳ אברהם הנק׳ או על יורשיו מכח
ירושה או מכח שעבוד כתובה (sic) מרת יורנא הנקו׳
על הבית עם כל האפורטנוצצא ובעבור ההגנה
ואחריות שקבל עליו ר׳ חיים הנקוב כאשר מבואר
למעלה על ר׳ אברהם הנקוב ועל יורשיו לתת לר׳
חיים הנק׳ וליורשיו מסמר מיילופרא מדי שנה
בשנה לפשקא עד סוף העולם וגם נכנס ר׳ חיים
הנקוב בחומר הרם שלא יבקש סיבה עילה תואנה
ותרמית להרחיק ר׳ אברהם הנקוב או יורשיו מן
הבית הנקוב עם כל האפורטנוצצא הנקובים וכמו
כן נשבע ר׳ אברהם הנקוב בעשרת הדברות שלא
יבקש סיבה עילה ותאנה ותרמית לגרום שום הפסד
ונזק לר׳ חיים הנק׳ כי אם לקיים תוקף דברי
שטר זה וכך אמרו לנו מרת יורנא ובעלה ר׳ חיים
הנק׳ שטר מכירה זו ושטר מחילה זו שעשיו

כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא ליהוי כמכירתא
טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת לכל דלא ליהוי
כאסמכתא וכטופסי דשטרי כי אם כחומר כל שטרי
מכירה ומחילה העשוין כתיקון הכמים בבטול כל
מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי
עד סוף כל מודעי דמודעי וקנינא מן מרת יורנא
הנק׳ לר׳ חיים בעלה הנקוב ומר׳ חיים הנקוב לר׳
אברהם הנקוב ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא
דכשר למקנא בה ומה שנעשה בפנינו חתמנו

יחיאל ב״ר׳ מאיר עד

יוסף ב״ה״ר׳ שמשון עד

אנחנו התומי מטה מודים כל הכתוב למעלה

אברהם ב״ר׳ יהודה

חיים ב״ר׳ פרץ

60. Attested evidence, taken on Tuesday, 9th Adar, 1275, and executed in London.

Abraham, son of the martyred R. Azriel, in concert with his wife, Belle-assez, daughter of Aaron of Marlborough, testify that they have sold to their daughter Miriam, a house in Mancroft Street, St. Peter's. The boundaries of the same are thus certified:—E., not clear; W., the public highway; N., house that formerly

belonged to John le Palmer; S., houses and land that formerly belonged to Meir le Blund.

The Contract is hedged in with the condition that should the purchaser marry subsequently and die childless, the house is to revert to her brother, her husband possessing no claim on it whatsoever. The sole advantage the latter may be entitled to is that of dwelling in the house during the life-time of his wife.

Every precaution is taken in the Shtar to secure the wife against loss, interference, or molestation.

NORWICH AND LONDON, 1275. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה בשלישי
בשבת בתשעה ימים לירח אדר שנת שלשים
וחמש לבריארת עולם למנין שאנו מונין כאן
בלונדרש איך בא לפנינו ר׳ אברהם בן הקדוש ר׳
עזריאל והדר מרת בלשת אשתו בת ר׳ אהרן
ממירלגא ואמרו לנו היו עלינו עדים וקנו ממנו
וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות וקנין ותנו לה
למרת מרים בת ר׳ אברהם הנקו׳ מחכת שרצינו
מרצון נפשנו בלי אונס והודינו שמכרנו למרת מרים
הנקו׳ בית אחת שיש לנו בעיר נורגיץ ברחוב
מנקרופט בפרויישא שיינט פיירא המצוינת במצרים
אלה מצד מזרח הבית . . . מצד מערב דרך

רשות הרבים מצד דרום בתים וקרקעות שהיו
למאיר הלבן מצד צפון בתים וקרקעות שהיו ליואן
לפאוומייר כל אותה בירת הנקובה ואחוזותיה
במצרים הנקובי׳ בבנוי ובשאינו בנוי ובעצים
ובאבנים באורך וברוחב בעומקא ורומא מתהום
ארעא עד רום רקיעא במוצא ובמובא ובכל מיני
תשמיש הכל מכרנו למרת מרים הנקובה מכירה
גמורה חלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה ודלא
למהדר בה מן יומא דנן ולעלם בזה הענין שאם
תנשא מרים הנקובה לאיש ותפטר מן העולם בלא
ילדים יוצאי חלציה שתחזור הבית הנקו׳ במצרים
הנקובי׳ לאחיה . . . מיד בלא דין ובלא דברים
ובעלה לא יוכל לתבוע על הבית הנקוב׳ שום
תביעה שבעולם לא מכח ירושת אשתו ולא משום
כח אחר לפי שלא מכרנו לה הבית הנקוב׳ אלא
על מנת שאין לבעלה רשות בה כי אם לדור בה
כל ימי חייה ובזה התנאי הנקוב סלקנו עצמינו
ויורשינו אחרינו מכל הבירת הנקוב׳ ואחוזותיה
במצרים הנקוב׳ סלוק גמור ולא שיירנו לעצמינו
במכירה זו כלום לא מכח ירושה ולא מכח כתובה
ולא מכח שום תביעה וערעור אחר ומעכשיו תלך

מרים הנקוב׳ ותחזיק ותזכה ותקנה הבית הנקוב׳
ואחוזותיה ויהיה לה רשות בה לבנות ולסתור
ולחפור בה בורות שיחין ומערות ולהשכירה ולמשכנה
אם תצטרך ולעשות ממנה כל חפצה ורצונה בתנאי
הנקוב ואיש לא ימחה בידה מן יומא דנן ולעלם
וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם בן או בת יורש
או נוחל קרוב או רחוק יהודי או ארמאי דיקום
ויהגה וישתעי דינא עם מרים הנקוב׳ על מכירה זו
הן מחמת שעבוד כתובה הן מחמת ירושה הן
מחמת כל שאר תביעות וערעורין עלינו ועל יורשינו
אחרינו לפצות ולהעביר ולהדיח ולהרחיק מעל
מרים הנקוב׳ ויורשיה הנקוב׳ ולהצילם ולהגינם
ולפוטרם המכירה הנקוב׳ נגד כל אדם ולהעמיד
המקח הנקוב בידם בשלום ובשופי וכך אמרו לנו
ר׳ אברהם ומרת בלשת אשתו הנקוב׳ שטר מכירה
זו כתבוהו בשוקא והתמוהו בברא דלא ליהוי
במכירה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי
לכל ואחריות שטר מכירה זו קבלנו עלינו ועל
יורשינו אחרינו כאחריות וכחומר כל שטרי הודאות
והלואות ומכירות העשוין כתקון חכמים דלא
כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי ובבטול כל מודעי

וקנינא מן מרת בלשת הנקוב׳ והדר מן ר׳ אברהם
בעלה הנקו׳ למרת מרים בתו הנקוב׳ ככל מה
דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה
בתשע דעל המחק והכל שריר וקים

משה בן הר׳ר׳ יוסף עד
יקותיאל ב׳ה׳ר׳ יוסף עד

61. Transfer and sale of property, made before witnesses on Wednesday, 14th Tamuz, 1275.

Esther, daughter of R. Jehoshua the Levite, and spouse of Isaac of Warwick, renounces her claim upon a house in Mancroft Street, St. Peter's, originally settled on her by her husband. The house contains chambers, lofts, and other offices, and the boundaries are thus stated in the record:—E., the public highway; W., ground of Robert de Tatteshalle; N., ground of Henry de Witton; S., house of Isaac ben Solomon.

The husband, tranferring to the purchaser the customary rights over the property, sells it forthwith to Isaac ben Solomon, who acquires at the same time a lien on the vendor's entire chattels for the due fulfilment of the contract between the two.

The purchaser is chargeable with a ground rent of four shillings and fourpence per annum, payable to the fee landlord at the usual quarterly terms, and has to tender annually a nail of cloves by way of territorial service to the vendor at Easter.

זכרון עדות שהיתה בפנינו התומי מטה ברביעי
בשבת בארבעה עשר יום לירח תמוז שנת שלשים
וחמש לפרט לאלף הששי למנין שאנו מונין כאן
בנורגייץ מתא איך באה לפנינו מרת אסתר בת ר׳
יהושעיה הלוי ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני
וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות וקנין מחמת
שרציתי ברצון נפשי שלא באונס אלא בלב שלם
ובנפש חפצה שמחלתי לבעלי ר׳ יצחק ב׳ר׳ אברהם
כל דין וכח וזכות ושעבוד כתובה שהיתה לי
מעולם או שיש לי על הבית אשר לבעלי ר׳
יצחק הנקו׳ בעיר נורגייץ ברחוב מנקרופֿט בפארויישא
שי׳ פיירא ואילן מצרנהא מצד מזרח רשות הרבים
מצד מערב קרקע רובירט מטטשלא מצד דרום
בית ר׳ יצחק ב׳ר׳ שלמה מצד צפון קרקע בורה
אשר להנרי מג׳יטון כל אותה בית הנקו׳ עם העליה
וההדר וכל החצר ארך ורחב בעומקא וברומא הכל
מחלה ופטרה מרת אסתר הנקו׳ לבעלה ר׳ יצחק
הנקו׳ כל דין וכח ושעבוד כתובה לבעלה ר׳ יצחק
הנקו׳ מחילה גמורה וחלוטה שרירא וקיימא ואחר
כך בא לפנינו ר׳ יצחק ב׳ר׳ אברהם הנקו׳ ואמר

לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל
לשון של זכות וקנין ותנו לו לר׳ יצחק ב״ר׳ שלמה
מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא באונס אלא בלב
שלם ובנפש הפצה שמכרתי לו כל הבית והעליה
והחצר והחדר הנקו׳ עם כל האפורטנוצצא כאשר
היא מצויינת במצריה בארך וברחב בעומקא ורומא
במוצא ובמובא ובכל מיני תשמיש הכל מכרתי לר׳
יצחק הנקו׳ ב״ר׳ שלמה מכירה גמורה וחלוטה
שרירא וקימא דלא למהדר בה ודלא להשנאה ביה
מן יומא דנן ולעלם ומעתה ילך ר׳ יצחק ב״ר׳ שלמה
הנקו׳ ויחזיק בכל הקרקע הנקו׳ בארך וברחב עם
כל המחוזות והבנין שעליו ויחזיק בה וישתמש
ויזכה בה ויהיה לו כח ורשות בה לבנות ולסתור
למכר ולמשכן להחליף ולהשכיר לחפר בה בורות
שיחין ומערות ולהוציא בה זיזין וגזוזטראות ולעשות
ממנה הוא ויורשיו כל מה שירצו כי כל כחי
מסרתי לו וליורשיו לעשות בה כל מה שירצו
וסלקתי אני ויורשי מכל הקרקע הנקו׳ סלוק גמור
ולא שיירנו בהם לעצמינו כלום וכל מי שיבא
מארבע רוחות העולם איש או אשה יורש או נוחל
קרוב או רחוק בן או בת אח או אחות יהודי או

ארמאי דיקום וידון ויטעון ויערער על מכירה זו
הנקו׳ אני יצחק הנקו׳ קבלתי עלי ועל יורשי אחרי
להעמיד ולהשקיט מכירה זו ביד ר׳ יצחק ב׳ר׳
שלמה הנקו׳ וביד יורשיו בשלום ובשופי ולהגינם
ולפוטרם מאותם מערערים בין בדיני ישר׳ בין בדיני
אומות העולם באחריות כל נכסינו דאית להון
אחריות ודלית להון אחריות דקנינא ודעתידין אנא
למיקנא כי אמרו לנו מרת אסתר ור׳ יעקב בעלה הנקו׳
שטר מכירה זו כתבוהו בשוקא וחתמוהו בברא דלא
להוי כמכירתא טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת
לכל בבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי
מגו מודעי דמודעי עד סוף כל מודעי לבד נגד
האדון מפיי אשר ממס הבית והחצר והקרקע הנקו׳
לא קיבל עליו ר׳ יצחק ב׳ר׳ אברהם הנקו׳ לעשות
שום הגנה והצלה ופטור ואחריות לא הוא ולא
יורשיו לר׳ יצחק ב׳ר׳ שלמה הנקו׳ וליורשיו ז׳ל׳
מארבעה דינ׳ וארבעה פ׳ אשר הבית וכל הקרקע
הנקו׳ חייב לאדון מן הפיי מדי שנה בשנה אשר
ר׳ יצחק הנקו׳ ויורשיו חייבים לפרוע להם אותו מס
מכאן ואילך מדי שנה בשנה לארבעה זמנים ועל
ר׳ יצחק ב׳ר׳ שלמה הנקו׳ ויורשיו לתת לר׳ יצחק

ב׳ר׳ אברהם הנקו׳ מסמר מיירופֿלא מדי שנה בשנה
לפשקא עבור ההגנה הנקובה שקיבל עליו לעשות
לו מן הקרקע הנקוב׳ וקנינא מן מרת אסתר הנקו׳
לבעלה ר׳ יצחק ב׳ר׳ אברהם הנקו׳ והדר מן ר׳
יצחק בן אברהם הנקו׳ לר׳ יצחק ב׳ר׳ שלמה הנקו׳
בכל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא
ביה אשר ממס דביני חטי והכל שריר וקים

יעקב ב׳ר׳ אליאב עד

מנחם ב׳ר׳ יהושעיה עד

אני יצחק בר אברהם מודה כל הכתוב למעלה

62. Abraham, son of Deulecresse of Norwich, binds himself to the following contract:—

Assuming that he retain quiet and peaceable possession of the manor of Kelling with all its appurtenances during a period of ten successive years, in accordance with a contract made between him and the owner, Sir James, son of Gilbert of Ilketshalle, by a chirographed deed, the signatory will then allow a certain bond of £80, made out in the joint names of Sir James, son of Gilbert Miles, and Isaac, son of Benedict, to be handed over to Sir James as paid.

Should Abraham not retain peaceable possession during the ten years, he will be allowed to recover his £80-bill, a reduction being made to Sir James in proportion to the number of years Abraham has held possession.

Sir James may also redeem the bond within the ten years, whenever he desires to do so.

The ten years alluded to extended from Michaelmas succeeding the Whitsuntide of 1277 up to Michaelmas, 1287.

NORWICH, 1277. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שאם
יהיה לי המלון מקילינגא שקורין מאניירא עם כל
האפורטנוצצא מיום פנטקושטא שנת חמש למלכות
אדונינו המלך אדגארט בן המלך הנרי עד שי׳ מיקל
סוף עשר שנים רצופים אחר שי׳ מיקל צרופה אחר
פנטקושטא הנ׳ בשלווה ובהשקט עם כל התנאים
כאשר מבוארים בצירוגרייפא בינינו מהמלון
מקילינגא הנ׳ בלי הסרון ובלי ביטול לי או ליורשי
או לאטורני שלי אז הרשיתי לשומרי התיבה
מנורגייץ למסור החותם משמנים ליט׳ אשר בשם
שיר גׄאמש בן גילברט דאילקיטשאלא ובשם יצחק
בן בנייט לשיר גׄאמש הנ׳ כמו פטורה ואם לא
יהיה לי המלון הנ׳ עם כל האפורטנוצצא עד סוף
עשר שנים משי׳ מיקל הנ׳ צרופה אחר פנטקושטא
הנ׳ בשלווה ובהשקט בלי הסרון ובלי ביטול כאשר

מבואר בצירוגרייפא שבינינו אז יהיה לי חזרה לכל
החוב משמנים ליט̄ הנ׳ לבד שיהיה נושע לשיר
ג̄אמש הנ׳ השנים שיהיה המלון בידי ז׳ל׳ שימסרו
שומרי התיבה החותם הנ׳ לשיר ג̄אמש הנ׳ או
ליורשיו או לשום הבא מחמתו מה שהודיתי
חתמתי גם הודתי שאם יעשה הפרש שיר ג̄אמש
הנ׳ דיטני או יורש שלי מהחותם משמנים ליטרי׳
הנ׳ בתוך עשר שנים הנ׳ או שום אדם אחר
בעבורו אז הורתי לשומרי התיבה מנורג̄יץ הנ׳
למסור החותם משמנים ליט׳ מה שהודתי חתמתי

אברם בן דילקרייש מנורגיץ

63. A Royal mandate in Latin, with an Inquisition accompanying, both relating to transactions which took place during a series of years, between Abraham fil' Deulecresse, of Norwich, and John and William de Gurnay. The record is so worn away and fragmentary, that it is impossible to read it, except in scraps here and there. Thus much may be gleaned from what has been deciphered after very close examination and great perseverance.

The transactions between the parties aforesaid took place during the first decade of Edward I.'s reign, and involved the return of moneys advanced, and payment in kind, wheat and barley. The amounts paid,

and the period of such payments made are discernible, but are not clear throughout. During some portion of this time Abraham was incarcerated in the Tower of London, upon a charge of clipping the coin, being subsequently liberated.

The jurors declare on their oath that the dealings of Abraham have been straightforward and honest throughout, and that they see no reason, after inquisitorial procedure, to doubt the *bona fides* and genuineness of five Shtars of Abraham's, relating to the questions submitted for their Inquisition. We learn incidentally that the price of wheat per quarter was five shillings, and that of barley, two shillings.

Certain eminent Jews signed and sealed the Inquisition, the question being of very great importance. Eight of their pendants still remain, but the wax and mottoes have alike disappeared.

NORWICH, 1277. *Public Record Office.*

יצחק בן דלקרייש	יצחק בן שמואל
משה מקוניגפורט	יעקב משובירא
אברם מאיורגיק	דלקריטא מאיורגיק
יצחק . . . יעקב	. . . אליש בן אליש
יעקב מקולשוטר	משה מלונדרוש

64. A lengthy document, the gist of which is as follows :—

On Monday, 9th Tebet, 5041, corresponding with 9th Edward I., as the deed sets forth, minutes of evidence tendered are taken by certain individuals, whose names are found below:—

Miriam, wife of Oshaya ben Isaac (the former otherwise Ursell) assigns to William fil' Roger, of South Walsham, all her rights relating to a certain house of hers, with all its surroundings, formerly given her by her mother Jessica, in Mancroft Street, St. Peter's. Boundaries as follows:—E., the Cockeys and house of Robert le Bee; W., the public highway; N., the house of Isaac ben Josce, of Yarmouth; S., the house of Oshaya ben Isaac, *alias* Ursell.

Oshaya confirms his wife's procedure, and the deed then flows on amid a stream of legal verbiage, the vital points coming towards the end, and comprising the following. An annual payment by the purchaser of fifteen pence and one halfpenny to the account of Richard and Henry, sons of Peter Butte, in two equal instalments; half a mark as langable; and a nail of cloves at Michaelmas, the vendor's assertion of tenure.

The Deed winds up with the names of several Norwich notabilities and burgesses, the names of a multitude of Jewish witnesses succeeding in due course.

NORWICH, 1281. *British Museum. Lansdowne Charter*, 667.

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשני
בשבת יום תשיעי לירח טבת שנת ארבעים ואחד
לאלף השׁשי לבריאת עולם שהיא שנת תשיעי

למלכות אדונינו המלך אדגארט בן המלך הנרי
איך באת לפנינו מרת מרים אשת ר׳ אושעיא ב׳ר׳
יצחק המכונה אורשל ואמרה לנו הוו עלי עדים
וכתבו והתמו בכל לשון של זכות מחמת שרציתי
ברצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש
חפצה שפטרתי ומחלתי והנחתי לגילם בן רוייר
משושגאלשאם וליורשיו ולבאים מכחו כל דין
משפט ועירעור שהיה לי או שיכול להיות לי
בעלילת דין כתובה שעשה לי אישי ר׳ אושעיא
ב׳ר׳ יצחק המכונה אורשל על הבית שנתנה לי אמי
מ׳ יסכה ברחוב מנקרופטא בפארויישא ש׳ פיירא
בעיר נורגיץ ועל החצר לפי ארך ורוחב אותה בית
הנ׳ עם האפורטנוצצא מחלתי לגילם הנ׳ כל כח
שיעבוד כתובתי לו וליורשיו ולבאים מכחו ואילו
מצרנהא מצד מזרח ביב קוקייא מצד אחד ומצד אחר
הבית אשר לרוברט מביאה מצד מערב רשות הרבים
מצד דרום הבית אשר לר׳ אושעיא הנ׳ מצד צפון
הבית אשר לר׳ יצחק ב׳ר׳ יוסי מיירנמוטה ואחר כך
בא לפנינו ר׳ אושעיא ב׳ר׳ יצחק הנ׳ ואמר לנו הוו
עלי עדים וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות מחמת

שרציתי ברצון נפשי שלא באונם כי אם בלב שלם
ובנפש חפצה שהנחתי ומכרתי בעבורי ובעבור
יורשי והבאים מכחי לגילם בן רוייר משושגאלשאם
וליורשיו ולבאים מכחו כל הבית הנ׳ כאשר היא
מסומנת במצריה עם החצר לפי ארך ורחב הבית
וכל האפורטנו׳ מכירה גמורה וחלוטה שרירא
וקיימא דלא להשנאה ביה מן יומא דנן ולעלם
ודלא למיהדר ביה ומעתה ילך גילם הנ׳ ויחזיק
כל האפורמנוצצא ויעשה ממנה כל מה שירצה
ויהיה לו רשות וליורשיו אחריו בבית ובהצר עם
כל האפורטנוצצא הנ׳ לבנות ולסתור ולהפור
בה בורות שיחין ומערות מתהום ארעא עד רום
רקיעא להוריש ולהנחיל למכור ולמשכן ולתת
במתנה לכל מי שירצה ולהוציא בה זיזין וגזוזמראות
לאמחאה אמחוי ולאחוואה אחויי ואיש לא ימחה
בידו מן יומא דנן ולעלם וכל מי שיבא מארבע
רוחות העולם איש או אשה יהודי או ארמאי בן
או בת יורש או נוחל קרוב או רחוק ויקום ויהגה
ויערער שום תביעה ועירעור על גילם הנ׳ או על
יורשיו והבאים מכחו על הבית הנ׳ עם החצר

והאפורטנוצצא עלי ועל יורשי והבאים מכחי לפוטרם ולהגינם נגד אותם מערערים ולהחזיק הבית והחצר והאפורטנוצצא הנ׳ בשלום ובש׳פי באחריות כל נכסי דאית להון אחריות ודלית להון אחריות דקנינא ודעתיד אני למקני ואם ירצה גילם הנ׳ או יורשיו והבאים מכחו לבנות החצר שלא יוכל לבנות כי אם עמוד מול עמוד אחר העמוד האחרון מן הבית הנ׳ בצד מזרח רק שיהיה לו דלף עליו אמנם לא יוכל לערער שום משפט לבנות תחת הדלף ועל גילם הנ׳ ועל יורשיו והבאים מכחו לתת לריקארט ולהנרי בני פיירש בומא וליורשיהם ולבאים מהמתם מדי שנה בשנה עד סוף כל הדורות המשה עשר פ׳ ומ׳ לב׳ זמנים ז׳ל׳ שבעה פ׳ ומ׳ ור׳ לשי׳ מיקל ושבעה פ׳ ומ׳ ור׳ לפשקש ומ׳ ללאנגאבלא ולי וליורשי מסמר מיירופלא לשי׳ מיקל עבור ההגנה שקבלתי עלי אקטא יום הנ׳ פקידים מעיר נורגיץ אותו יום אדם דטופטש רוייר דפאנטנאי יאקש נאדא יהן אבטא עדים בדבר שימון לפומיר רוברט דביאה רוברט דביריאה פאלא בנדישטא טומאש דבינמרי יהודים אברם

דאוורגיק יצחק בן דלקרייש אליש בן אליש יעקב
בן יעקב משה דקוניפורט מה ששמענו התמנו

יצחק ב׳ר׳ שמואל עד
יעקב ב׳ר׳ יעקב עד
אליהו ב׳ר׳ אליהו עד

אני החתום מטה מודה כל מה שכתוב למעלה
אורשל ב׳ר׳ יצחק

65. A Record in which Meir ben Sampson le Blund affirms his readiness to uphold and maintain Robert fil' Hugh le Bee de Senges in his legal right upon a plot of land sold by the Israelite to his Christian friend. The land was situate at the end of Meir's courtyard, and was charged with a rental of half a mark at Pascha, with a gersuma of twenty shillings. Same witnesses as in No. 44, which see.

Meir charges himself with a fine of half a gold mark to the king in the event of non-compliance with the conditions of his contract.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה ר׳ מאיר בהר׳ שמשון
הלבן הודאה גמורה שאם יביא שום אדם שבעולם
יהודי או ארמאי שום שטר חוב ב׳ש׳ (sic) שעשה לו
ר׳ מאיר הנקו׳ בשם שניהם בכך אשר על ידי אותו

שטר יוכלו רוברט בן הואה זביא משאינגש ויורשיו
לבא לידי הפסד להתרחק מכברת הקרקע שקנה
רוברט הנקו׳ מר׳ מאיר הנקו׳ בקצה הצר שלו
בעשרים דינ׳ כסף מגרשומא ומׄ ממס לתת לו מדי
שנה בשנה לפשקא כׄאשׄר (sic) מבואר בשטר הגדול
אשר בינהם מצרים הקרקע הנקו׳ אשר החלק
מאותו שטר בתיברת צירוגריפא אדונינו המלך
מנורגׄיין שעל ר׳ מאיר הנקו׳ להשקיט ולההזיק
כברת הקרקע הנקו׳ ביד רוברט הנקו׳ וביד יורשיו
בשלום ובשופי ולהגינם ולהצילם נגד המערערים על
אותה קרקע באחריות כל נכסיו דאית להון אחריות
ודלית להון אחריות ולקיים כל התנאים הנקו׳ בזה
השטׄר ובשטר הגדול הנקו׳ אשר בינותם קנס ר׳
מאיר הלִבן עצמו בקנס חצי זקו׳ זהב למלך ומה
ששמענו התמנו מאותו שטר דביני הטי והכל
שריר וקים

שמואל מריזינגש עד
יעקב בן יורנין

הנני חתום מטה מודה כל הכתוב למעלה
מאיר בן שמשון הלבן

66. Appearing before the Bethdin (three assessors) on a day not indicated, Miriam, daughter of Joseph, applies for her widow's jointure, derivable from the chattels left by her deceased husband, Jacob ben Joseph.

The Beth-din entertain the application, putting appellant on an "oath of the law," and eventually deliver judgment, according her certain lands in Mancroft Street, St. Peter's. Secure now in undisputed possession, the widow transfers the property by sale to Menahem ben Jehoshua.

NORWICH (no date). *Westminster.*

נחנו החתומי ממה (sic) להיות בית דין להגבות
למרת מרים בת ר׳ יוסף כתובתה מנכסים שהניח לה
הר׳ יעקב ב׳הר׳ יוסף בעלה לאחר פטירתו והשבענוה
בשבעת (sic) התורה אם קבלה כתובתה ממנו בחייו
או מיורשיו לאחר מותו ובפנינו נשבעה בשבועת
התורה שלא קבלה כתובתה לא בחייו ולא לאהר
מותו והגבינוה בכתובתה הקרקע שהיה לבעלה
הר׳ יעקב הנקו׳ בעיר נורגיץ ברחוב מנקרופט
בפארויישא שייט פיירא והיא מסומנת במצריה
בשטר הגדול ממכירה מאותה קרקע ומן הבניי

שעליו אשר אותו שטר עשוי בצירוגרייפא ושלשתנו
המבוררים להיות דיינים . . . באותו שטר מעדות
ממכירה שמכרה מרת מרים הנקו׳ לר׳ מנחם
ב׳ר׳ יהושעידה הקרקע והבנין שעליו הנקו׳ עם
האפורטנוצצא ומה ששמענו התמנו

יעקב ב׳ר׳ אליאב עד
יוסף ב׳ר׳ ע׳ (sic) יהודה עד
יוסף ב׳הח׳ר׳ שמשון

67. Josce ben Solomon, who was likewise known as Deulecresse, sells to Abraham ben Judah, of Everwyc (York), a debt of six marks, payable to the former by Walter Burui, of Ilketshalle. The record was in the Norwich coffer.

Josce affirms on oath that the transaction is genuine, and covenants, in the event of any proven dishonesty on his part, to forfeit to the King one gold mark, and to pay one silver mark to the Jewish burial-ground in London.

NORWICH (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שמכרתי
לר׳ אברהם ב׳ר׳ יהודה מאוורגיק כל החוב מששה
זקוקי׳ המדבר בשמי ובשם גוטייר בורע מאילקטשלא

בתיבת אדונינו המלך מנורגיין כל החוב הנקו׳ וכל
השבח שעלה עליו ושיעלה הכל מכרתי לר׳ אברהם
הנקו׳ מכירה גמורה וחלוטה בקיניין (sic) גמור בלב
שלם ובנפש חפצה ונשבעתי בשבועת התורה שלא
קיבלתי מחוב הנקו׳ שום דבר ושלא אקבל ושלא
עשיתי שום שטר פטור מחוב הנקו׳ ושלא אעשה
אם לא ברשות ר׳ אברהם הנקו׳ ואם אקבל
שום דבר מחוב הנקו׳ או אעשה שום שטר פטור
בלא רשות ר׳ אברהם הנקו׳ קנסתי עצמי לתת
לאדונינו המלך הנרי זקו׳ מזהב וזקו׳ מכסף לבית
הקברות מלונדרש וגם הודיתי שלכל מי שירצה
ר׳ אברהם הנקו׳ שאעשה שטר פטור מחוב הנקו׳
שאהיה נכון לעשותו וכמו כן נשבעתי בשבועת
התורה שלא אבקש שום סיבה ותואנה להרחיק
ר׳ אברהם הנקו׳ מחוב הנקו׳ ומה שהודיתי חתמתי

יוסי ב״ר׳ שלמה המכונה דילקרייש

68. Shtar, embodying testimony taken in the presence of witnesses.

Belle-assez, daughter of R. Eliezer, popularly known as Swetecot fil' Diaia, testifies to her having sold to Vincent de Kirkeby and Lavinia, his wife, the rents

derived from three shops in Mancroft Street, St. Peter's, producing a total of eight shillings and ninepence per annum.

These rents came into her possession after the death of her father, Eliezer ben Solomon, recognised among his contemporaries as Diaia, son of Deulecresse. Protection is afforded the new possessors against any interference with, or subversion of their rights.

NORWICH (no date). *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה איך באה לפנינו בלשת בת ר׳ אליעזר המכונה שגיטוט בת דיאיי ואמרה לנו הוו עלי עדים וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות מחמת שרציתי ברצון נפשי בלב שלם ובנפש חפצה שלא באונס שפטרתי ומחלתי לוינשנט מקירקבי וללוינא אשתו וליורשיהם ולכל הבאים מחמתם כל דין תביעה ועירעור שיש לי או שהיה לי או שיכול להיות לי על שמנה דינ׳ ותשעה פ׳ ממס אשר נפלו לי מירושה מאבי ר׳ אליעזר ב״ר׳ שלמה המכונה דיאיי בן דלקרייש שאותו מס הנ׳ יוצאים משלשה חנויות אשר בעיר נורגיץ בפארוייש שיי׳ פיירא במאנקרופט אשר יקא נארא וגילם משוטשאם ויהן דקאוש ומגא אשתו

מחזיקים אותם כל אותו מס משמנה דינ׳ ותשעה פ׳ הנ׳ פטרתי ומחלתי לוינשׂנט מקירקבי וללוינא אשתו וליורשיהם ולכל הבאים מחמתם שלא אני ויורשי ולא שום יהודי בעולם יכולים לערער שום עירעור על המס משמנה דינ׳ ותשעה פש׳ הנ׳ בעלילת שום ירושה או שום משפט שיהיה לי או שיכול להיות לי על המס הנ׳ ואם יבא שום יהודי בעולם איש או אשה ויערער שום עירעור על וינשׂנט מקירקבי ועל לוינא אשתו ועל יורשיהם ועל כל הבאים מחמתם על המס משמנה דינ׳ ותשעה פ׳ הנ׳ בעלילת שום ירושה או שום משפט שהיה לי על המס הנ׳ עלי ועל יורשי להגין ולפטור ולהציל וינשׂנט מקירקבי ולוינא אשתו ויורשיהם וכל הבאים מחמתם נגד כל המערערים מתוך עלילה הנ׳ מה שהודתה לפנינו וציותה לנו לחתום התמנו

יצחק בהר׳ שמואל עד
אליהו ב׳ר׳ אליהו עד
יצחק ב׳ר׳ יצחק עד
יהושעיה ב׳ר׳ יצחק עד

69. Acknowledgment made in the presence of witnesses, signing at foot.

The Rabbi Meir, son of the Rabbi Joseph, and his son-in-law, Abraham ben Moses, declare that they surrender all claim on a piece of ground appertaining to Eliezer ben Judah. The ground is situated at the side of his wall, extending one foot all along such wall.

The construction already built on the ground is to be regarded as a mere temporary holding, and when required so to do, the two must remove it, and that, within fifteen days after being summoned to attend to such command. Should they fail to obey the order given for the demolition of the building, they will have to forfeit one silver mark to the king as penalty, and still not be exempt from razing it to the ground.

They are also bound by contract to pay to Eliezer above-mentioned one penny annually at Eastertide for license in retaining the erection at his pleasure, and with his concurrence.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודו הר׳ מאיר בן הר׳ יוסף
בן הרב ר׳ מאיר ור׳ אברהם ב״ר׳ משה חתנו שאינן
יכולים לערער ולטעון שום חזקה לא הן ולא יורשיהן
על קרקע שיש לו לר׳ אליעזר בהר׳ יהודה בצד
חומת אבנים שלו זאת לדעת רגל אחד חוץ לחומה
באורך כל החומה וכל זמן שיזמין ר׳ אליעזר

הנזכר או יורשיו לר׳ מאיר ור׳ אברהם הנזכרים או ליורשיהם להסיר הבינין שבנו ושסמכו על הרגל ועל החומה המבואר למעלה עליהן ועל יורשיהן לדפיל ולסתור כל בניינם שעשו על אותו קרקע ואם מאן ימאנו הר׳ מאיר ור׳ אברהם הנזכרים או יורשיהן לסתור הבניין (sic) שעשו על אותו קרקע המבואר בתוך ט״ו ימים להזמנת ר׳ אליעזר הנזכר או להזמנת יורשי אותו ר׳ אליעזר המבואר אז יתחייב ר׳ אברהם הנזכר או יורשיו זקוק כסף למלך וגם יפיל הבניין וכל זמן שהבניין קיים על קרקע ר׳ אליעזר המבואר יתן לו ר׳ אברהם הנזכר בכל שנה ושנה פשוט לפרוע **לפסח**

70. Acknowledgment made by Abraham of Everwyc (York), that he has commissioned the custodians of the King's Ark at Norwich to withdraw a record in the name of Justina, sister of Walter of Shipdam? and Florina, daughter of the aforesaid Abraham. The bond was for five marks, and the counterpart had been mislaid.

NORWICH (no date). *Westminster.*

הנני חתום מטה מודה הודאה גמורה שברצוני וברשותי ובציווי הוציאו שומרי תיבת צירוג׳ המלך

מנורגיץ חותם אחד מחמש זקו׳ בשם יונשטצא
אחות גוטיר משיפמיזגא ובשם פלרינא בתי יען
שהיא פוטיי (sic) פטורה ואם ימצא החלק יהיה
כאין ויהיה כחרס הנשבר ומה שהודתי התמתי

אברם מאיורגיק

71. The signatory, Solomon ben Samuel, declares that a chirographed deed has been removed from the Norwich coffer with his permission.

The deed refers to a debt of forty pounds contracted by Robert de Weston and Avice his wife, both of whom are hereby released of their indebtedness.

NORWICH (no date). *Westminster.*

אני התום מטה מודה הודאה גמורה שנתתי
רשות לשומרי התיבה יהודים וארמאים מתיבת
נורגייץ להוציא חוץ לתביה (sic) חותם אחד
מארבעים ליטרי׳ המדבר בשמי ובשם רוברט
דגושטון ושם הוגיש אשת הנקוב רוברט לפי
שאותו חותם פטור ותקבלו ממנו החלק מאותו
חוב ומה שהודיתי התמתי

שלמה בן שמואל

72. An instrument, only legible in part, browned with age. It purports to be an amicable settlement of differences between the two brothers, Isaac and Hiam, sons of the deceased R. Meshullam, with the partition of property left by the latter.

The Boundaries and dimensions of the two properties cannot be ascertained with any certainty, but they were evidently adjacent to the lands of R. Samuel, son of the Honourable R. Isaac, near the Cockeys. Mention is made of a garden and an herbarium.

Sufficient of the Deed remains to show that when the property was adjusted to the satisfaction of the two brothers, they entered into a solemn compact not to assail each other's rights, but to abide strictly by the provisions of the contract.

The transaction is made "according to the regulations of the sages," and two witnesses sign their approval of the arrangements effected.

NORWICH (no date.) *Westminster.*

. . . כאן בנורגיץ מתא איך באו לפנינו שני
בני ר׳ משלם ר׳ יצחק ור׳ . . . קרקע הנדיב
ר שמואל בן הנדיב ר׳ יצחק אשר על הביב
שקורין קו . . . חלקי שני האחים . . . מרצון
נפשם שלא באונס כי אם בלב שלם . . . לבנים
כל הבית . . . רשות הרבים עד החדר אשר
. . . חצי גם הבית . . . גומא אשר . . .

אחורי הקרקע . . . אשר בחצר הגן שקורין
אירבייר עם הא . . . אשר בהן . . . ר׳ יצחק
אחיו . . . לך הבית והעליה אשר . . . רשות ה
. . . מפני רשות הרבים כלפי החצר . . . שש
עשרה רגלים וחצי וכל ה . . . דרך הקרקע
מקצת הבית . . . הגן ארבעים . . . רגלים
. . . ובין מצר אחיו ר׳ ח . . . ארבע רגלים
כמדת הדרך אשר . . . מהלך לשניהם לצד . . .
המים אשר בחצר פנימה ויש רשות . . . ול כלי
ולא ימחה איש על . . . הדרך איש לפני אחיו
עוד נפל לו . . . עד שלש רגלים סמוך למבוע ה . . .
חצר סך כל אורך החדר והקרקע . . . בית הכסא
לבלתי הבאיש מקוה . . . בהם וכל מדות . . .
רגלים האמורים . . . לא יהיה לאחד מהם רשות
לעשות בנין . . . מתהום ארעא עד רום רקיעא
. . . איש ואיש מרצון נפשו שאין לכל . . . על
חלק חבירו שום צד טענת . . . להן וליורשיהן
אחריהן ובלבד שלא יע . . . ימכר איש חלקו
לארמאי לבלתי . . . לנחיל בקטטה ולעורר
מדנים זה אל זה ולא לבקש תחבולות הפוכים איש
. . . את ריב להיות לו איש מדון לבקש עלילות

מוקש להדיחו מנחלו בעדות . . . האמורים הוו
עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו וחתמו בכל לשון של
זכות ותנו . . . מחילה וחלוקה זו עשויה כתקון
חכמים וכהוגן ברצוננו וברצון נפשינו . . . עשוי
כתיקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי אלא כחומר . . . חשובין כחרס הנשבר
שאין לו תקנה וקנינא מן ר׳ יצחק ב״ר משלם . . .

יעקב בן הה״ר יוסף עד
אליהו בהר׳ שלמה עד

73. Declaration and acknowledgment taken down by witnesses to a monetary transaction.

Judah ben Eliab asserts that his brother Jacob owns a share of a debt contracted by Nicol de Randworth, which, on appeal before the justiciars of the king, was compromised for the sum of thirteen marks.

An arrangement is made that Jacob shall receive three marks out of the total, ten marks thus remaining over for partition at a future day. Of these ten marks Jacob can lay claim to five as his own, and to an additional thirty-two shillings, moneys borrowed by his brother. From the residue Judah will be bound to pay to Abraham, son of the martyred R. Azriel, the sum of two marks, moneys advanced. (Calculating the payments thus falling due, it appears that Judah is entitled to eight shillings only).

Judah's professions as to the validity of his claim and the genuineness of the transaction are taken on oath, after the customary fashion.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו החתומי מטה הודה ר׳ יהודה ב׳ר׳ אליאב הודאה גמורה שיש לו לר׳ יעקב בן אליאב אחיו בחלקו בחוב ניקולא מראנדגורזא זאת לדעת בשלשה עשר זקוקי׳ אשר ניקולא האמור חייב לו בפשרה שנעשית ביניהם לפני שופטי אדונינו המלך ועל פי גלילי אדונינו המלך השלשה זקו׳ מזמן הראשון חלק ר׳ יהודה ליעקב אחיו ובעשרה זקוקים הנשארים לזמן שני יש לו לר׳ יעקב אחיו החמשה זקו׳ ועוד שלשים ושנים דינ׳ בחמשה זקו׳ מחלק ר׳ יהודה האמור ולר׳ אברהם בן הקדו׳ ר׳ עזריאל יש לו בהם שנים זקוק׳ ונשבע בפנינו ר׳ יהודה האמור בנטילת חפץ שלא קבל מחוב האמור ושלא יקבל ושלא עשה עליו שטר פטור ושלא יעשה ולא שום הברחה בעולם להרחיק יעקב ור׳ אברהם האמורים מחלקם בחוב האמור וקנינא מן ר׳ יהודה האמור לר׳ אברהם ויעקב האמורים ככל מה דכתיב

ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא בה ומה שהודה
בפנינו וצוה לנו לחתום חתמנו

יעקב בן הה'ר' יוסף
יום טוב בן הה'ר' משה

74. Declaration in the presence of witnesses made by Gentil, widow of R. Eliab, son of R. Jacob.

The widowed mother testifies that she has received from her two sons, Jacob and Solomon, the share they owed her upon a certain bond for five marks, the entire amount being payable by her three sons, according to the provisions of a chirographed deed deposited in the Norwich ark. She gives her two sons the necessary acquittance in proof of their discharge, and declares that their share in the bond is to be henceforth regarded as a "broken potsherd."

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודתה מרת יינטיל אלמנת
ר' אליאב בן הר' יעקב הודאה גמורה שקבלה
מבניה יעקב ושלמה כל מה שמגיע להלקם לפרוע
לאמם בחוב חמשה זקו' שהיה לה על שלשה בניה
בשטר בצירוגרייפא בתיבת נורגיץ כאותו החוב
פרעו לה שני בניה האמורים כל המגיע להם זאת
לדעת שציותה לנו מרת יינטיל לעשות שובר על

פריעה האמורה להיות ביד שני בניה האמורים
לראיה והלק המגיע אליהם בחוב האמור אשר
בצירוגרייפא האמור כחרם הנשבר שלא תוכל מרת
יינטיל האמורה לתבוע על שני בניה האמורים
בעלילת חוב האמור כלום ומה ששמענו התמנו

שמואל בן הקדוש ר׳ משה ת׳נ׳צ׳ה׳
יצחק בהר׳ יצחק

75. Benedict, son of the martyred R. Moses, acknowledges that he has sanctioned the removal out of the coffer of a sixteen shilling bond bearing his own name and that of his former debtor, Roger Tunel, the chaplain of Fornsett.

He herewith acquits his debtor, and says that if the counterpart deed be ever produced, it will avail nothing, all his demands having been duly met.

NORWICH (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שעל פי וברשותי
הוציאו השומרים ההותם משׁשה עשר דינר׳ בשמי
ובשם רוייר טניל הקפלין מפורנשט וכל מי שיבא
ויביא הרגל לא יועיל לו מאומה לגבות שום דבר
מאותו הותם בעבור שהוא פטור ממני מאותו חותם

בנייט בן הקדוש ר׳ משה

76. Memorandum of Evidence preferred before witnesses by Isaac, son of Isaac, by way of acknowledgment.

Isaac certifies that Jekuthiel, son of R. Joseph Jechiel, shares with him the ownership of a debt of two marks, incurred by Richard fil' Martin de Hautbois, the original deed of the same being at that moment in the Norwich ark.

Jekuthiel's share amounts to one quarter of the sum total, with all interest and any other advantages arising therefrom.

Both the individuals, respectively holding a scroll of the Law in their arms, swear that they will be true and faithful to each other, and act in unison in exacting payment from their debtor. Should any difficulty arise, each one is to bear a proportion of the expenses incurred, in accordance with their respective shares. The counterpart record is meanwhile deposited with Hayyim ben Obadiah, the chirographer, who acts as usual in the capacity of umpire.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה ר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק
הודאה גמורה שיש לו לר׳ יקותיאל ב׳ה׳ר׳ יוסף
יחיאל את הרביע בחוב משנים זקו׳ שריקרט בן
מרטין מהובויש חייב לו בצ׳רוגרייפא המדבר בשם
ר׳ יצחק האמור ובשמו של אותו ריקרט האמור
בתיבת נורגיץ כל מה שיצא מחוב האמור הן

מקרן הן משבח שעלה ושיעלה עליו שיטול ר׳
יקותיאל האמור את הרביע ויהיה לו כח ורשות
לר׳ יקותיאל האמור להכריח את חוב האמור ליטול
הרביעית בכל הבא מחוב האמור ולהטיל יצאות
ההכרחה על ר׳ יצחק האמור כפי הגעת חלקו ועל
פי התנאים האלה השליש ר׳ יצחק האמור את חוב
האמור ביד חיים ב׳ה׳ר׳ עובדיה להיות גם חזקת
ר׳ יקותיאל בצירוגרייפא האמורה כפי חלקו ליטול
בו ככל התנאים המבוארים ונשבע בפנינו ר׳ יצחק
ב׳ר׳ יצחק בתפישת התורה שלא קבל ושלא יקבל
שום דבר מחוב האמור כי אם בהגיעו לר׳ יקותיאל
את חלקו האמור בתוך ח׳ ימים אחר הקבלה ושלא
עשה עליו שטר פטור ושלא יעשה כי אם ברשות
ר׳ יקותיאל האמור ושלא יבקש צד עלילה להרחיק
ר׳ יקותיאל האמור מחלקו בחוב האמור גם ר׳
יקותיאל האמור נשבע בפנינו בתפישת התורה
שלא יקבל שום דבר מחוב כי אם בהגיע לר׳
יצחק האמור חלקו בתוך ח׳ ימים אחר הקבלה
ומה ששמענו חתמנו

חיים ב׳ה׳ר׳ עבדיה

אברהם ב׳ר׳ יהודה

o

77. The signatory, Hayyim (Vives) son of Aaron, certifies before witnesses that he has sold to the Honorable R. Samuel, son of the Honorable R. Isaac, the share he possesses in a debt of ten pounds, sealed by Agnes de Brigham.

The share of Vives, inherited from his deceased father, amounted to eight and a half marks, the remaining six and a-half marks being owned by the Honorable R. Samuel.

Vives vends his claim of eight and a-half marks to R. Samuel, who thus becomes the sole creditor.

The sale is effected, as the Shtar states, "on condition that he will release me and my mother and my father's heirs from the talliage imposed on us by the Earl."

Vives, after the usual fashion, undertakes to maintain this sale as real and genuine, with a promise of protection to his patron should any claim be raised by his relatives.

NORWICH (no date.) *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שמכרתי
למורי הנדיב ר׳ שמואל בן מורי הנדיב ר׳ יצחק
השמנה זקו׳ וחצי אשר היתה אנייש מבריגהם חייבת
למורי אבי בחותם בצירוגרייפא המדבר מעשרה
לימרין בשם אבי ובשם אנייש האמורה אשר היו
הששה זקוקים וחצי למורי הנדיב האמור ואת

השמנה זקוקים והצי הנשאר אשר היו לאבי מכרתי
למורי הנדיב ר׳ שמואל האמור מכירה גמורה
שרירא וקיימא לבעבור שיפטור אותי ואמי ויורשי
אבי ממתנת השלטון ועלי להגן ולקיים מכירה זו
ביד מורי הנדיב האמור נגד אמי ויורשי אבי
ונשבעתי בנטילת הפץ שלא עשיתי שום שטר על
שמונה זקוקים והצי האמורים ולא אעשה מלבד
שטר פטור שעשיתי עליהם אשר ביד מורי הנדיב
האמור ומה שהודיתי מרצון נפשי התמתי.

חיים ב׳ר׳ אהרן.

78. In the presence of witnesses, Solomon ben Eliab acknowledges that he has sold to Samuel ben Oshayah the Cohen one-half of the debt of five marks incurred by Hugh de Turnham. The chirograph lay in the Norwich ark.

Solomon, on oath, declares that the transaction is a genuine one in every particular.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו התומי מטה הודה ר׳ שלמה ב׳ר׳
אליאב הודאה גמורה שיש לו לר׳ שמואל ב׳ר׳

אושעיה הכהן חצי כל החוב מחמשה זקו׳ המדבר
בשם ר׳ שלמה האמור ובשם הואה מתורנהם אשר
הצירוגר׳ בתיבת נורגיץ חצי מן החוב האמור מכר
ר׳ שלמה האמור לר׳ שמואל האמור מכירה גמורה
וחלוטה בלב שלם ובנפש חפצה דלא להשנאה
ביה מן יומא דנן ולעלם ונשבע בפנינו ר׳ שלמה
האמור בנטילת חפץ שלא קיבל מחוב האמור
ושלא יקבל ושלא עשה עליו שטר פטור ושלא
יעשה ושלא מכר חלק ר׳ שמואל לאיש אחר
ושלא ימכרנו ושלא יזקוף את חלקו אם לא
ברשותו והקנה לו ר׳ שלמה האמור לר׳ שמואל
ב׳ר׳ אושעיה חצי מכל החמשה זקו׳ לזכות בהם
ובשעבודיהם במנא דכשר למיקניא ביה ומה
שהודה בפנינו וציוה לנו לחתום חתמנו

יוסף ב׳ה׳ר׳ שמשון הלוי עד
חיים ב׳ר׳ אהרן עד

79. Nicol of Hundworth set his seal to two bonds, one for thirteen marks and twenty shillings, payable to Jacob ben Eliab, and another for nine and a-half marks, advanced by Leon ben Eliab.

Abraham son of the martyred R. Azriel owns a share

in these loans, and this share he lodges as a pledge with Jechiel, son of the martyred R. Moses, for the loan of two and a-half marks sterling of current coin.

Abraham binds himself by oath to pay over to Jechiel, without delay, whatever he receives from the above-named debtor; but should he prove derelict in this respect, he will render himself liable to such money being regarded as retained by him as a loan on which he must pay twopence per pound per week till such time as a settlement be finally concluded. Abraham, in due fashion, gives a lien on all his property and chattels for the faithful performance of his contract.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה משכן ר׳ אברהם בן הק׳ ר׳ עזריאל לר׳ יחיאל בן הק׳ ר׳ משה כל חלקו שיש לו בחותמות מניקול מהנרגורזא אחד המדבר בשם ניקול המבואר ובשם ר׳ יעקב ב״ר׳ אליאב משלשה עשר זקו׳ ועשרים די״נ׳ ואחד מתשעה זקו׳ וחצי בשם ניקול ובשם ליאון ב״ר׳ אליאב אשר הצירוגרייפא בתיבת נורגיץ כל חלקו שיש לר׳ אברהם האמור באילו החותמות משכן לר׳ יחיאל האמור בעבור שנים זקו׳ וחצי ממטבע אשטרלינש ונשבע ר׳ אברהם האמור בנטילת חפץ בפנינו שלא יקבל מאותן חותמות שום דבר לא על ידו ולא על יד

שלוחו אם לא יחזיר מיד המעות לר׳ יחיאל האמור
ואם הם ושלום שיקבל המעות ולא יחזירם מיד
לר׳ יחיאל שעבד ר׳ אברהם האמור לר׳ יחיאל
האמור כל קרקעותיו ונכסיו דאית להון אחריות
ודלית להון אחריות בעבור המעות שקבל והרשה
ר׳ אברהם האמור לר׳ יחיאל האמור ללוות המעות
ברבית על יד גוי לפי עלות ב׳פ׳ הליט׳ לכל שבוע
שיעכבם ובזאת לא יפטר מעונש ולא יהיה ר׳ אברהם
נאמן לומר פרעתי לו חוב זה כי אם בשוברו כתוב
מכתב ידו ובעבור השבח אם יעלה כמו כן משכן
לו קרקעותיו ונכסיו והקנה לו ר׳ אברהם לר׳ יחיאל
בקניין גמור מעכשיו עשוי כתיקון חכמים לקיים כל
תקף אגרת הזאת ומה שראינו חתמנו

יקותיאל ב׳ה׳ר׳ יוסף יחיאל
אברהם ב׳ר׳ שלמה

80. Memorandum, lacking signatures, to the effect that the Honorable R. Isaac, son of the Honorable R. Eliab, admits that one half of a bond, including interest, drawn in his own name, and that of William Disney, appertains to his son Moses. The latter also admits that his father possesses an equal share in a similar bond, sealed by the same debtor, and bearing Moses' name. In

each case the obligation amounts to 600 marks. Holding a sacred emblem in their hands, both father and son pledge their oaths that they will act honorably towards each other with respect to these two bonds, capital and interest.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו החתומי מטה הודה הנדיב ר׳ יצחק בן
הנדיב ר׳ אליאב אשר מן החותם מגילמא דישנאי
משש מאות זקו׳ אשר בשמו ובשם גילמא המבואר
החצי לר׳ משה בנו הן מן הקרן הן מן השבח אשר
יצא מן החותם כמו כן הודה ר׳ משה בן הנדיב
ר׳ יצחק המבואר אשר חצי מן החותם אשר בשם
משה המבואר ובשם גילמא המבואר משש מאות
זקו׳ קרן אביו הנדיב ר׳ יצחק המבואר וחצי מן כל
השבח אשר יצא מאותו חותם יהיה לאביו המבואר
ונשבעו בפנינו בנטילת חפץ שלא יתפשר אחד בלי
רשות חבירו מאילו שני חובות המבוארים ושלא
יקבל האחד שום דבר מאילו החותמות אם לא
יהיה לחבירו החצי ומה שנשבעו בפנינו ומה
שהודו התמנו ר׳ יצחק דביני הטי והכל שריר וקים

81. Samuel of Norwich's autograph acknowledgment that he has sanctioned the removal from the Norwich coffer of a slip for £10, containing the names of his father, and those of John L'Esturmey and Roger de Wisselford.

NORWICH (no date). *Westminster.*

הנני החתום מטה מודה אשר בציווי ובראית
עיני הוציאו השומרים מתיבת נורגיץ התיכת (sic)
אחת מעשרה ליט׳ אשר בשם מורי אבי ובשם יהן
לאושטורמי ורוייר דיגוזלפורט וזאת כתבתי היות
בתיבה לראיה ומה שהודיתי חתמתי

שמואל מנורגיץ

82. Certified Minutes of Testimony, taken on oath from the mouth of Samuel, son of the Honorable R. Isaac of Norwich.

Samuel surrenders absolutely to John Martin and his heirs all the land he possesses in the parish of St. John, Maddermarket, together with the houses constructed thereon. The Boundaries of the plot of ground are thus delineated :—E., land belonging to John Martin ; W., land of Raoul de Banningham ; N., land of John de Wymondham ; S., land of John Martin.

The price given for the land and houses is not stated, but the tenure appears to be the sum of one penny, payable annually at Noel (Christmas). Samuel acknow-

ledges to have received already one-half a mark as gersuma.

Samuel bargains with the new proprietor that the latter may deal with the property according to his pleasure so long as the rent due thereon is punctually discharged, and grants him every protection for peaceful and tranquil possession.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה הודה הר׳ שמואל בן הנדיב
ר׳ יצחק מנורגייץ שהניח ומכר ליואן מרטין וליורשיו
הוא ויורשיו כל הקרקע שהיה לו בפארויישא קדש
יואן מאדרמרקיט עם הבתים אשר על אותה קרקע
ואילן מצרנהא מצד מזרח קרקע יוהן הנזכר מצד
צפון קרקע שהיה ליואן מג̇ימונדהם מצד מערב
קרקע שהיה לראול מבאניגהם מצד דרום קרקע
יואן מרטין הנזכר הכל הניח ומכר הר׳ שמואל הוא
ויורשיו ליואן מרטין וליורשיו עבור חצי זקו׳
מגרשומא שנתן אותו יואן הנזכר לה׳ר׳ שמואל
הנקו׳ ובעבור פ̇ שיתן לו מרי שנה בשנה לזמן
נואל ונתן ה׳ר׳ שמואל הנזכר רשות ליואן מרטין
וליורשיו למכור ולמשכן וליתן ולעשות כל חפצו
מאותה קרקע האמורה ומן הבתים אשר עליה על

מנת שיהיה הר' שמואל ויורשיו בטחים מן המס
האמור למעלה לזמן האמור ועל הר' שמואל האמור
ועל יורשיו להגין מכירת הקרקע האמורה ליואן
מרטין וליורשיו ולבאים מכחו נגד כל יהודים
שבעולם וארמאים שבעולם ומה שהודה בפנינו
וציוה לנו לחתום חתמנו

יצחק ב'ה'ר' אברהם
יעקב ב'ר' אליאב
שמואל מנורגייץ

83. Evidence, taken by witnesses from the lips of Abraham, son of the martyred R. Azriel.

Abraham confesses that he is indebted to Jechiel, son of the martyred R. Moses, in the sum of five marks sterling and ten shillings, which he purposes discharging in the following fashion: Two and a-half marks and five shillings at the end of a complete year after Jechiel's marriage, and another similar sum at the termination of the second year.

In the event of failure, the customary habit of retaining the money through a Christian hand, and paying interest thereon, will be resorted to, all Abraham's material resources being pledged as security for the due fulfilment of this Shtar.

בפנינו: חתומי מטה הודה ר׳ אברהם בן הק׳
ר׳ עזריאל שהוא חייב לר׳ יחיאל בן הק׳ ר׳ משה
חמשה זקו׳ כסף ממטבע אשטרלינש ועשרה דינ׳
כסף לפרוע לו או לבא מכחו שלא בדברים לאילו
הזמנים לסוף שנה תמימה אחר הופת ר׳ יחיאל
האמור שני זקו׳ וחצי והמשה דינר׳ ולסוף שתי
שנים אחר הופת ר׳ יחיאל האמור שנים זקו׳ וחצי
וחמשה דינר׳ ואם לא יפרע המעות המבוארים
לזמנים המבוארים אז הרשה ר׳ אברהם האמור לר׳
יחיאל האמור ללוות המעות הנקובים בריבית על יד
גוי בשנים פֿ כל ליט̇ וליט̇ כל שבוע ושבוע שיעכבם
או שיהיה נפרע מהם ובדיבור לבד נקי נדר ונקי
שבועה יהיה ר׳ יחיאל המבואר נאמן לומר שלוה
המעות הנקובים בריבית על יד גוי ועל ר׳ אברהם
האמור לשלם לו או לבא מכחו הן קרן הן שבח
שיעלה בהעברת הזמן בלא דין ובלא דברים וכל
זמן ששטר זה בידו אינו נאמן לומר שפרע לו
המעות ולא לטעון שום טענת פטור ואף לא להביאו
לידי שבועה ולא יועיל לר׳ אברהם שום כח
פטור כי אם בשוברו כתוב בכתב יד ר׳ יחיאל

האמור ועל פי שטר זה התנה ר׳ אברהם האמור
לר׳ יחיאל האמור ולכל הבאים מכחו להביאו בדיני
ישר̄ ובדיני אומות העולם ולהכריחו עד יהיה נפרע
מן הקרן ומן השבח ובעבור הקרן והשבח אם יארע
משכן ושעבד ר׳ אברהם הנקוב לר׳ יחיאל כל
קרקעותיו וכל נכסיו דאית להון אחריות ודלית
להון אחריות להיותן אחראין וערבאין לכל החוב
קרן ושבח ונשבע ר׳ אברהם המבואר בפנינו
בנטילת חפץ בלא ערמה ובלא התרה שלא יבקש
עילה ותואנה ותרמית לא על ידו ולא על יד אחר
לא איש ולא אשה כדי לגרום שום נזק או הפסד
והפקעה ופטור מזה החוב לר׳ יחיאל האמור
ושלא יביאנו ולא הבאים מכחו לא בדיני ישר̄
ולא בדיני אומות העולם לבטל חוב זה ולקיים כל
התנאים המבוארים נשבע ר׳ אברהם בנטילת חפץ
ואחריות שטר זה קבל עליו ר׳ אברהם האמור ועל
יורשיו באחריות ובחומר כל שטרי הודאות
והלואות העשויים כתקון חכמים דלא כאסמכתא
ודלא כטופסי דשטרי ומה שראינו התמנו

יקותיאל ב׳ה׳ר׳ יוסף יחיאל
אברהם ב׳ר׳ שלמה

84. A few words by Jacob ben Jurnin, stating that it was with his permission and by his order that the custodians of the Norwich ark have withdrawn a bond of twenty shillings in his name and that of William le Summoner (?).

NORWICH (no date). *Westminster.*

יודע לכל רואי שטר זה שברשותי ובציוויי הוציאו שומרי נורג׳יץ החותם מעשרים דינ׳ שבשמי ובשם גילמא לשרמונטור והחזירו אותו לו ומה שהודיתי חתמתי

יעקב בן יורנין

85. Memorandum of evidence in the presence of witnesses undersigned.

Isaac ben Abraham (Isaac of Warwick) and Jekuthiel ben Joseph Jechiel hold the counterpart of a bond for seven marks, sealed by Roger le Norreys, the corresponding portion lying deposited in the Norwich coffer.

They acknowledge, under oath, that Isaac ben Isaac is an equal partner with themselves in the ownership of this obligation, and that he is entitled to one-third of both capital and interest.

This proportion they will willingly concede to him when the payment arrives, and each of them takes a scroll of the Pentateuch in his arms, and swears to be honest and steadfast to his neighbours and not wrong them in the least particular. Meanwhile, Hayyim ben

Obadiah, the chirographer, retains the counterpart, and will act as umpire if his services be put into requisition.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו החתומים מטה הודו ר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ אברהם ור׳ יקותיאל ב׳ה׳ר׳ יוסף יחיאל הודאה גמורה שיש לו לר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק השליש בחוב שרוגיר לנורייש חייב להם בצירוגרפיירא המדבר בשמם ובשם אותו רוגיר משבעה זקוקים בתיבת נורגיץ שכל מה שיבא מחוב האמור הן קרן הן שבח שעלה ושיעלה עליו יהלק ר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק עם ר׳ יצחק ור׳ יקותיאל האמורים להיות שלשתם שותפים שוה בשוה ליטול כל אחד משלשתם את השליש ויהיה כח ורשות לר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק האמור להיות כאחד מהם להכריח את חוב האמור ליטול שלישית בכל הבא מחוב האמור ולהטיל יצאות ההכרחה על שלשתם האמורים איש כפי חלקו ועל פי התנאים האלה השלישו ר׳ יצחק ור׳ יקותואל האמורים את הצירוגרייפא האמור ביד חיים ב׳ה׳ר׳ עובדיה להיות גם חזקה ליצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק האמור בצירוגרייפא

האמור כחזקת ר׳ יצחק ור׳ יקותיאל האמורים
ליטול בו כפי חלקו על התנאים האמורים ונשבעו
בפנינו ר׳ יצחק ור׳ יקותיאל האמורים בתפישת
התורה שלא קבלו ושלא יקבלו דבר מחוב האמור
מבלתי הגיע לר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק האמור את
השליש בסוף ח׳ ימים אחר הקבלה ושלא עשו
שטר פטור על חוב האמור ושלא יעשו כי אם
ברשות ר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק האמור ושלא יבקשו
שום צד עלילה להרחיק ר׳ יצחק ב׳ה׳ר׳ יצחק
מכל חלקו האמור כי אם בהגיעו לר׳ יצחק ור׳
יקותיאל האמורים את חלקם ח׳ ימים אחר הקבלה
ומה ששמענו התמנו

חיים ב׳ה׳ר׳ עובדיה
אברהם ב׳ר׳ יהודה
יהושעיה בן הר׳ שמשון

86. A small record, the original not decipherable in its entirety.

Memorandum of acknowledgment made by Deulecresse ben Diaia, recognising his concurrence with the chirographers' withdrawing from the ark a bond for the sum of ten pounds, owed him by one Walter (not legible).

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שברשותי
ובצוויי הוציאו שומרי תיבת נורגיץ צירוגרייפא
אחד המדבר מעשרת ליטרין בשמי ובשם גוטיר
האמור וביען כי אבד ממני החלק אשר היה בידי
. . . ועלי להגן ולפטור . . . מכל . . .
בעלילת הוצאת . . . ומה שהודיתי חתמתי

דלקרייש בן דיאייה

87. Minutes of evidence, attested by witnesses subscribing their signatures.

Meir, son of Sampson the Levite, the owner of a sealed bond of Robert de Turneville, disposes of half of it to Yomtov ben Moses and Abraham ben Judah. The counterpart is deposited in the custody of the Norwich ark-keepers, and covers a debt for twenty marks and one measure of wheat.

The vendor, on oath, certifies that he will not oust the purchasers from their just rights, or do aught detrimental to their interests. Should the King seize the debt under any hollow pretence, Meir will reimburse them and pay any expenses they have incurred.

He grants a lien on all his chattels for the genuine performance of his Shtar; should he, however, prove malicious or obstructive, he will be amerced to the extent of half a gold mark as a fine to the King, within

fifteen days subsequent to his being summoned by the two other participators in the bond.

NORWICH (no date). *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה מכר ר׳ מאיר ב׳ה׳ר׳ שמשון
הלוי לר׳ יום טוב ב׳ה׳ר׳ משה ולר׳ אברם ב׳ה׳ר׳
יהודה הצי מכל החוב מעשרים זקוקים וקונבי׳א
חטה המדבר משם ר׳ מאיר האמור ובשם רוברט
ממורנובילא אשר בצירוגרייפא בתיבת נורג׳יץ
ואותו הצירוגרייפא האמור מכר ר׳ מאיר האמור
. . . חזקת ר׳ יום טוב ור׳ אברהם האמורים זכות
בחצי החוב האמור והכל דנפק מיניה הן קרן הן
שבח ובפנינו נשבע ר׳ מאיר האמור בנטילת חפץ
ובשבועת התורה שלא קבל מהצי חוב המבואר
ושלא יקבל ושלא עשה עליו שום שמר פטור ושלא
יעשה ושלא יזקוף . . . שום עילה ותאנה להרחיקם
מחלקם אם לא ברשותם ואם . . . חס ושלום
יגבה אדונינו המלך החוב האמור בעלילת שום
חוב או שום איחור או בעלילת . . . מחמת
ר׳ מאיר האמור על ר׳ מאיר האמור לפרוע להם
לר׳ יום טוב ולר׳ אברם האמורים כל חלקם

מחוב האמור הן קרן הן שבח . . . אשר יוציאו
. . . בעבור . . . החוב המבואר באחריות כל
נכסיו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
והרשה אותם ר׳ מאיר האמור להכריחו בעבור
הקרן . . . הוצאות האמורים בין בדיני ישראל
בין בדיני אומות העולם ואם חס ושלום לא יקיים
ר׳ מאיר המבואר את התנאים המבוארים קנס
עצמו בחצי זקוק זהב לתת לאדונינו המלך תוך
ט״ו ימים להזמנתם ובכך לא יפטר מלפרוע החוב
האמור הן קרן הן שבח הן יציאה אשר . . .
לר׳ יום טוב ולר׳ אברם בעלילת ר׳ מאיר האמור
ומה שהודה בפנינו וצוה לנו לחתום חתמנו

שמואל ב״ר׳ משה
אליעזר ב״ה״ר׳ יוסף
אליהו ב״ר׳ יוסף הלוי

אני מאיר ב״ה״ר׳ שמשון התמתי לקיים התנאים
הנקובים

88. Acknowledgment made by Isaac of Warwick of his having instructed the custodians of the Norwich coffer to deliver up a deed drawn in the joint names of

himself and Nicholas de Bunk. The deed refers to a debt of six marks, contracted by the latter. The Latin endorsement refers to the same transaction, the amount mentioned being £4, together with a measure of corn.

NORWICH (no date). *Westminster.*

אני יצחק מגרגיק מודה אשר בציויי הוציאו
השומרים מנורגיץ הרגל משׁשה זקו׳ קרן אשר
בשמי ובשם ניקול בוקא בתיבת נורגיץ ומה
שהודיתי התמתי בשיטה ראשונה ואחרונה

יצחק מגרגיק

89. Latin Charter of Ursell le Eveske, *i.e.*, Ursell ben Isaac, conceding to William Draper of Norwich, in consideration of a payment of eighteen marks in silver, a messuage with appurtenances in the parish of St. Peter de Mannecroft. The boundaries of the property are not distinctly legible.

The rental of the property is sixteen pence per annum, payable at the two usual quarter-days, in instalments of eightpence each, with a further condition of tenure to the vendor, viz., one nail of cloves presented annually. A warranty is given against molestation or dispossession, the contract being exceedingly binding.

The agreement is duly signed and sealed, and is confirmed by the attestation at foot.

NORWICH (no date). *British Museum. Lansdowne Charter*, 666.

אני החתום מטה מודה כל הכתוב למעלה בלשון
לטין בי"ח שיטין בלא מחק ובלא הגהה ומה
שהודיתי חתמתי

אורשיל ב'ר' יצחק
יצחק ב'ר' שמואל עד
אליהו ב'ר' אליהו עד
יעקב ב'ר' יעקב עד

90. An almost illegible Shtar, from which these particulars may be gleaned :—

Abraham, son of Deulecresse, acknowledges that he acquits a certain (illegible) Miles (knight) of the sum of one hundred shillings which had been discharged during certain periods of the year, Candlemas evidently being one. Abraham declares that he will return all parchments if he be paid at a fixed date. The date is obliterated. The transaction took place during the latter part of the reign of Henry III.

NORWICH (no date). *Public Record Office.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה . . .
פרש מאה דינר' מזמנים מלמטה . . . ושני דינר'

. . . דינר יום קנדליר . . . למלכות המלך הנרי
. . . אז אמחול לו כל החובות (sic) המלך ואם
לאי פרע לי . . . קנדליר . . . מכל החובות
ומה שהודיתי חתמתי
אברהם בן דלקרייש מנורגיץ

91. Acknowledgment made by Abraham son of Deulecresse, of Norwich, creditor of Sir —— Gurney, Miles, who has settled his debts up to the quindene of Michaelmas some time during the reign of King Henry III. He is now fully acquitted. The deed is much damaged, and cannot be deciphered throughout.

NORWICH (no date). *Public Record Office.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שקיבלתי
מש' מגורני פרש . . . שהיה חייב לפרוע לי
לזמן ט"ו משיינט מיקל . . . למלכות אדונינו
. . . בן המלך הנרי בתנאי עשוי בינינו מן החובות
אשר . . . המלך . . . חתמתי
אברהם בן דלקרייש מנורגיץ

92. Latin sealed Acknowledgment of Peter de Ecclesfeld, stating that he owes Margaret, daughter of Jurnet, five silver marks, recoverable at the (second) Nativity of St. John the Baptist succeeding the demise of Gerard,

Prior of Norwich. If he retain the money beyond that period, he holds it under the condition of paying interest at the rate of twopence per pound per week. He pledges his land in Porringland as security for the faithful discharge of his obligation.

The money must have been duly paid, as an acquittance in Hebrew follows, saying that the said Peter is free of all demands capable of being urged against him, either by R. Jacob ben Moses or (his daughter) Miriam.

NORWICH? 1203. *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 54.

יודע לכל שפיטרוש מאיקלפילט פטור מר׳ יעקב
ב״ר משה . . . מרים . . . מכל חובות . . .
תביעות שבעולם מיום . . . לפרט

93. *Translation.*—I, the undersigned, make this unqualified avowal, that I have sold to Rabbi Moses, son of Rabbi Berachiah (Benedict) Crespin, all the share I possess in a debt owing to me under a Chirograph made by Robert de Kertlings, that is to say, a certain debt of twenty-five pounds, payable at the following periods:—fifteen days after (St.) Mathias, in the thirty-eighth year of the reign of our Lord King Henry, son of King John, twelve pounds and ten shillings—and fifteen days after Pentecost next thereunto, six pounds five shillings—and fifteen days after (St.) Mathias next thereunto, six pounds five shillings — drawn up in the names of Robert the aforesaid, Aaron of Everwyc (York), Cok, son of Aaron,

Isaac ben Elias, and my own name. All the share I hold in the above-mentioned loan, both principal and interest, with all its advantages and everything arising therefrom, all I have disposed of to Rabbi Moses Crespin by a sale perfect, absolute, indisputable, and everlasting, not to be altered or retracted from, from this day henceforth and for ever. And I swear, while holding a sacred emblem, that I have not granted any release of the above debt as far as my share is concerned, and that I will not do so; that, further, I have neither received, nor will I receive, and that I hold myself bound neither to release, remit, or vary anything of my share of the the aforesaid debt, neither of the principal or interest, neither of the whole or of part, without the concurrence of Rabbi Moses above-mentioned. But if, which Heaven forefend, it should be seized by the King or Queen under any pretence, or for any debt for which they may render me liable, I undertake for myself and my heirs to pay him or his attorneys, producing this bill, all that appertains to my share, principal and interest, within a month of its being presented—granting a lien on all my effects, movable and immovable, that I possess under the whole heavens. The obligations of this bill of sale I undertake, for myself and my heirs, with all the responsibility and weight attaching to bills of sale drawn up in conformity with the regulations of our sages, not as a mere form, nor as a mere draft, but with the abrogation of all counter-protests. All this that I acknowledge of my own free will and without coercion, and swear to carry out, I confirm by my signature that it may remain in the hands of the aforesaid Rabbi Moses as evidence and proof equivalent to a hundred witnesses.

SAMUEL, son of the Honorable Rabbi ISAAC.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה אשר מכרתי לר׳ משה בן הר׳ ברכיה קרשפין כל חלקי שיש לי בחוב אשר רובירט דקריטלינגש חייב לי בצירוגרייפא זאת לדעת חוב אחד מכ״ה לטרין לשלם לאילו הזמנים לטוו מטושייש שנת שלשים ושמנה למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן יב׳ לטרין וי׳ די׳ ולטוו מפנטקושט הקרובה אחריו ו׳ ליטרין וה׳ דיני׳ ולטוו מטושייש הקרובה אחריו ו׳ לטרין וה׳ דינרי׳ המדבר בשם רובירט הנקוב ובשם אהרן דאיווריק וקוק בן אהרן ויצחק בן אליאש ובשמי כל חלקי שיש לי באותו חוב הנקוב קרן ושבח וכל שיעבודיה וכל היוצא ממנו הכל מכרתי לר׳ משה קרשפין הנקוב במכירא גמורה חלוטה שרירא וקימא דלא להשנאה ולא למהדר ביה מן יומא דנן ולעלם ונשבעתי בנטילת הפץ שלא עשיתי שום פטור מן החוב הנקוב מן חלקי ושלא אעשה ושלא קבלתי ושלא אקבל ושלא אוכל לא לפטור ולא למחול ולא לשנות שום דבר מן חלקי מן החוב הנקוב לא מן הקרן ולא מן השבח לא מכלו ולא ממקצתו בלא רשות ר׳ משה הנקוב ואם

ח״ו ילקח ביד המלך או ביד המלכה בעלילת שום
דבר או שום חוב שאהיה חייב אזי קבלתי עלי ועל
יורשי לשלם לו או לבא מכחו שיביא שטר הנ׳
למ׳ כפי המגיע לחלקי קרן ושבח בתוך חדש ימים
להזמנתו באחריות כל נכסיי דאית לי תחות כל
שמיא נכסין דאית להון אחריות ודלית להון
אחריות · ואחריות שטר מכירה זה קבלתי עלי ועל
יורשיי כאחריות וכחומר כל שטרי מכירות העשוים
כתיקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי וביטול כל מודעי ומה שהודיתי מרצון נפשי
בלי אונס ונשבעתי לקיים התמתי להיות ביד ר׳
משה הנקוב לזכות ולראיה כמאה עדים

שמואל בן הנדיב ר׳ יצחק

94. Quitclaim of Isaac ben Eliab in favour of Roger de Stow (co. Suffolk), conceding three roods of land in Tortstoke, contiguous to the possessions of William le Fleming, and two more acres in the same vicinity.

NORWICH? (no date.) *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 64.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שפטרתי
לרוייר מאשטואה שלשה רודש קרקע השוכבים

בין קרקעות גילם לפלאמינק בטרטשטוק ושנים
אקרש מרעה השוכבים בין דרך המלך ובין אהו
גילם האמור שאין אני ויורשיי יכולים לשאול לרוייר
האמור וליורשיו שום דבר על אותו קרקע ומרעה
האמור שום דבר בעלילת שום חוב שחייב לי גילם
האמור לפלאמינק או גילם מטרטשטוק או יורשיהם
מבריאת עולם ועד סוף

יצחק ב״ר אליאב

NOTTINGHAM DEEDS,

1230—1290.

95. Simon of Bungay acknowledges in the presence of certain witnesses, all Nottingham residents, that Hamon . . . has settled with him on a bond for twenty shillings and half a measure of wheat, recoverable in the fourteenth year of King Henry III. The bond has been lost by Simon, but the counterpart is deposited in the receptacle in Nottingham. Simon professes to have no further claim on the debtor. Simon (Heb. Simeon ben Abram) further notifies that Roger Dering is likewise acquitted from all claims from the creation of the world to the end, especially with regard to an obligation of twenty marks and a measure of wheat, settled for at the last quarter-day in the thirteenth year of the reign of King Henry. The acknowledgment is made in the presence of several witnesses.

A Latin endorsement deals with certain payments made into the Exchequer by David le Lumbard, entitled "Ballivus Judæorum de Nottingham," who collected and disposed of the money "ad opus Domini Regis." David subscribes his affidavit with his signature.

NOTTINGHAM, 1230. *Westminster.*

יודע לכל שהמון . . . פטור ממני מן ההתיכה

. . . המדבר בשמי מכ׳ דינר׳ וחצי מידה חיטה

שהיה זמנו לעיקל שנת י״ד לעיטור המלך הנרי
שיהידה שאבדתי החתיכה גדלהה שהיה הרגל
בתיבת אדונינו המלך בנוטיגהם שלא אוכל לערער
על אותו חוב המבואר למעלה שום חייוב בעולם
ומה שכתבתי התמתי . . . שמעון מבונגיא בפני
אוגשטין גלח קורניר והינרי קוטא ומושה ב׳ר׳
אליעזר ור׳ יצחק בן ה׳ח׳ר׳ משה

יוודע לכל כי רוייר דְרֵינְךְ ויורשיו פטור משמעון
בן אברם ומיורשיו מבריאת עולם עד סופו מעשרים
זק׳ ומידה מחיטה שהיה הלוואתו יום ה׳ קודם . . .
מעיטור אדונינו המלך הנרי בן אדונינו המלך יהן
שנת י״ג שהיה זמנו ליפַרַע . . . אחר עיקיל אחרון
באותה שנה וממה ששמעו אושטין לקורניר והנרי
קיט ואושטין הגלח והנרי . . . ופיירש . . . מרק
ודוד לונברט ויצחק . . . ומשה בן קוק הכל
מודה אני שמעון בן אברם ובהתימת ידי . . .
וזה החותם היה בתיבת נוטיגהם ומה שהודיתי
חתמתי

שמעון בן הר׳ אברהם

96. Amiot ben David's Signature to the effect that . . . de Normanville, he and his heirs, are released of all pecuniary claims from the creation of the world up to All Hallows in the fifteenth year of the reign of King Henry III.

The transcript made by Selden is a very imperfect copy of the original Shtar, which appears, at the present day, not to be discoverable in any public depository.

NOTTINGHAM, 1231. *Selden's Titles of Honor.* (Revised.)

יודע לכל שוצול (?) מינורמאביל פטור הוא ויורשיו
ממני ומיורשי מכל חובות ומכל עירעורים שבעולם
מבריאת העולם עד קדישים שנת ט"ו למלך הנרי
שיחי' ומה שהודיתי כתבתי וחתמתי

אמיוט בן דוד

97. Acquittance in Latin, executed by David Lumbard and Mosse his son, in favour of William de Bunkes, releasing him from all debts until Michaelmas, 1232. Particularly from his bond for half a mark, payable at Michaelmas, in the sixth year after the canonisation of St. Thomas. The Hebrew subscription runs thus :—

NOTTINGHAM, 1232. *Westminster.*

מן זה הפטור מודה אני

משה בן דוד לונברט

98. Memorandum relating to a bargain bearing date Wednesday, 10th day of [the month is torn away], 4993. The signatures of the witnesses are wanting. The persons concerned in the first instance are Juetta, widow of R. Abraham ben Abraham, and her son-in-law, Jehoshayah ben Isaac, the Cohen.

The widow states before witnesses that she owes her son-in-law the sum of one hundred shillings sterling coin, which debt she contracts to discharge some time during the month of Ellul, 4994. In proof of her resolve to hold steadfastly to her bargain, she assigns as security the house in Nottingham acquired by her on her husband's demise, pledging also all other property she may possess, whether movable or immovable. Her two sons, Jekuthiel and Benedict, both confirm the agreement made, and follow the same lines as their mother. Power is granted to the creditor to compel restitution of his moneys in the event of difficulty, and he may sue both the principal and the two bondsmen in any Court of Justice.

NOTTINGHAM, 1233. *Public Record Office.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה ברביעי
בשבת בעשרה ימים בירח . . . בשנת ארבעת אלפים
ותשע מאות ותשעים ושלש לבריאת עולם איך
באה לפנינו מרת יואיטא אלמנת ר׳ אברהם בן
אברהם ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני
וכתבו וחתמו בכל לשון של כח וזכות לר׳ יהושעיה

ב״ר׳ יצחק הכהן מחמת שרציתי ברצון נפשי בלי
אונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה שאני חייבת
לו מאה דינרים מטבע אשתרלינש והן עלי בהלואה
גמורה וקבלית עלי לפרעם לו . . . בחדש אלול
שנת ארבעת אלפים ותשע מאות ותשעים וארבע
. . . ובעבור החוב הזה שאני חייבת לו משכנתי
ושעבדתי לו כל כח וזכות ושעבוד כתובתי שיש
לי על הבית שהיה לבעלי ר׳ אברהם בן אברהם
בעיר נוטיגהם במוצאיה ובאיה וכל מיני תשמישיה
שאר נכסי דאית לי תחות כל שמיא
דקנאי ודעתידה אנא למקני דאית להון אחריות
ודלית להון אחריות כלהון יהון אחראין וערבאין
לגבות מהם שטר הוב זה בחיי ובמותי ואפילו
. . . גלימא דעל כתפאי ואם הס ושלום אסרב
לפרוע לו החוב הזה לזמן אשר קבעתי לו אזי
יהיה ר׳ יהושעיה ב״ר׳ יצחק הכהן התני רשאי
לכופני בכל מקום שירצה בין בדיני ישר׳ בין
בערכאות גוים וכל הוצאות אשר יוציא כדי
להכריחני הכל יגבה ממני ובשבועתו יהיה נאמן
לאמר כמה הוציא וכל זמן ששטר זה ימצא מתחת
ידו יהיה נאמן עלי ועל יורשי הוא וכל הבאים

מכחו כשרים לגבות ממני כל חובו בלא חרם
ושבועה ואחריות שטר זה קבלתי עלי ועל יורשי
אחרי כחומר כל שטרי הודאות והלואות העשויות
כתיקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי מן יומא דנן ולעלם ועוד באו לפנינו ר׳
יקותיאל ור׳ ברוך בני ר׳ אברהם בן אברהם ואמרו
לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו וחתמו בכל
לשון של זכות ותנו לו לר׳ יהושעיה ב״ר׳ יצחק
הכהן מחמת שרצינו ברצון נפשינו בלי אונס כי אם
בלב שלם ובנפש חפצה ומשכננו ושעבדנו כל כח
וזכות שיש לנו על הבית שהיה לאבינו ר׳ אברהם
ב״ר׳ אברהם בעיר נוטינגהם לר׳ יהושעיה ב״ר׳
יצחק הכהן בעבור המאה דינר׳ שאמנו מרת
יואיטא חייבת לו בלי שום עכבה ושיור עד אשר
יהיה נפרע מכל החוב אשר אמנו חייבת לו ושטר
משכנות זו קבלנו עלינו ועל יורשינו אחרינו
כחומר כל שטרי משכנות העשויות כתיקון חכמים
מן יומא דנן ולעלם דלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי וקנינו מן מרת יואיטא אלמנת ר׳ אברהם
ב״ר׳ אברהם ור׳ יקותיאל ור׳ ברוך בני ר׳ אברהם
בן אברהם לר׳ יהושעיה ב״ר׳ יצחק הכהן ככל מה

דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקנה ביה
וקנו ממני דביני חטי והכל שריר וקים לר' יהושעיה
ב״ר' יצחק הכהן דביני חטי שריר וקים

99. Deudone ben Isaac of Nottingham liberates William fil' Roger de Hardeby and his heirs from all debts, demands, etc., from the creation of the world up to Michaelmas, 1248, as far as the undersigned is concerned.

Should any one at any time produce a deed covering their joint names, and bearing date preceding the above, Deudone acknowledges that he is prepared to hold it as valueless.

NOTTINGHAM, 1248. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שגילמא
בן רוייר דהרדבי ויורשיו פטורים ממני ומיורשי מכל
חובות ותביעות ועירעורים מביריית (sic) עולם עד
שיין מיקל שנת ל״ב ואם יבא שום אדם ויביא שום
חוב מן התיבה המדבר בשמי ובשם אותו גילמא
הנקוב אני מודה שהוא פטור ומה שהודאתי (sic)
כתבתי וחתמתי
דידני בן יצחק מנוטינגהם

100. Memorandum of Agreement, taken before witnesses on Wednesday, 24th Tishri, 5011.

Abbreviated, it runs to the following effect :—

Esther, daughter of R. Abraham, surrenders to her son-in-law, Menahem ben Benedict, all her claims upon the moiety of a house and courtyard originally descending to her husband as a bequest from his father.

The property, situate in the parish of St. Mary, Wall Street, Nottingham, is clearly defined so as to admit of no dispute or future altercation. The Boundaries are thus given :—E., land of Robert Bryen; W., land of Ralph Jepp? N., Wall Street ; S., Wall Street.

The husband, Jekuthiel ben Abraham, next appears on the scene, and confirms the sale on his own part, and then the two vendors subscribe their acquiescence to an enumeration of detailed provisions, having for their aim the protection of the fresh holder in the property thus transferred.

NOTTINGHAM, 1250. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה ברביעי
בשבת בארבעה ועשרים ימים לירח תשרי שנת
אחד עשר והמשת אלפים לבריאת עולם למנין
שאנו מונין כאן בנוטיגהם מתא איך באת לפנינו
מרת אסתר בת ר׳ אברהם ואמרה לנו הוו עלי
עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות
וקניין מחמת שרציתי ברצון נפשי בלי שום אונס

כי אם בלב שלם ובנפש חפצה שמחלתי להתני
ר׳ מנחם ב״ר׳ ברוך כל כח וכל זכות וכל קניין וכל
שיעבודיהן וכל שיעבוד שיעבודיהן הן שיעבוד
כתובתי הן שיעבוד תוספת כתובתי הן שיעבוד
מתנה או דבר אחר שיש לי ושעתיד להיות לי
על חצי הבית שנפלה בירושה לבעלי ר׳ יקותיאל
ב״ר׳ אברהם מאביו ר׳ אברהם בעיר נוטיגהם
היושבת בפרוייש שיינטא מריא ברחוב גלא ·
ואילו הן מצרי הבית והחצר מצד מזרח קרקע
רוברט בריאן מצד מערב קרקע מרופלא ייפא מצד
צפון רחוב שנקרא גלא מצד דרום כמו כן רחוב
שנקרא גלא הן הן מצרי אותו הבית וכל כח וכל
זכות וכל שיעבוד וכל קניין הן שיעבוד כתובה הן
שיעבוד תוספת כתובה הן מתנה הן דבר אחר
שיש לי ושעתיד להיות לי על חצי הבית והחצר
כמו שהיא מצויינת ומצויירת במצריה האמורים
למעלה בלי שום שיור הכל מכרתי ומחלתי לאותו
ר׳ מנחם ב״ר׳ ברוך התני מכירה גמורה והלוטה
ומחילה גמירה שרירא וקיימא להורישו ולהנחילו
ולהחליפו וליתן ולמכור ליורשיו וליורשי יורשיו
ולכל מי שירצה עד סוף כל הדורות עבורי ועבור

יורשי וכל הבאים מכחי עד סוף כל הדורות ומכירה
זו ומחילה זו שעשיתי לר׳ מנחם ב״ר׳ ברוך בקנין
גמור על חצי הבית וחצי החצר האמור למעלה
כבר בנוי ושאינו בנוי עומקא ורומא מתהום ארעא
ועד רום רקיעא מכירה ומחילה גמורה וחלוטה
מכירה ומחילת עלמין דלא להשנאה ודלא למהדר
בה מן יומא דנן ולעלם וסילקה עצמה מרת אסתר
בת ר׳ אברהם האמורה כבר מאותו חצי הבית
וחצי החצר שבתוך המצרים האלה האמורים למעלה
סילוק גמור ולא שיירה לא לה ולא ליורשיה עד
סוף כל הדורות באותו חצי הבית וחצי החצר
האמורים למעלה כלום לפי שמכרה ומחלה לר׳
מנחם ב״ר׳ ברוך האמור כבר ואחר כך בא ר׳
יקותיאל בעלה של מרת אסתר האמורה ואמר לנו
הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון
של זכות ושל קניין עשוי כתיקון חכמים שמכרתי
לחתני ר׳ מנחם ב״ר׳ ברוך חצי הבית וחצי החצר
מתהום ארעא ועד רום רקיעא שנפל לי בירושה
מאבא מרי ר׳ אברהם הן חצי הבית וחצי החצר
שבנוטיגהם היושבת בפרוייש שיינטא מריאה חצי
הבית וחצי החצר ומצריהם כמו שהם מצויינים

ומצויירים למעלה הכל מכרתי לו מכירה גמורה
וחלוטה שרירא וקיימא מכירת עלמין דלא למהדר
ודלא להשנאה מן יומא דנן ולעלם והקניתי לו
קניין גמור מעכשיו עשוי כתיקון חכמים עבורי
ובעבור יורשי עד סוף כל הדורות וסילק עצמו ר׳
יקותיאל ב״ר׳ אברהם מאותו חצי הבית·וחצי החצר
שבתוך המצרים האמור̄י למעלה סילוק גמור עבורו
ובעבור יורשיו ויורשי יורשיו וכל הבאים מכחם עד
סוף כל הדורות ולא שייר לא לו ולא ליורשיו ולא
לכל הבאים מכחם כלום באותו חצי הבית וחצי
החצר האמורים למעלה לפי שהכל מכר להתנו
ר׳ מנחם ב״ר׳ ברוך האמור כבר מכירה גמורה
וחלוטה דלא למהדר בה לאותו ר׳ מנחם וליורשיו
ולכל הבאים מכוחם עד סוף כל הדורות ומעכשיו
ילך אותו ר׳ מנחם ב״ר׳ ברוך ויחזיק באותו חצי
הבית האמור למעלה חזקה גמורה ויש לו רשות
וליורשיו ולכל הבאים מכחו עד סוף כל הדורות
להוריש ולהנחיל ליתן ולמכור להחליף ולמשכן
לבנות ולסתור ולחפור בהן בורות שיחין ומערות
ולהוציא בהן זיזין וגזוזטראות ולאמחאה אמחויי
ולאחוואה אחויי וכל מי שיבא מארבע רוחות

העולם בן או בת אח או אחות קרוב או רחוק
יורש ונוחל יהודי או ארמאי איש או אשה או שום
בּיריא (sic) דיקום ויהגא וישתעי דינא ויערער על
מכירה זו ועל מחילה זו וקניין זה על מרת אסתר
בת ר' אברהם ובעלה ר' יקותיאל ב"ר' אברהם
האמור כבר ויורשיהם ועל כל הבאים מכחם עד
סוף כל הדורות עליהם לפצותו ולהדיחו מעל ר'
מנחם האמור כבר ומעל יורשיו ומעל כל הבאים
מכחם עד סוף כל הדורות כל דין וכל עירעור וכך
אמרו לנו מרת אסתר ובעלה ר' יקותיאל האמורים
כבר שטר מכירה זו ומחילה זו וקניין זה כתבוה
בשוקא וחתמוה בברא כי היכי דלא ליהוי כמכירה
וכמחילה טמירתא ודלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי כי אם גלויה ופומבי ומפורסמת לכל
ובביטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי
מגו מודעי עד סוף מודעי כולם בטלנום בפניכם
בדלא אניסנא וקנינא מן מרת אסתר בת ר'
אברהם ואחר כך בא (sic) בעלה ר' יקותיאל ב"ר'
אברהם האמורים כבר לר' מנחם ב"ר' ברוך התנו
האמור כבר ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במאנה

(sic) דכשר למקניא ביה שני הצי דביני חטי הכל שריר וקים

ברוך ב'ר' יוסף הכהן עד

משה ב'ר' יצחק עד

101. Shtar of acknowledgment, signed by Moses ben Samuel. The creditor affirms that Henry, son of the "Parson" of Wells owes him nought, having settled with him up to Mid-Lent in the thirty-fifth year of Henry, son of King John (1251).

NOTTINGHAM, 1251. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שהנרי בן הפירשונא מיילשא ויורשיו פטורים ממני ומיורשיי מכל חובות ותביעות ועירעורין מבריאת עולם עד הצי ע'נוי שנת שלשים וחמש למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך יהן ומה שהודיתי חתמתי

משה ב'ר' שמואל

102. Moses ben Moses, of Colton, attorney for Aaron of York, and having at his side Jurnin ben Diaia as a witness, acknowledges to have received five marks from the chirographers of Nottingham, payment having been made on the Wednesday before Pascha Floria, in the thirty-sixth year of the reign of Henry III. The names of the officers are given in the Hebrew.

NOTTINGHAM, 1252. *Westminster.*

הנני החתום מטה מודה שקיבלתי חמשה זקו׳
מאפראי בן אדם דיורש על יד יהן שיזריק ורוברט
לפלמיק צירוגריפירש מנוטיגהם יום ד׳ קודם פשקש
פלוריא שנת שלשים וששה לעיטור אדונינו הנרי
בן המלך יהן ומה שהודיתי כתבתי וחתמתי

משה בן משה מקולטון אטורני אהרן מאורגיק
יורנין בן דיאיי עד

103. Josce ben Benedict acknowledges that John Scheftington and his heirs are released from all claims and demands for debts incurred up to the feast of St. Peter (Gule d'Aôut), in the thirty-sixth year of the reign of King Henry III.

NOTTINGHAM? 1252. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה יהן (sic) שקפטינטון הוא
ויורשיו פטור ממני ומיורשיי מכל חובות ותבעות
ועירעורין מבריאת עולם עד קדש פירש גול דאאוט
שנת עיטור המלך הנרי שלשים וששה ומה
שהודיתי חתמתי

יוסי בן בנייט

104. Josce ben Benedict's order to the chirographers of the Nottingham chest to withdraw from their keeping a deed made payable on St. Martin's Day in the thirty-sixth year of the reign of King Henry III. The deed speaks of a debt of fifty shillings, recoverable from Oliver לפונא de Hylton, and the creditor's counterpart is at present not to be found.

NOTTINGHAM, 1252. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שנתתי רשות לצירוגרפיש ערלים ויהודים מנוטיגהם להוציא החותם המדבר מחמישים דנרים לשלם לשינט מרטין שנת שלשים ושש לעיטור אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן וזה החותם מדבר בשם אוליביר לפונא מהליטון ובישמי (sic) הנקוב למטה ובעבור שאבדתי החותם שבידי עשיתי זה השטר לצירגרפירש כדי להיות להם לראיה שברשותי הוציאו החותם ומה שהודיתי התמתי

יוסי בן בנייט

105. Moses, son of Samuel, certifies an acknowledgment made by him before witnesses on Thursday, 15th Shebat, 5013.

John de Sanville having incurred a debt of twenty-two marks to Moses ben Samuel, the latter disposes of

a moiety of the same to Eliab, son of the martyred R. Azriel, with all advantages derivable from the bond, as far as the one-half is concerned. The vendor swears by a sacred emblem that if he should arrive at any settlement without the acquiescence of Eliab, he shall be mulcted in a fine of half a gold mark to the King, and yet not be released from his responsibility.

He furthermore covenants that if he be accused by the King and the debt seized on that account, he will be bound to pay to Eliab his proportion out of his own pocket, not later than fifteen days after he is summoned to defray the half-share.

Should any demur or hesitation with regard to this clause be proved against him, he will be amerced in a fine of half a mark to the King, his responsibility for a final settlement still attaching to him.

NOTTINGHAM, 1253. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה בחמשי בשבת בחמשה עשר
יום לירח שבט שנת חמשת אלפים ושלש עשרה
לבריאת עולם איך בא לפנינו ר׳ משה ב׳ר׳ שמואל
ואמר לנו הוו עלי עדים וכתבו וחתמו בכל לשון של
זכות מחמת שרציתי ברצון נפשי בלא אונס כי אם
בלב שלם ובנפש חפיצה שמכרתי לר׳ אליאב
בן הקדוש ר׳ עזריאל חצי מחוב אחד מעשרים
ושנים זקוקים המדבר בשמי ובשם יואן דשנבילא

וכל שיעבודיה דאית ביה וכל דנפיק מיניה הן קרן
הן שבח כל אותו חצי החוב מכרתי לר׳ אליאב
האמור מכירה גמורה חלוטה שרירא וקיימא דלא
למיהדר בה מיומא דנן ולעלם ונשבעתי בנטילת
הפץ שלא קיבלתי ושלא אקבל שלא פשרתי ושלא
אתפשר ושלא אעשה שום פטור מן החוב כי אם
ברשות ר׳ אליאב האמור ואם חס ושלום שאקבל
או אתפשר או אעשה שום פטור מן החוב האמור
בלא רשות ר׳ אליאב האמור אז אני מודה שאני
חייב לאדונינו המלך חצי זקוק זהב ועל כל זאת
לא אהיה פטור מלשלם לר׳ אליאב האמור עד
שיהיה נפרע מן חצי החוב האמור והשבח ועוד
תנאי ביניהם שאם יטול אדונינו המלך החוב
האמור בעלילת ר׳ משה האמור שישלם ר׳ משה
האמור לר׳ אליאב האמור מכיסו כל חלקו מן החוב
האמור תוך חמשה עשר יום להזמנת ר׳ אליאב
האמור ואם חס ושלום יסרב ר׳ משה האמור
מלשלם לר׳ אליאב האמור חלקו מן החוב האמור
תוך הזמן האמור מכיסו אז הוא מודה שהוא חייב
לאדונינו המלך חצי זקוק זהב ועל כל זאת לא יהיה
ר׳ משה פטור מלשלם לר׳ אליאב חלקו מן החוב

האמור והקנה ר׳ משה ב״ר׳ שמואל לר׳ אליאב בן
הקדוש ר׳ עוריאל בפנינו בקניין גמור מעכשיו
לקיים אילו התנאים המבוארים במנא דכשר
למיקניא בה ומה שצונו ר׳ משה האמור לכתוב
ולחתום כתבנו וחתמנו

משה בן הרב ר׳ יוסף הלוי עד
מתתיה ב׳ה׳ר׳ יצחק עד

106. Jacob ben Jacob acknowledges that he has no further claims upon Agnes de Verdon or any of her heirs, from the creation of the world up to Pentecost in the thirty-seventh year of Henry III.

NOTTINGHAM, 1253. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שאגנש
דקגירדונא ויורשיה פטורים ממני ומיורשיי מכל
חובות ותביעות וערביות ועירעורין מבריאת עולם
עד פנטקוסט שנת ל״ז למלכות אדונינו המלך הנרי
בן המלך יהן ומה שהודיתי התמתי

יעקב בן יעקב

107. Signature of Moses ben Isaac, appended to a quitclaim affecting Adam fil' Thomas, of Everwyc

(York). The debtor has paid off all claims up to the octave of St. Martin, 1253, exception being taken with regard to one outstanding debt of five marks, due at the feast of St. Thomas the Apostle of the same year. Deudone appends his signature in attestation.

NOTTINGHAM, 1253. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שאדם בן טומש מאיורגיק
הוא ויורשיו פטור ממני ומיורשיי מכל חובות
ותביעות וערעורין מבריאת עולם עד ח׳ ימים אחר
שינט מרטין שנת שלשים ושבעה לעיטור אדונינו
המלך הנרי בן המלך יהן לבד מחותם מה״ זקו׳
המדבר בשמי ובשם אותו אדם הנקוב לשלם
לשיטומש אפושטל באתה שנה לעיטור אדונינו
המלך הנרי בן המלך יהן ומה שהודיתי חתמתי

משה ב׳ר׳ יצחק ודידני עד

108. Aaron of York (Jurnin ben Diaia acting as his witness), acknowledges by this deed that William fil Udinel Daubeney (?) is no longer his debtor, having cleared off all his obligations at Noel (Christmas), thirty-seventh year of Henry III., 1253.

NOTTINGHAM, 1253. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שגילמא

בן אודיניל דאווביני ויורשיו פטורים ממני ומיורשיי
מכל חובות ותביעות וערביות ועירעורים מבריאת
עולם עד נואל שנת שלשים ושבע למלכות אדונינו
המלך הנרי בן המלך יהן ומה שהודיתי התמתי

אהרן מאיורויק
יורנין בן דיאיי עד

109. Aaron of York's Shtar, signed by him, and attested by Jurnin ben Diaia. By this deed Raoul de Beaufou is rendered unassailable against all demands from his creditor up to Noel (Christmas) in the thirty-seventh year of Henry III. The whole of the handwriting is that of the famous Aaron fil' Josce of York.

NOTTINGHAM, 1253. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שרואל
דביופיי ויורשיו פטורים ממני ומיורשיי מכל חובות
וערביות ועירעורים ותביעות מבריאת עולם עד נאול
שנת ל"ז למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך
יהן ומה שהודיתי התמתי

אהרן מאירוגיק
יורנין בן דיאיי עד

110. Moses ben Isaac's Acknowledgment that he acquits Hugh de Lockley of all demands, and cannot enforce any payment for debts incurred before Mid-Lent in the thirty-ninth year of the reign of King Henry III.

Moses adds that he has lost his counterscript Bond, and should anyone produce it, it is to be considered as of no avail.

NOTTINGHAM, 1255. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שהוא
דלוקליא ויורשיו פטורים ממני ומיורשי מכל חובות
תביעות ועירעורים מבריאת עולם עד חצי קַרֵם שנת
ל״ט לעיטור אדונינו המלך הנרי בן המלך יהן ומה
שהודיתי כתבתי והתמתי ובעבור שלא היה החותם
בידי אני מודה שאם יבא שום אדם ויביא אותו
חותם שאינו שוה כלום ויהיה כחרס הנשבר

משה ב׳ר׳ יצחק

111. Amiot ben David Lumbard of Nottingham subscribes his signature before two witnesses, and acknowledges that Thomas Brien, of Radcliffe-on-Soar, has settled accounts with him and his father, David. His claims on the aforesaid Thomas cease at the feast of St. John the Baptist, 1255.

The Bonds are in the Nottingham depository, and the

counterparts are not forthcoming. He says: "If I across my portion, I undertake to produce it to the chirographers so as to annul it."

NOTTINGHAM, 1255. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שטומש
בריין דרדקליב על שורא ויורשיו פטורין מדוי
לוברט יהודי מנוטיגהם ויורשיו וממני אמיוט בנו
ויורשיי מכל חובות חתיכות ותביעות וערעורין
מבריאת עולם ועד קדש יהון בטישטדא שנת
שלשים ותשע לעיטור אדונינו המלך הנרי בן
המלך יהון ובעבור שלא היו חתיכותיי בידי
שכנגדם היו בתיבת המלך בנוטיגהם עשיתי זה
השטר לשום בתיבת המלך בנוטיגהם להיות (sic)
לצְרְגְרְפֵרְשְׁא לעדות ואם אוכל ליגע לחלקי אז אני
מודה שאביא אותו לצרוגרייפרשא לפוסלו ומה
שהודיתי התמתי

אמיוט בן דוי לוברט מן נוטיגהם
שלמה בן משה עד
דידני דנוטיגהם עד

Endorsed—Thos̄ brien de Radechuē sup̄ sore.

112. Signature of Isaac ben Diaia, acknowledging that he has released Richard, Prior of Nottingham, from a debt payable on the morrow of Candlemas, 1256. He issues permission to the chirographers of Nottingham to deliver up the instrument recording the business between him and the Prior.

NOTTINGHAM, 1256. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שהירשיתי לצירוגרייפיירש
מנוטיגהם להוציא חותם אחד המדבר בשם ריקרט
לפיראור (sic) מנוטינגהם ובשמי שהזמן מן החותם היה
לשלם יום ב׳ אחר קנדלור שנת ארבעים לאדונינו
המלך הנרי בן המלך יואן ומה שהודיתי חתמתי
יצחק בן דיאייה

113. Moses ben Isaac having lost the counterfoil record bearing his name and that of Robert de Westmare, gives authority to the chirographers of Nottingham to remove the corresponding bond from the ark. At the same time he acquits Robert of all debts incurred up to Michaelmas, 1256.

NOTTINGHAM, 1256. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שרוברט
דגוטמרא ויורשיו פטורים ממני ומיורשי מכל חובות

ותביעות ועירעורים מבריאת עולם עד שיינט מיקל
שנת ארבעים למלכות אדונינו המלך הנרי בן המלך
יואן ובעבור אשר הפסדתי הרגל אשר היה בידי
מאותו רוברט האמור עשיתי זה השטר להיות
לראיה לצירוגרייפיירש להוציא החותם חוץ מן
תיבת המלך מנוטיגהם ומה שהודיתי התמתי
משה בן יצחק

114. An authorisation, directed to the chirographers of Nottingham, to remove from the local coffer a deed embracing the names of Jacob ben Jacob and John de Sanville. The debt amounted to £8. The signatory declares that the contrascript of the deed is not at present in his possession, but that he will tender it to the authorities in due course within three weeks subsequent to Michaelmas, year 40 (1256). The signature is added twice, once to the mandate directed to the officials, and the other to Jacob's acknowledgment.

NOTTINGHAM, 1256. *Westminster.*

אני החתום מטה הרשיתי לצירוגרייפיירש
מנוטיגהם ליקח חותם אחד משמונה ליטר׳ המדבר
בשמי ובשם יואן דשנבילא חוץ לתיבה ובעבור
שלא היה לי הרגל בידי עשיתי זה השטר להיות
לראייה לצירוגרייפיירש ובתוך שלשה שבועות

אחר שיינט מיקל שנת ארבעים אמסור הרגל ביד
גילם בריאן הצירוגרייפיירא

יעקב בן יעקב

ומה שהודיתי חתמתי

יעקב בן יעקב

115. Isaac ben Diaia commissions the chirographers to withdraw from the Nottingham coffer a counterpart Bond of John le Paumer, as he and his heirs are released from debt up to the quindene of Candlemas in the year forty-one of Henry the Third's reign. All demands and claims on John terminate at that date.

The pes chirographi is lost, and this will account for Isaac's order.

NOTTINGHAM, 1257. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שיואן
לפומיר ויורשיו פטורים ממני ומיורשי מכל חובות
מכל תביעות וערביות ועירעורין מבריאת העולם עד
ט"ו אחר קנדלור שנת ארבעים ואחד למלכות
אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן ומה שהודיתי
כתבתי וחתמתי ובעבור שאין לי החותם בידי
עשיתי שטר זה לצירוגרייפיירש מנוטיגהם להיות
להם לראייה

יצחק בן דיאייה

116. Attested Minutes of Evidence, detailed at great length, and taken on Thursday, 15th Tamuz, 5017.

Judith, daughter of Menahem, and her husband, declare that they sold to Jacob ben Menahem the Florid (their son-in-law), a house they own in the parish of St. Peter's, Nottingham. Jacob closes with the bargain, and lays down, as an equivalent, the sum of one hundred "genuine" shillings.

The Boundaries are thus given: — E., ground of Roger le Franceys; W., land of Richard Bugge (?); N., the common highway; S., the Marsh and the Synagogue with cellar below.

The property had passed through various hands. William the Coroner possessed it at one time, and after him Walter the Marshal.

A rental of nine shillings and eight horse-shoes is due to William of Paris.

NOTTINGHAM, 1257. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה בחמשי
בשבת בחמשה עשר יום לירח תמוז שנת חמשת
אלפים ושבע עשרה לבריאת עולם למניין
שאנו מונין כאן בנוטיגהם מתא איך באו לפנינו
מרת יהודית בת ר' מנחם והדר בעלה ר' ידידיה
ב"ר' אלעזר ואמרו לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו
וכתבו והחתמו בכל לשון של זכות ותנו לו לחתננו
ר' יעקב ב"ר' מנחם הורדמסי להיות בידו לזכות

ולראיה מחמת שרצינו מרצון נפשינו שלא באונס
כי אם בלב שלם ובנפש חפיצה וקבלנו ממנו מאה
דינר׳ צרופים בעבור כן מכרנו לו ומחלנו לו והקנינו
לו מעכשיו כל חלקנו וכל זכותנו וכל שעבודנו
שיש לנו ושהיה לנו בבית היושבת כאן בעיר
נוטיגהם אשר ברחוב השוק בפרויישא שיינט פירא
שקנינו מגלטייר למריקל ואותו גלטייר קנהו
מגולומא לקורנייר ואותו בית משלמת מס לגולומא
מפריש בכל שנה ושנה תשעה דינ׳ צרופים וח׳
ברזילים לסוסים ואלה מצרי הבית והחצר מצד
צפוני רשות הרבים מצד דרומי עד המרייש ובית
הכנסת המושכר לבני העיר ומרתף תחתיו הכל
בכלל אותו אורך ומצד מערבי קרקע ריקרט בוגיא
ומצד מזרחי קרקע רוייר הצפרתי והכל מכרנו לו
ומחלנו והקנינו לו הן שער דרך הלוך אותו בית
הכנסת הן כל הבית במשך רשות הרבים הן החצר
הן בית הכנסת כל החצר ברחב משך רשות הרבים
מרשות הרבים ועד המרייש בארך וברחב כל
הבית והחצר אשר בין קרקע ריקרט בוגלא ובין
קרקע רוייר הצרפתי בנוי ושאינו בנוי מתהום ארעא
ועד רום רקיעא מערה ובור אשר בין המצרים המב׳

למ׳ ומעכשיו קבלנו עלינו בקניין גמור שאין לנו ולא
ליורשינו אחרינו ולא לבא מכחנו מעכשיו שום
חלק ונחלה בזה הבית והחצר שאחורי הבירת
והמצרים המבו׳ למ׳ כלום ולא שיירנו לא לנו ולא
ליורשינו אחרינו במכירה זו ובקניין זו כלום כי
הכל מכרנו ומחלנו לר׳ יעקב התננו הנ״ל מרצון
נפשנו והקנינו לו בקניין גמור מעכשיו כתיקון
חכמים הבית והדרך והחצר ארכה ורחבה עומקא
ורומא מתהום ארעא ועד רום רקיעא ולא שיירית
לי וגם בעלי לא שייר לי ולא לעצמו כלום לא דרך
ביאתם ולא דרך יציאתם ואין לנו ולא ליורשינו
ולא לבא מכחנו לא דין ולא דברים ולא חלק ולא
עירעור ולא תביעה בזה הבית והחצר והמצרים
כלום כי הכל מכרנו לחתננו ר׳ יעקב הנ״ל מכירה
גמורה שרירא וקיימא דלא למהדר בה מן יומא דנן
ולעלם ויש לו רשות לחתננו ר׳ יעקב הנ״ל או לבא
מכחו להשאיל ולהשכיר ולמכור וליתן ולמשכן
ולהוריש ולהחליף אותו הבית והחצר עם המצרים
המבו׳ למ׳ לכל מי שירצה וכל מי שיבא מארבע
רוחות העולם בן או בת יורש ונוחל קרוב ורחוק
יהודי או ארמאי ויערער על אותו הבית ועל קניין

זה ומכירה זו מן הבית והחצר והמצרים במוצאם
ובמובאם כאשר הם מבוארים למ׳ או אם ח״ו ישאל
גולמא מפריש ממס שעבר עד עכשיו עלינו לפצותו
ולהדיח העירעור מעל חתננו ר׳ יעקב הנ״ל ולשפותו
בין בדיני ישר׳ בין בדיני אומות העולם ולהחזיק
ביד חתננו ר׳ יעקב הנ״ל וביד יורשיו וביד הבאים
מכחו הבית והחצר והמצרים המבו׳ למ׳ ואם יוציא
ר׳ יעקב חתננו שום דבר בעבור העירעור עלינו
לשלם לו מיד בלא דין ובלא דברים כל מה שיוכל
לשבוע שהוציא בעלילת העירעור וכל מודעי ומודעי
דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי דמודעי עד סוף כל
מודעי שמסרתי ושאמסור ושאוכל למסור כולם יהיו
בטלים ומבוטלים וכחרס הנשבר שאין לו תקנה וכך
אמרו לנו מכירה ומחילה וקניין זה שאנחנו מוכרים
ומוחלים ומקנים לר׳ יעקב חתננו הנ״ל חתוכה
וחלוטה ומושלמת מכירת עלמין וכתבוה בברא
וחתמוה בשוקא דלא ליהוי מכירה טמירתא כי אם
גלויה ומפורסמת ופומבי לכל וכל שאר נכסינו
אחראין וערבאין לשטר מכירה ומחילה וקניין זו
נכסין דאית להון אחריות ודלית להון אחריות
ואחריות שטר מכירה ומחילה וקניין זו קבלנו עלינו

ועל יורשינו אחרינו כחומר כל שטרי מכירות ומחילות וקניין העשוים כתיקון חכמים דלא כאסמכתא ודלא כטפסי דשטרי מן יומא דנן ולעלם וקנינא מן מרת יהודית בת ר׳ מנחם והדר מבעלה ר׳ ידידיה ב״ר׳ אלעזר לחתנם ר׳ יעקב ב״ר׳ מנחם הורדמסי ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא ביה לחתנם ר׳ יעקב ב״ר׳ מנחם הורדמסי דביני חטי שריר וקים

משה ב״ר׳ יצחק עד

ברוך ב״ר׳ יוסף הכהן עד

117. Isaac ben Diaia, not able to produce the counterpart, sanctions the withdrawal from the Nottingham ark of a Bond, bearing the seal of John de Evering (?), whom he herewith acquits of all demands up to Easter, in the forty-second year of the reign of Henry III. (1258).

NOTTINGHAM, 1258. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שיואן דאוורנא ויורשיו פטורים ממני ומיורשי מכל חובות ומכל תביעות וערביות ועירעורין מבריאת העולם עד פשקא שנת ארבעים ושתים לעיטור אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן ואם יבא שום אדם יהודי או ארמאי

להביא שום חותם בשמי ובשם יואן הנקוב יהיה
כחרש הנשבר והרשיתי לצירוגרייפיירש מנוטיגהם
להוציא החותם מן התיבה אשר בשמי ובשם יואן
הנקו׳ עבור שאין לי חלקי בידי ומה שהודיתי
כתבתי וחתמתי

יצחק בן דיאיי

118. Jacob ben Jacob acknowledges by his signature that Roger fil' Godward de Sewenington has paid off a Bond, which speaks of a debt of ten marks and one measure of wheat, and is acquitted of all debts up to Pentecost of the year forty-three after the King's coronation (1259).

The counterpart not being forthcoming, this document is delivered to the Nottingham authorities.

NOTTINGHAM, 1259. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שרויירא
בן גודברט דשואניטון ויורשיו פטורין ממני ומיורשי
מי׳ זקו׳ ומדה מחטה ומכל הובות וערביות ועירעורין
מבריאת עולם עד פטקוטא שנת ארבעים ושלשה
לעיטור אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן ומה
שהודיתי התמתי ובעבור שאין בידי החוב מי׳ זקו׳
ומדה מחטה עשיתי זה השטר לצירוגרפי׳ מנוטיגהם
לראייה

יעקב בן יעקב

119. Isaac ben Diaia, aided by the signature of a witness, gives an unqualified declaration to the effect that Norman fil' Silvester de Bingham is the lawful owner of the lands, houses, rents, and appurtenances, formerly in the possession of Hawkin de Bradley (?).

Isaac grants his late debtor every protection against demands issuing from any quarter, and re-opening the question of his indebtedness. The Deed is executed one day (Sunday?) before St. Mary Magdalen, in the forty-fourth year of the reign of Henry III.

NOTTINGHAM, 1260. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שפטרתי ומחלתי אני ויורשיי לנורמן בן שילוויצטרא מביגהמא הוא ויורשיו כל הקרקעות והבתים והמסים והאפורטנושט אשר היו להוייקין מברדלייאה בכך שאין אני ולא יורשיי ולא שום אדם הבא מכחי יכולים לערער ולשאול על נורמאן הנקו׳ ויורשיו בעלילת שום קרקעות והאפורטנושט שנורמן הנקו׳ מחזיק מהוייקין הנקו׳ מבריאת עולם עד סופו ואם יבא שום אדם יהודי או ארמאי ויערער וישאל לנורמן הנקו׳ בעלילת שום חוב שהוייקין הנקו׳ היה חייב לי עלי לפוטרו ולהגינו נגד כל אדם מבריאת עולם עד סופו ושטר זה נעשה יום א׳ קודם שיינט

מרי׳ מדלינא שנת ארבעים וארבע לעיטור אדונינו
המלך הנרי בן המלך יואן ומה שהודיתי התמתי
יצחק בן דיאייה
שדקין בן וויש עד

120. This Deed, with but slight variation, goes over the same ground as No. 116. The date and the names of the individuals concerned are alone altered.

Rachel, daughter of R. Jedidiah, in the first instance, and, immediately afterwards, Jacob ben Menahem, her husband, sells the property, described in No. 116, to R. Moses ben Samuel, in consideration of his paying them ten marks as an equivalent.

The transaction takes place on Monday, 28th Tishri, 1260, some three and a-quarter years later than the first sale in 1257.

The witnesses now are Samuel ben Perez and Jechiel, son of Gershom the Cohen.

NOTTINGHAM, 1260. *Westminster.*

רחל בת ר׳ ידידיה בן הזקן ר׳ אלעזר
יעקב בן מנחם בעלה } Vendors.

ר׳ משה ב׳ר׳ שמואל Purchaser.

שמואל ב׳ר׳ פרץ עד
יחיאל ב׳ר׳ גרשם הכהן עד } Witnesses.

121. In form and substance like Nos. 122 and 123. Date, one day earlier.

Abraham ben Joseph Crespin acquires a house, situate in Wallstrete, Nottingham, the vendor being Felia, daughter of Meshullam. Forty "genuine" shillings is the consideration.

Same details, conditions, protection, etc., as in ,Nos. 122 and 123.

NOTTINGHAM, 1261. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה בחמשי בשבת בחמשה עשר יום לירח אלול שנת חמשת אלפים ואחד ועשרים לבריאת עולם למניין שאנו מונין כאן בנוטינגהם מתא איך באת לפנינו פילייאה בת הר׳ משולם ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לר׳ אברהם ב׳הר׳ יוסף קרשפין להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי מרצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה וקבלתי ממנו ארבעים דינ׳ צרופים בעבור כן מכרתי לו ומחלתי לו והקניתי לו מעכשיו כל הלקי וכל זכותי וכל שעבודי שיש לי ושהיה לי בבית היושבת כאן בעיר נוטיגהם אשר ברחוב גאלשטרט ואותו בית משלמת מס אל בית פריאורייא מנוביל לואא בכל שנה ושנה שני

דינ׳ זאת לדעת יבֿפֿ לזמן נטיבטי ציינט מריאה ולנוששאנא צנייט מריאה יבֿפֿ ולאדון הראש גילם בוגא מ׳ לשנה לזמן פשקש ואלה מצרי הבית והחצר מצד מזרח קרקע המלך אשר היה להואא פריקארא מצד צפוני קרקע אשר היה לבנייט טוטא ועכשיו גילם לקורנייר פרשונא מחזיקה מצד דרומי קרקע אשר היה אל הנרי פפרקורנא ועכשיו רוברט לוגלינא מחזיקה מצד מערבי רשות הרבים הכל מכרתי לו ומחלתי לו והקניתי לו הן הבית הן החצר באורך וברוחב ואילו מידת הבית והחצר לפנים במשך רשות הרבים ברוחב הבית תשעה אמות וחמש אצבעות ולאחורי החצר ברוחב שמנה אמות וחצי ובאורך הבית והחצר ששה ושלשים אמה ושלשה רביעי אמה באמת המלך הכל מכרתי לו ומחלתי לו בנוי ושאינו בנוי מתהום ארעא עד רום רקיעא מערה ובור וכל אשר בין המצרים האילו · ומעכשיו קבלתי עלי בקניין גמור שאין לי ולא ליורשיי ולא לבא מכחי מעכשיו שום חלק ונחלה בזה הבית והחצר שאחורי הבית והמצרים המבו׳ למ׳ כלום ולא שיירתי לי ולא ליורשיי אחרי במכירה זו ובקניין זו כלום כי הכל מכרתי ומחלתי

לר׳ אברהם בן הר׳ יוסף קרשפין וליורשיו ואין לי
ולא ליורשיי אחרי ולא לבא מכחי דין ודברים ולא
חלק ולא עירעור ולא תביעה בזה הבית והחצר
והמצרים לא דרך ביאתם ולא דרך יציאתם כלום
כי הכל מכרתי ומחלתי לאותו ר׳ אברהם קרשפין
הנ׳ וליורשיו ולבאים מכחו מכירה גמורה שרירא
וקיימא דלא למהדר בה מן יומא דנן ולעלם ויש לו
רשות לאותו ר׳ אברהם קרשפין הנ׳ וליורשיו
ולבאים מכחו להשאיל ולהשכיר למכור וליתן
ולמשכן ולהוריש ולהחליף אותו הבית והחצר עם
המצרים המ׳ למ׳ לכל מי שירצה וכל מי שיבא
מארבע רוחות העולם בן או בת יורש או נוהל
קרוב או רחוק יהודי או ארמאי ויערער על אותו
בית ועל קניין זו ומכירה זו מן הבית והחצר
והמצרים במוצאם ובמובאם כאשר הם מבו׳ למ׳
עלי לפצותו ולהדיח העירעור מעל ר׳ אברהם
קרשפין הנ׳ ומעל יורשיו ולשפותו בין בדיני ישר׳
בין בדיני אומות העולם ולהחזיק ביד ר׳ אברהם
קרשפין הנ׳ וביד יורשיו וביד הבאים מכחו הבית
והחצר כאשר הם מבו׳ למ׳ וכל מודעי ומודעי
דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי דמודעי עד סוף

כל מודעי שמסרתי ושאמסור ושאוכל למסור כולם
יהיו בטלים ומבוטלים וכחרס הנשבר שאין לו
תקנה וכך אמרה לנו מכירה ומחילה וקניין זו שאני
מוכרת ומוחלת לר׳ אברהם ב׳הר׳ יוסף קרשפין
כתבוה בשוקא וחתמוה בברא דלא להוי מכירה
טמרתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי לכל וכל
שאר נכסיי אחראין וערבאין לשטר מכירה ומחילה
זו דאית להון אחריות ודלית להון אחריות ואחריות
שטר מכירה ומחילה וקניין זו קבלתי עלי ועל ירתי
כחמר כל שטרי מכירות ומחילות וקניינין העשויים
כתיקון הכמים דלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי וקנינא מן מרת פילאה בת הר׳ משולם לר׳
אברהם ב׳הר׳ יוסף קרשפין ככל מה דכתיב ומפרש
לעיל במנא דכשר למיקניא ביה

יצחק בן הר׳ מנחם עד
יוסף בן הר׳ ברוך עד

122. Record of Testimony, substantiated by two witnesses, before whom it was taken on Friday, 16th Ellul, 5021.

Belia, daughter of R. Moses, yields possession of a house in Wallstrete, received by her from her husband,

R. Joseph, as her marriage jointure, and sells it to R. Abraham ben Joseph Crespin. The house had hitherto paid an annual rental of two shillings to the priory of Nouvel Lieu (Newstead), one moiety at the Nativity of St. Mary, and the other moiety at the "Naissance" of St. Mary.

The Boundaries are thus defined:—E., King's land, formerly belonging to Hugo Fricker; W., the open highway; N., land formerly Benoit Tod's, now William, the Coroner and Chaplain, holds it; S., ground recently belonging to Henry Peppercorn, now owned by Robert Llewellyn (?).

The Record states that to the capital owner one halfpenny, by way of service-token, is due at each recurring Easter.

NOTTINGHAM, 1261. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בששי
בשבת בששה עשר יום לירח אלול שנת חמשת
אלפים ואחד ועשרים לבריאת עולם למניין שאנו
מונין כאן בנוטיגהם מתא איך באת לפנינו מרת
בלייאה בת ר׳ משה ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו
ממני וכתבו והתמו בכל לשון של זכות מחמת
שרציתי מרצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם
ובנפש חפצה ותנו לר׳ אברהם ב׳ה׳ר׳ יוסף קרשפין
להיות בידו לזכות ולראיה שמחלתי לו כל שעבוד

כתובתי שהיה לי על בית אחד שהיה לר׳ יוסף
בעלי והיא יושבת ברחוב שקורין גאלשטרט אותה
בית משלמת מס אל בית פריאורייא מנוביל לואא
בכל שנה ושנה שני דינ׳ זאת לדעת יבּפּ לזמן
נטיבטי ציינט מריאה ולנושאנא ציינט מריאה
יבּפּ ולאדון הראש גילם בוגא מ׳ לשנה לזמן
פּשקש ואלה מצרי הבית והחצר מצד מזרח קרקע
המלך אשר היה להואא פּריקארא מצד צפּוני
קרקע אשר היה לבנייט טוטא ועכשיו גילם לקורנייר
מחזיקה מצד דרומי קרקע אשר היה אל הנרי
פּפּרקורנא ועכשיו רוברט לוגלינא מחזיקה מצד
מערבי רשות הרבים הכל מהלתי לו במשך וברוחב
ובאורך לפּנים ברוחב הבית תשעה אמות וחמש
אצבעות ולאחורי החצר ברוחב שמנה אמות וחצי
ובאורך הבית והחצר ששה ושלשים אמה ושלשה
רביעי אמה באמת המלך ואין לי ולא ליורשיי על
אותו בית והחצר כאשר הם מבואר׳ לא דין ולא
טענה ולא מיגו (sic) ולא ממון ולא מאמר לא חרם
ולא שבועה ולא גזירה מחמת שעבוד כתובתי וכל
מי שיבא מארבע רוחות העולם בן או בת קרוב או
רחוק יהודי או ארמאי יורש או נוחל ויערער או

יטעון על ר׳ אברהם קרשפין הנ׳ או על יורשיו או
על הבאים מכחו מחמת אותה מחילה המ׳ למ׳ עלי
בלייאה הנקו׳ לשפאה לזכאה לפצאה ולמרקא
מכל דין וערעור מאותה מחילה וכל שטר שיצא
מתוך יורשיי אחרי על אותו בית והחצר המ׳ למ׳
יהיו בטלין ומבוטלין כחרס הנשבר דלא למעבד
דינא בהון לא בדיני ישר׳ ולא בדיני אומות העולם
וכל מודעי ומודעי דמודעי דנפקי מגו כל מודעי עד
סוף כל מודעי שמסרתי ושעתידה אני למסור הכל
ביטלתיו וקבלתי עלי ועל יורשי אחרי אחריות
מחילה זאת כחמר כל שטרי דלא כאסמכתא ודלא
כטופסי דשטרי וקנינא מן מרת בלייאה הנק׳ לר׳
אברהם ב׳ה׳ר׳ יוסף קרשפין הנ׳ ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא ביה ומה שבאת
מרת בלייאה בפנינו וצותה לנו לכתוב ולחתום
כתבנו וחתמנו

יצחק בן ה׳ר׳ מנחם עד
יוסף בן ה׳ר׳ ברוך עד

123. Similar to the two previous Shtars. Date as in No. 122.

The vendor in the present instance is Abraham ben

Joseph. Abraham Crespin, the elder, thus acquires three properties in Wallstrete, Nottingham; and if reference be made to Nos. 124 and 125 , it will be seen that the present house passes to his grandson, Abraham Crespin, the junior.

NOTTINGHAM, 1261. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה בששי בשבת בששה עשר יום לירח אלול שנת חמשת אלפים ואחד ועשרים לבריאת עולם למניין שאנו מונין כאן בנוטינגהם מתא איך בא לפנינו ר׳ אברהם ב״ר׳ יוסף ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל לשון של זכות ותנו לר׳ אברהם ב״הר׳ יוסף קרשפין להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי מרצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה וקבלתי ממנו וגו׳

אברהם ב״ר׳ יוסף
יצחק בן הר׳ מנחם עד
יוסף בן הר׳ ברוך עד

124. Copy of Evidence, received on Monday, 22nd Sivan, 5022.

Chera, wife of R. Abraham, son of Joseph Crespin, joins with her husband in surrendering as a gift to their

grandson, Abraham, a house with appurtenances in the city of Nottingham, the house which the grandfather had acquired by purchase from Abraham ben Joseph. The details of the original purchase will be found in No. 123. The boundaries are here repeated, and the Deed is similar in character and wording to the Record No. 123.

NOTTINGHAM, 1262. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשני בשבת בשנים ועשרים יום לירח סיון שנת חמשת אלפים ושנים ועשרים לבריאת עולם למניין שאנו מונין כאן בנוטיגהם מתא איך באו לפנינו מרת יקרה והדר בעלה ר׳ אברהם ב׳הר׳ יוסף קרשפין ואמרו לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות ותנו לאברהם בן בני ר׳ יעקב להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרצינו מרצון נפשינו שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה שנתננו לו ומחלנו לו והקנינו לו מעכשיו כל חלקנו וכל שעבודנו וכל זכותנו שיש לנו ושהיה לנו בבית היושבת כאן בעיר נוטיגהם ואותו וגו׳ לשנה ואותה בית קניתי מר׳ אברהם ב׳ר׳ יוסף ולאותו ר׳ אברהם נפלה לו בירושה מאביו ואלה מצרי הבית וגו׳ הכל נתננו לו ומחלנו לו והקנינו לו בקניין גמור הן

הבית הן החצר באורך וברוחב ואילו מידת הבית וגו׳

משה ב״ר׳ שמואל עד
יעקב ב׳הר׳ מנחם עד

125. Record of Testimony, dated one day subsequent o deed No. 124.

Abraham, who has scarcely entered into possession of the house, *affectionately given him by his grandparents,* undertakes, in legal form, to allow them to reside in it at their pleasure, and as long as they live.

Should either of the grandparents die during the tenancy, the survivor may continue the occupancy; but under no circumstances is either, or both of them, to be disturbed, annoyed, or dispossessed. The grandson is not to obtrude himself on them, or thrust any stranger on them against their will.

As tenants, the grandparents, or either survivor of the two, is chargeable with a rental of two shillings per annum.

NOTTINGHAM, 1262. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשלישי
בשבת בשלשה ועשרים יום לירח סיון שנת חמשת
אלפים ושנים ועשרים לבריאת עולם למניין
שאנו מונין כאן בנוטיגהם מתא איך בא לפנינו
אברהם ב״ר׳ יעקב ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו
ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות ותנו

לזקני ר׳ אברהם ב׳הר׳ יוסף קרשפין ולאשתו
מרת יקרה מחמת שרציתי מרצון נפשי שלא
באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה שנתתי
להם רשות וכח לדור בבית אשר נתנו לי כל
ימי רצונם וכל ימי חיי אחד מהם לבלתי יכלתי
להוציאם ולא להיות עמהם באותה בית כי אם
ברצונם ולא לשאול להם שכירות לבד שעליהם
לשלם המס שעל הבית זאת לדעת שני דינ׳ לשנה
וגם אחרי ימי זקני ר׳ אברהם ב׳הר׳ יוסף ה׳נ׳ לא
יכלתי להוציאה ולא לדור עמה ולא לשאול לה
שכירות לבד המס הנ׳ כי הרשיתים וכח נתתי להם
באותה בית כל ימי חייהם רשות גמור ובקניין גמור
כתיקון חכמים וכך אמר לנו אברהם ב׳ר׳ יעקב
הרשות והקניין שאני מרשה ומקנה לזקני ר׳ אברהם
בה׳ר׳ יוסף קרשפין הנקוב ולאשתו מרת יקרה
כתבוהו בשוקא וחתמוהו בברא דלהוי גלוי ומפורסם
וקנינא מן אברהם ב׳ר׳ יעקב לר׳ אברהם ב׳הר׳ יוסף
קרשפין ולאשתו מרת יקרה ככל מה דכתיב ומפרש
לעיל במנא דכשר למיקניא ביה שריר וקים

משה ב׳ר׳ שמואל
יעקב ב׳ה׳ר׳ מנחם

126. Isaac ben Diaia grants permission to the Nottingham chirographers (both named) to withdraw a parchment from the ark, bearing the names of the aforesaid Isaac and Geoffrey de S . . .

The Bond is for forty marks, and is payable at the usual quarter-term in the forty-seventh year of the reign of Henry III.

NOTTINGHAM, 1263. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שנתתי רשות לגילמא
. . . וגלימא מיירנרט צירוגרייפש מנוטיגהם
להוציא מן התיבה חותם מ׳ זקוקי׳ המדבר בשמי
ובשם ייפרי די . . . בעבור שאין חלקי בידי
למסור להם שהזמן מפריעת החוב הנקו׳ היה לשלם
לעייקיל שנת מ״ז לעטור אדונינו המלך הנרי בן
המלך יואן ומה שהודיתי התמתי

יצחק בן דיאייה

127. Evidence, subscribed by witnesses, taken in full and complete form on Monday, 10th Adar the second, 5024.

Miriam, daughter of R. Hayyim (Vives), vends to Joseph son of Benedict a house, with the usual offices and appurtenances, in the parish of St. Peter, the boundaries being thus described:—E., French מריירִיאה; W., house of Richard Bugge; N., the common highway; S., courtyard

of Hawkin de Wilers. The property had originally belonged to Jacob ben Menahem.

The husband confirms the agreement. The new owner is chargeable with the rental of nine shillings and fourpence annually for the property.

NOTTINGHAM, 1264. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשיני בשבת בעשרה ימים לירח אדר השני שנת חמשת אלפים ועשרים וארבע לבריאת עולם למנין שאנו (sic) כאן בנוטיגהם מתא איך באה לפנינו מרת מרים בת הר׳ חיים ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות מחמת שרציתי מרצון נפשי בלא אונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה שמחלתי ופטרתי לר׳ יוסף ב׳ר׳ ברכיה כל כח וכל זכות וכל קנין וכל שעבודי הן שעבוד כתובתי הן שעבוד תוספת כתובתי הן שעבוד מתנה הן דבר אחר שיש לי ושעתיד להיות לי על הבית שקנה בעלי ר׳ משה ב׳ר׳ שמואל מר׳ יעקב ב׳הר׳ מנחם בעיר נוטיגהם בפרווייש שיינט פיירא ואילו הן מצרי הבית והחצר מצד מזרח מריריאה פרונצייש מצד מערב בית וחצר

ריקרט בוגא מצד דרום חצר הוקין דבֿילירש מצד
צפון רשות הרבים רחוב המלך כל אותו בית עם
עליות ומרתפות וחצר כאשר הוא מצויין במצריה
הנקובים בנוי ושאינו בנוי עומקא ורומא מתהום
ארעא ועד רום רקיעא הכל מחלתי ופטרתי לר׳ יוסף
ב״ר׳ ברכיה מכירה גמורה צמותה וחלוטה שרירא
וקיימא מחילת עלמין דלא להשנאה ודלא למהדר
בה מן יומא דנן ולעלם ואחר כן בא לפנינו ר׳ משה
ב״ר׳ שמואל בעלה ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו
ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות וקנין מחמת
שרציתי מרצון נפשי שמכרתי לר׳ יוסף ב״ר׳ ברכיה
הבית שקניתי מר׳ יעקב ב״הר׳ מנחם בעיר נוטינגהם
בפרווייש שיינט פיירא כל אותו בית וחצר ועליות
ומרתפות כאשר הוא מצויין במצרים הנקובים
למעלה בנוי ושאינו בנוי בעומקא ורומא בארך
ורחב מתהום ארעא ועד רום רקיעא הכל מכרתי
לר׳ יוסף ב״ר׳ ברכיה הנקוב מכירה גמורה צמותה
וחלוטה שרירא וקיימא מכירת עלמין דלא להשנאה
ודלא למהדר בה מן יומא דנן ולעלם וסלקתי עצמי
ויורשי אחרי ובאים מכחי מאותו בית הנקוב סילוק
גמור ולא שיירתי לעצמי ולא ליורשי אחרי באותו

בית הנקוב כלום כי הכל מכרתי לר׳ יוסף הנקוב
מכירת עלמין ומעכשיו ילך ר׳ יוסף הנקוב או אחר
בעבורו ויחזיק ויזכה באותו בית הנקוב למעלה
חזקה גמורה ויש לר׳ יוסף הנקוב רשות ולכל הבאים
מכחו להוריש הבית הנקוב ולהנחיל וליתן במתנה
לכל מי שירצה ולמכור ולהחליף ולהשכיר ולמשכן
ולבנות ולסתור ולהפור בו בורות שיחין ומערות
ולהוציא ולהכנים בהן זיזין וגזוזטראות ולאמחאה
אמחויי ולאחואה אחוויי ואיש לא ימחה בידו וכל
מי שיבא מארבע רוחות העולם בן או בת אח או
אחות קרוב או רחוק יורֵש או נוהל איש או אשה
יהודי או ארמאי דיקום ויהגה וישתעי דינא ויערער
על מכירה זה ומחילה זה וקנין זה עלי לשפותו
ולפצותו ולהדיח מעל ר׳ יוסף הנקוב כל דין וכל
תביעה וערעור לבד המס שעל הבית תשעה דינ׳
ודי״פ׳ וכך אמרו לנו מרת מרים ור׳ משה בעלה
הנקובים אחריות שטר מחילה ומכירה זה וקנין זה
כתבו בשוקא והתמו בברא כי היכי דלא ליהוי
כמחילה וכמכירה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת
ופומבי לכל ובבטול כל מודעי ומודעי דמודעי
ומודעי דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי דמודעי

שמסרנו על מחילה ומכירה זו ושנוכל למסור הכל
בטלנום בטול גמור ברעות נפשנא בדלא אניסנא
וקנינא ממרת מרים בת הר׳ חיים והדר מבעלה
ר׳ משה ב׳ר׳ שמואל לר׳ יוסף ב׳ר׳ ברכיה ככל מה
דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא ביה
מרצון לבד המס שעל הבית תשעה דינ׳ וד׳פ׳
דביני הטי

אברהם קרשפין עד
משה ב׳ר׳ יחיאל עד
שמואל ב׳ר׳ פרץ עד

128. A Monetary Transaction, attested and dated Wednesday, 20th Tebet, 5026, conducted between Abraham ben Isaac Gabbay (Treasurer) and Obadiah son of the martyred R. Hayyim (Vives).

Abraham sells to the other a half-share in a Bond for fifty marks, drawn in his name and that of Nicholas de Wermundwerth (?) and another half-share in a similar Bond for one hundred shillings. Taking a sacred emblem in his hands, Abraham fortifies the sale by entering into several conditions so as firmly to secure his new partner. Among other matters he binds himself, in the event of proven dilatoriness or fraud, to mulct himself in one penalty of three gold marks to the King, and another of two gold marks "to our Lady the Queen."

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה ברביעי
בשבת בעשרים ימים לירח טבת שנת עשרים וששה
לאלף ששי למנין שאנו מונין כאן בנוטיגהם איך
בא לפנינו ר׳ אברהם בן הה״ר׳ יצחק גבאי ואמר
לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל
לשון של זכות וקניין ותנו לעבדיה בן הק׳ הה״ר׳
חיים להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי
ברצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש
חפצה והודיתי שמכרתי לעבדיה הנקו׳ חצי חוב
אחד מחמשים זקו׳ המדבר בשמי ובשם ניקולש
מגירמונדגורזא בתיבת אדונ̄י המלך בנוטיגהם וחצי
חוב אחר ממאה דינרי׳ המדבר בשמי ובשם
ניקולש הנקו׳ בתיבת אדונינו המלך בניקול כל חצי
אילו חובות הנקובי׳ מכרתי לעבדיה הנקו׳ מכירה
גמורה וחלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה בה
ודלא למיהדר בה מן יומא דנן ולעלם ולא שיירתי
לעצמי בחצי אילו שני חובות הנקו׳ כלום וגם
נשבעתי בנטילת חפץ שלא עשיתי שום שטר פטור
מאילו חובות הנקו׳ לבד שטר חוב אחד ששנינו

ר׳ אברהם ועבדיה הנקובי׳ התומים בו ושלא אעשה שום שטר פטור מהובות הנקו׳ ולא אקבל ולא אהליף ולא אזקוף ואפילו שוה פרוטה לא אקבל בלא רשות עבדיה הנקוב לא אני ולא שום אדם עבורי וגם הודיתי שלא אוכל למשכן ולא למכור ולא ליתן חלקי מההובות הנקו׳ לא ליהודי ולא לארמאי כי אם ברשות עבדיה הנקו׳ וכל זמן ששטר זה ביד עבדיה הנקוב אין אני נאמן לאמר לו ברצונך נתפשרתי עם ניקולש הנקו׳ אם לא יהיה לי שטר מכתיבת יד עובדיה הנקו׳ או התימת עדים כשרים שנתן לי רשות עבדיה הנקו׳ להתפשר עם ניקולש הנקו׳ ולקיים כל אילו התנאים הנקובי׳ למעלה נשבעתי בנטילת חפץ שבועה דאורייתא והקניתי לו קניין גמור ואם ח״ו שאסרב מלקיים כל אילו התנאים הנקו׳ ואהיה סרבן אפילו באחד מהם התנאים הנקובים אז אני מודה כי נשבעתי לשקר וגם קנסתי עצמי לתת לאדונינו המלך שלשה זקוקי׳ זהב ולאדונתינו המלכה שני זקו׳ זהב ובזאת לא אפטר מלשלם לעבדיה הנקוב ההצי משני הותמות הנקובים ומה ששמענו וראינו ונשבע והקנה ר׳

אברהם הנקו׳ לעבדיה הנקוב בפנינו התמנו
התנאים הנקוב׳ דביני חטי שריר וקים

יצחק בן הר׳ מנחם עד
יצחק בן הר׳ שמואל עד

129. Exactly like No. 128, the persons exchanging positions, but date, form, and witnesses being identical. Here, Obadaiah to Abraham. Half of a Bond for £36, in the Nottingham depository, in the name of the same Nicholas de Wermundwerth (?) and the half-produce of another Bond for sixty shillings deposited in the London Exchequer.

NOTTINGHAM, 1266. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה ברביעי
בשבת בעשרים ימים לירח טבת שנת עשרים
וששה לאלף ששי למניין שאנו מונין כאן בנוטיגהם
איך בא לפנינו עבדיה בן הק׳ ר׳ חיים ואמר לנו
הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו והתמו בכל לשון
של זכות וקניין ותנו לר׳ אברהם בן הח׳ר׳ יצחק
גבאי להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי
ברצון נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש
חפצה והודיתי שמכרתי לר׳ אברהם הנקוב חצי

החוב אחד משלשים וששה ליטרי׳ המדבר בשמי ובשם ניקולש בגירמונדגורזא בתיבת אדונינו המלך בנוטיגהם והצי חוב אחר מששים דינר׳ ממס המדבר בשמי ובשם ניקולש הנקו׳ בתיבת אדונינו המלך בלונדרש כל חצי אילו חובות הנקובים מכרתי לר׳ אברהם הנקו׳ מכירה גמורה והלוטה שרירא וקיימא דלא להשנאה בה ודלא למיהדר בה מן יומא דנן ולעלם ולא שיירתי לעצמי בחצי אילו החובות הנקובי׳ כלום וגם נשבעתי בנטילת חפץ שלא אעשה שום שטר פטור מהובות הנקובים לבד שטר אחד ששנינו ר׳ אברהם ועבדיה הנקו׳ התומים בו ושלא אעשה שטר פטור מחובות הנקו׳ ולא אקבל שום מעות אפילו שוה פרוטה ולא אחליף ולא אזקוף בלא רשות ר׳ אברהם הנקו׳ לא אני ולא שום אדם עבורי וגם הודיתי שלא אוכל למשכן ולא למכור ולא לתן חלקי מהחובות הנקובי׳ לא ליהודי ולא לארמאי כי אם ברשות ר׳ אברהם הנקו׳ וכל זמן ששטר זה ביד ר׳ אברהם הנקו׳ אין אני נאמן לומר לו ברצונך נתפשרתי עם ניקולש הנקו׳ אם לא יהיה לי שטר מכתיבת ר׳ אברהם הנקו׳ או התימת עדים כשרים שנתן לי רשות ר׳

אברהם הנקוב להתפשר עם ניקולש הנקו׳ ולקיים
כל אילו התנאים הנקו׳ למעלה נשבעתי בנטילת
חפץ שבועה דאורייתא והקניתי לו קניין גמור
ואם ח״ו שאסרב מלקיים כל אילו התנאים הנקובים
ואהיה סרבן אפילו באחד מהם והתנאים הנקובים
אז אני מודה כי נשבעתי לשקר וגם קנסתי עצמי
לתת לאדונינו המלך שלשה זקו׳ זהב ולאדונתנו
המלכה שני זקו׳ זהב ובזאת לא אפטר משלם
לר׳ אברהם הנקו׳ החצי משני החותמות הנקו׳ ומה
ששמענו וראינו ונשבע והקנה עבדיה הנקוב לר׳
אברהם הנקו׳ בפנינו התמנו עלי והתנאים הנקו׳
דביני חטי שריר וקים

יצחק בן הר׳ מנחם עד
יצחק בן הר׳ שמואל עד

130. Acknowledgment made by Moses ben Samuel, acquitting Robert fil' פרירא Knight, of Derby, from all manner of debts, claims, and demands, up to St. Martin's, in the fifty-fifth year after the coronation of Henry III.

The Deed is accompanied with the usual order directed to the Nottingham cofferers, desiring them to withdraw the Bond from the chest, the creditor having lost his counterpart.

NOTTINGHAM, 1271. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שרובירט
בן פרירא הפרש מפלך דרבייא הוא ויורשיו ואבותיו
פטורין ממני ומיורשיי ומאבותיי מכל חובות ותביעות
ועירעורין מבריאת עולם עד שיינט מרטינש שנת
חמשים וחמש לעיטור אדונינו המלך הנרי בן המלך
יוהן ולפי אשר אין בידי החלק נתתי רשות לבעל
התיבה להוציא כל החותמות המדברים בשמי ובשם
רובירט הנקו׳ בתיבת נוטיגהם ובכל שאר תיבות
צירוגריפא ומה שהודיתי חתמתי

משה בן שמואל

131. Shtar dated April 25th, 1272 (Latin).

Acknowledgment of a debt of fifteen shillings, payable at the following Christmas to Jacob, son of Jacob, by a certain John, whose sister Juliana is accepted as surety.

Hebrew endorsement, plain and clear, with name of creditor only.

NOTTINGHAM, 1272. *Westminster.*

יעקב בן יעקב

132. An Acknowledgment by Jacob ben Jacob, that he has authorised the chirographers to remove from the

ark a Deed bearing the name of Rufus Polekin (?). The creditor declares that he has no further demand on the debtor or his heirs, and appends his signature in attestation.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שנתתי
רשות לצירוגרייפיריש להוציא חותם רופיז פוליקנא
מתיבה עבור כי לא היה לי שיור חותם בידי ולא
יוכל (sic) לתובעו שום דבר לעולם ולא ליורשיו
ומה שהודיתי כתבתי וחתמתי
יעקב בן יעקב

133. Moses ben David Lumbard intimates that certain persons, designated by name, have cleared themselves from debt, so far as he is concerned, from the creation of the world to the end.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

יוודע לכל אשר יפרי מבקשיץ וריקרט . . .
וטומש משרטך מרקיט וגילום בן רוייל מבונדט
פטור׳ ממני מכל הובות מבריאת עולם עד סופו
ומה שהודיתי כתבתי וחתמתי
משה בן דוד לונברט

134. A hurried scrawl, written evidently by David Lumbard, "Ballivus Judæorum" of Nottingham. Sine date.

Greeting his son Moses ("may he live long"), David informs him that Nicholas de Wilton has settled with all his Jewish creditors, and that the latter have amicably apportioned the proceeds.

David continues:—"I order you, therefore, to deliver up three Bonds and the corresponding portions that are in the coffer, two of mine, and another slip for five marks among my lot, which appertains to Deulecresse."

"Now, have your eyes about you, and see that you give them up without delay to the person bringing this epistle, for so I have promised to the justiciars. Nothing more at present. Farewell, with your father's best wishes. Shew the chirographers this acquittance of Deulecresse and his mandate to withdraw his pes from the coffer."

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

שלומך יגדל בני משה שיחיה באתי להודיעך
כי נתפשר ניקול דגילטון עם כל היהודים שנתחלקו
וגם פרע הכל הנה על כן אני מצוה אותך שתמסור
ג׳ חותמות והרגלים שבתיבה שנים ממני ואחד שיש
בתוך חותמותיי מידלקריש מה׳ זק׳ ואל תניח בשוק
עיניך שלא תמסור למביא זה הכתב בלא איחור כי
כן התניתי בפני שופטינו ואין להאריך רק שלום

כחשקי אביך וגם תראה לצירוגרפירש פטור זה
מידלקריש וציוויו להוציא רגלו מן התיבה

135. *Translation.*—"May prosperity ever attend you, my beloved, both my kinsman, Rabbi Abraham, and my dear Rabbi Eleazar, custodians of the coffer in the city of Nottingham. From me, the undersigned, who begs a favour of you.

"You are aware that all the debts owing to Madam Rika belong to me, and that they have been handed over to me by the King. I solicit you, therefore, that when Madam Rika applies for any Deeds, you will give her due attention, and write out the Bonds in my name. Please say the same from me to the citizen, William Coroner. Pray do not disappoint me. No occasion for more. May prosperity attend you. Such is the wish of yours,

ELIAS."

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

שלומכם יגדל נצח ידידיי קרובי ר׳ אברהם
וידידי ר׳ אלעזר שומרי התיבה מכרך נוטיגהם
מאתי החתום המחלה פניכם כאשר ידעתם שכל
חובות מרת ריקא שלי הם ולידי נמסרו מאת המלך
לכן באתי לחלותכם שמכל החובות שתשאל מרת
ריקא תקבלוה ותכתבו החותמות בשמי וכן תאמרו

מאתי אל הערון גליימא קורנייר ואל תשיבוני ריקם
ואין להאריך רק שלומכם יגדל כחשקי
אליאש

136. *Translation.*—"Prosperity ever attend you, my dear Rabbi David.*

"I desire to inform you that Geoffrey John has settled with me, that he would pay off all he owes me at the usual quarter-day. He told me that the Prior of Linton will purchase his land for twenty marks, and thus he will be enabled to pay me.

"If you love me, just advertise the Prior to despatch the money here to me by the hands of the Knight, or other messenger, and I will forward the Shtar of Acquittance for all the debts, and deliver up the Bonds.

"I have given him already the Bond for twenty-five marks, and you give him the counterpart as soon as he arrives.

"If you are quite sure that he will pay me the money received from the Prior of Linton, then you may hand him the Bond and the pes of ten marks which Madam Juetta holds. Tell her the same on my part. No more at present, only my best wishes.

"Let me know if you have received anything of the rent, either you or Madam Juetta, after I delivered up to you the King's writ."

* Evidently David Lumbard, the most eminent of the Jews in Nottingham, designated elsewhere "Ballivus Judæorum."

לעד יגדל שלומך חביבי ר׳ דוד באתי להודיעך
כי זה ייפרי ייאון נתפשר עמי לפרוע לי לעיקל
כל מה שהוא חייב לי כי אמר אלי שהפריאור
מלינטונא יקנה קרקעו בכ׳ זקו׳ לפרוע אלי ובאהבתי
תייעץ לפריאור שישלח לי הנה המעות עם הפרש
או על יד שלוחו ואני אעשה לו שטר פטור מכל
חובות ואמסור לו חותמותיו ודע כי מסרתי לו
החותם מכ״ה זקו׳ ומסור לו הרגל מיד כשיבא אליך
ואם אתה בטוח שיפרע לי המעות מן הפריאור
מלינטונא אזי תמסור לו החותם והרגל מי׳ זקו׳
שיש ביד מרת יואטא וכן תאמר אליה ואין להאריך
רק שלום כחשק הלבן (?) והודיעיני ע״י . . . אם
קבלת שום דבר מן המס או מרת יואטא אחרי
שמסרתי לך חותם המלך

137. An Order, signed by Josce ben Benoit, stating that Simon le Paumer, and William fil' Alexander having settled all claims with the undersigned, the chirographers, both Jews and Christians, are commissioned to deliver up to the persons mentioned the Deeds relating to the original debts.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

יוודע לכם שרוגריפירש יהודים וערלים כי שימון לפואמיר וגילם בן אלישונדרא פטורין ממני מכל חובות ותביעות שימסרו לו חובות אשר בתיבת המלך אדונינו בנוטיגהם

יוסי בן בנייט

138. Aaron ben Abraham's Greeting to the chirographers of Nottingham, both Jews and Christians, with a notification that he acquits Walter לקברלינק of a debt of £21, the obligation bearing the name of the debtor, and that of Pucella, Aaron's daughter, as creditor. A request is made that the counterpart Deed be delivered to Walter as soon as he presents himself after the receipt of this communication.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אני החתום פורס שלום לצירוגרייפיירש יהודים וארמאים דנוטיגהם כי החותם מכ"א ליטרין אשר בתיבת אדונינו המלך בנוטיגהם בשם בתי פוצילא וגוטיר לקברלינק שהוא פטור ועל כן בקשתי אתכם להוציאו מן התיבה ותמסרו לו החותם מכ"א ליט' ומה שהודעתיכם מהלה אני פניכם שתעשו מיד כשתראו כתבי זה

אהרן בן אברם

A similar request of Aaron of York, relating to the Bonds of John de Estuteville.

אני אהרן החתום פורס שלום לצירוגרייפיירש מנוטיגהם ארמאים ויהודים שמיד שתראו כתבי זה תמסרו לגוטיר לקברלינק כל החותמות שתמצאו בתיבה בשמי ובשם יואן דאישטוטוילא יען כי הוא פטור ושלום כנפשי

אהרן מאורויק

139. Acknowledgment, signed by Deulecresse ben Isaac ben Bona, testifying that he has permitted the Nottingham chirographers to withdraw from their custody a Bond for forty shillings, bearing his name and that of John לשובייא.

He has lost the counterpart, and declares it as cancelled; but should anyone produce it, such person would be considered as guilty of fraud.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שנתתי רשות לצירוגרפירש מנוטיגהם להוציא חותם מארבעים דנרים אשר בשם יאן לשובייא ובשמי בתיבת צירוגרפא מנוטיגהם עבור שאבדתי חלקי מן החותם שהיה בידי עשיתי להם זה השטר להעיד להם כי בציוי הוציאו החותם אשר בשמי ובשמו הנקובים הוץ מן התיבה ואם יבא איש או אשה

יהודי או ארמאי ויביא חלק מן הרגל שהיה בידי אז
אני מודה ומעיד שאותו הרגל יהיה פטור ושקר וכל
מי שישאל שום דבר עבור אותו חלק בשמי אני
מודה ששקר הוא כי פטור הוא ומה שהודיתי
התמתי

דלקרש בן יצחק בן בונא

140. Testified Evidence, emanating from Chera, widow of R. Abraham Crespin.

Chera notifies to the witnesses that she offers, as a gift, to Jacob, son of R. Abraham, three-fourths of the proceeds of all debts appertaining to her, the records of which are to be sought after in the Nottingham coffers and all other such depositories. These include a debt of Sir William de Meysham, Knight, which her late husband purchased from Jacob Cob, whose name it bears. This Bond is for one hundred shillings, her share in it amounting to sixty shillings.

All these debts are given to her son Jacob as a voluntary gift, with the stipulation that he will proceed to the King's Court, and there do his best to gain a remission of the fines charged on her by reason of her husband's death and of his leaving property after him.

Her gift will only stand good if Jacob exerts himself in this connection, and likewise endeavours to procure a remission or reduction of any other demands made upon her. In the event of his successfully prosecuting this commission, all his expenses will be defrayed.

זכרון עדות שהיה (sic) בפנינו חתומי מטה איך באת לפנינו מרת יקרה אלמנת הה״ר׳ אברהם קרשפין ואמרה לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות וקניין ותנו לו ליעקב בן הה״ר׳ אברהם הנקו׳ להיות בידו לזכות ולראיה שנתתי ליעקב הנקו׳ ברצון נפשי בלא אונס כי אם בנפש חפצה השלשה חלקים מכל ההובות אשר ימצאו בתיבת צירוגרייפא אדונינו המלך בשם מורי אישי בעיר נוטיגהם או בשאר עיירות וגם מן החוב שקנה מורי אישי מיעקב קוב המדבר בשם יעקב קוב ובשם שיר גילם ממישם הפרש ממאה דינרי׳ כל הזכות והראיה והכח שיש לי ז״ל ששים דינרי׳ מקרן והשבח המגיע לאותו ששים דינרי׳ כל מה שעלה וכל מה שיעלה הכל נתתי ליעקב הנקו׳ במתנה גמורה שרירא וקיימא השלשה חלקים הנקובים מאותם החובות הנקובים ואיני יכולה לערער לא מכח שיעבוד כתובה לא מכח דבר אחר בזה התנאי שילך יעקב הנקו׳ לחצר המלך להתפשר נגד המלך על יצאותיו עבור השליש ובעבור כל דבר המגיע למלך ולאחר שיתפשר יעקב הנקוב

נגד המלך מכל דבר שיוכל המלך לערער עליי (sic)
בעלילת פטירת מורי אישי אז הודיתי שיטול יעקב
הנקו׳ כל יצאותיו מן המותר שיוכל להשבע שהוצ׳א
לעשות הפשרה הנקוב׳ ומה שהודיתה לפנינו ברצון
נפשה ובנפש חפיצה וצותה לנו לכתבו ולחתמו
להיות ליעקב הנקו׳ לזכות ולראיה חתמנו

יהודה בן הר׳ר׳ מאיר נ״ע עד
משה ב׳ר׳ פרץ ז׳צ׳ל׳ עד

141. Benoit, son of Peitevin of Hedon, makes an unqualified declaration that he has sold to R. Jacob ben Isaac, of Brusgate, a Bond for five marks. The aforesaid Bond contained the names of Niel fil' Richard de Stratton, in the county of Nottingham, and Robert fil' Elias, of the same place.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שמכרתי
ופטרתי חותם אחד מחמשה זקו׳ המדבר בשמי
ובשם נילא בן ריקרט משטריטונא מפלך נוטיגהם
ורובירט בן אליש מאותו העיר לר׳ יעקב בן יצחק
מיברושגטא מכירה גמורה וחלוטה ונשבעתי בנטילת

חפץ שלא עשיתי שום פטור ושלא אעשה להם שום
פטור מזה החותם הנקו׳ ומה שהודיתי התמתי
בנייט בן פייטוין דהידון

142. Quitclaim in Latin, executed by Josce, son of Benedict, a Norwich Jew, in favour of Roger Scot, son-in-law of William Stace, of Nottingham. The creditor hereby releases a toft with appurtenances, situate in the parish of St. Mary, Nottingham, which he had purchased from Bonefay, son of Briton. He covenants to sustain the release against all claimants, especially adverting to one Abraham, son of Deulecresse of Graham. Hebrew Acknowledgment and signature at foot.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה כל מה
שכתוב למעלה בלשון לטין בשבעה שיטין וחצי
בכתיבת ריקרט הגלה דנוטינגהם הכל אמת
יוסי בן בנייט דנורגיץ

143. Lease (Latin) of a toft with appurtenances, in the parish of St. Mary *super murum*, Nottingham, to Roger Scot, son-in-law of William Stace, in consideration of a payment of four marks sterling, and a ground service of one silver half-penny due at Michaelmas. The lessor is Bonefey, son of Briton, of Nottingham, with

whom is associated his son Josce, both of whom are to receive five silver pence at Michaelmas, and seven pence at Martinmas. See No. 142. The deed is attested by several witnesses, Jews and Christians. The property had on the E. the toft of Robert Bryen, and on the W. the toft of Ranulph Selisoule. The northern and southern boundaries are not stated.

Attached to this agreement are two seals, still in excellent preservation. One of them bears the inscription, "S' Gosē fil' Bonefay," and the other the words "S' בונפי בן ברטון" accompanied with the two tablets of stone.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אנחנו החתומים מטה מודים שכל מה שכתוב למעלה בלשון לטין מכתיבת ראול בידא הגלח שהוא אמת

אמת בונפי בן ברטון

יוסי בן בונפי

144. Latin.—Order to the chirographers by Joce, son of Benedict, of Lincoln, to deliver up two deeds, drawn in the joint names of himself and Magister Lawrence de Gadham, amounting to ten shillings sterling in one case, and five shillings in the other. The Hebrew appended runs as follows (signed, JOCE OF NOTTINGHAM) :—

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה כל ומה שכתוב למעלה
בלשון לטין בשבעה שיטין בכתיבת לוארנש הגלח
בלא מחק ובלא הגהה שכל (sic) אמת

יוסי דנוטיגהם

145. Latin Acquittance executed by Abraham, son of Benedict, in favour of Walter Marshall, of Nottingham, releasing all debts and liabilities. The Hebrew acknowledgment is appended.

NOTTINGHAM (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה מה שכתוב
למעלה שכל (sic) אמת ומה שהודיתי כתבתי
וחתמתי

אברהם בן בנדיט

LINCOLN DEEDS,

1182—1290.

146. A Latin Acquittance, thus translated :—

"Aaron, the Jew of Lincoln, and Benedict Bressus, son of Pucelle, to all who see this Document, greeting. Know ye that the men of Barton have delivered to us ten pounds sterling at the term of Saint Michael, first after the decease of Roger, Archbishop of York. And hence we have given them this our Deed in testimony. And afterwards they gave us ten shillings sterling at the same period."

The Hebrew runs as follows :—"My signature testifies that I have received £10 10*s*. out of the Barton claim, at Michaelmas term [תת]קמג = 943. And I, the undersigned, have received one-half for the Honourable R. Isaac, son of the Honourable R. Joseph; and what I have received I have written and sealed.

"BENEDICT BEN ELIAS."

LINCOLN, 1182. *British Museum. Add. MSS.* 1250.

חותמי זה מעיד כי קיבלתי עשרה ליט׳ ועשרה
דינר׳ ממס ברטון לעייקיל ק׳מ׳ג
ואני החתום מטה קיבלתי המחצית עבור הנדיב
ר׳ יצחק בן הנדיב ר׳ יוסף ומה שקיבלתי כתבתי
וחתמתי

ברכיה ב׳ר׳ אליהו

147. Latin Shtar, thus translated:—

"To all persons seeing this Deed, Solomon of Paris, greeting. Know that I have received from Richard de Malebys four pounds out of the debt which he owes to my master Aaron, on the first Monday after the feast of St. Martin, first subsequent to the decease of Geoffrey, Archdeacon of Lincoln; and thereupon I have made this my Deed as a testimony; and this is out of the great debt which he owes to my master Aaron, and for which I give him this writing."

The Hebrew runs to the following effect:—"I have received four pounds from Richard the Evil Beast (a humourously-sarcastic paraphrase of 'Malabestia,' Malebys), on the Monday of Vayyesheb ק"מ"ג (143+800). This is from his large debt. SOLOMON OF PARIS."

Solomon of Paris was a wag, and no illiterate one either. While writing the above receipt, he must have had in his mind the section of the Pentateuch read during the current week, in which occur the words, "Some evil beast hath devoured him (Joseph)." He utilised this sentence to good effect in describing Malebys, who, within a few years later, earned the unenviable notoriety of fomenting the disturbances in York, and of hounding on the infuriated populace to murder its peaceful and inoffensive Jewish inhabitants.

LINCOLN, 1182. *British Museum. Add. MSS.* 1251.

קבלתי ארבעה ליטרי מריקארט חייה (sic) רעה
ב׳ וישב ק׳מ׳ג׳ מחובו הגדול
שלמה מפריש

148. A small Latin scrap, in which Peitevin and Leo of Warwick acknowledge the receipt of £109 5s. 4d., due from the Earl of Warren to Aaron of Lincoln, for whom they are acting as attorneys. The money is paid through the hands of Pagany (Payn in Hebrew), Sheriff of Leicester. The period of payment is distinctly stated, being immediately after the demise of Walter, Bishop of Rochester.

The Hebrew runs pretty much to the same effect, but lacks the necessary signatures. The Record possibly had seals attached, but was devoid of signatures.

LINCOLN, 1183. *Public Record Office.*

חותמנו מעיד שקיבלנו מאה ליטרי׳ מפיון הגלח
ותשעה ליטר׳ והמשה דינ׳ וד׳ פשי׳ מד׳ זמנים זמן
הראשון מאילו ד׳ זמנים מתחיל מקנדליר ק׳מ׳ב׳
והכל קבלנו ממס שלטון דגרנין והודה

149. Josce ben Elias of Nicol (*i.e.*, Lincoln) acknowledges his release to the Abbot and monastery of Neuhus with regard to all lands purchased by them from William de Silvedune, in the village of Kelleby.

He prefers no claim on such land through either any bond or counterpart that may refer to debts of the said William, the latter having satisfied all demands up to Easter of the year 4981—1221.

LINCOLN, 1221. *British Museum. Harl. Ch. 43a, 62b.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שאני
פוטר על האבי מניוהש והקובנט מכל הקרקע
שקנה האבי מנוהש והקוונט מגיללמא דשלוודונא
בכפר קילבי שלא אוכל לערער על אותה קרקע לא
אני ולא יורשי לא בחותם ולא בהתיכה בעלילת
שום חוב שהיה אותו גיללמא הנקוב חייב לי וגם
אני מודה שגיללמא דשלוודונא פטור ממני ומיורשי
הוא ויורשיו מכל חובות ומכל תביעות מיום הולדו
עד פאקאש שנת תתקפא לפרט כתוב באות אלף
ומה שהודיתי התמתי

יוסי בן אליש מניקול

150. Josce ben Elias, Josce ben Moses, and Judah the Frenchman, sign a record to the effect that William fil' Roger de Castre, with his heirs and assignees, owe them nought, from the creation of the world up to Candlemas in the Jewish year 4993.

They likewise acknowledge that they prefer no claim on the houses in the city of Castre, purchased from the aforesaid William by the Abbot and religious house of Neuhus.

LINCOLN, 1232. *British Museum. Harl. Ch. 43a, 60b.*

נהנו התומי מטה מודים הודאה גמורה שגילמא
בן רוייר מקשטרא הוא ויורשיו פטורים ממנו
החתומים ומיורשינו מכל תביעות הובות ועירעורין
הן בחובות הן בצירוגרייפא מיום שנברא העולם עד
קדש קונדלורא שנת צ״ג לפרט כתוב בצדי גימל
ואותם בתים שקנה האביד מניוהושא והקובנטא
מאותו גילמא בעיר קשטרא אנו מודים שלא נוכל
לערער עליהם שום דבר בעלילת שום חוב שהיה
חייב לנו אותו גילמא המבואר למעלה מעתה ועד
עולם ומה שהודינו כתבנו והתמנו

יוסי בן אליש
יוסי בן משה
יהודה הצרפתי

151. Latin Charter of Garsie fil' Jude, Josce fil' Abraham de Bungie, Diaia fil' Eliæ, Vives and Benedict, sons of Moses, and Josce fil' Samuel, all of Lincoln.

Signing and sealing their acquittance, they declare, at some length, that the Abbot and religious house of Neuhus are free from any claim that they might prefer against them with regard to lands with appurtenances in

Netelton, that had been purchased by the Monastery from Ivo de Wickham.

The latter is likewise free from interference on their part, having cleared off all his debts.

Manser ben Dovie signs for his father-in-law, Josce of Bungay.

LINCOLN, 1236. *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 61.

אנחנו חתומי מטה מודים שכל מה שכתוב
למעלה בלשון לטין בלא הגהה שהוא אמת

גרשם ב׳ר׳ יהודה הכהן דיאיי בן אליש
ויוש בן משה בנדיט בן משה
יוסף בן שמואל מנשיר בן דוי בעבור יוסי חמיו

152. Latin Charter of Moses of Colton.

Moses affirms that he possesses no claim whatsoever on the Abbey and monastery of Neuhus with regard to land in Eschkol, or any other lands purchased by the Abbot from Johanna, formerly wife of Radulph de Vernels, and from Philip, her son, the latter property being situate ín Bramton. The condition holds good up to the feast of St. Valentin, 1257.

Whatever money arrangements have taken place between Moses and the persons designated, nothing is to invalidate the present Charter, which will be maintained by Moses most faithfully against all comers, whether Jews or Christians.

LINCOLN, 1257. *British Museum. Harl. Ch. 43a, 66b.*

הנני חתום מטה מודה שכל מה שכתוב למעלה
בלשון לטין שהוא אמת
משה מקולטון

153. Latin Charter, similar in wording and tenor with the last, the creditors alone differing. These are Manser de Broddeswerd and Elias his father-in-law. The Charter, however, has reference to one of the properties only.

LINCOLN, 1257. *British Museum. Harl. Ch. 43a, 66c.*

נחנו חתומי מטה מודים הודאה גמורה שכל מה
שכתוב למעלה בלשון לטין שהוא אמת
מנשיר דיברדגורזא
אליהו כהן

154. Minutes of evidence, taken by witnesses in Lincoln, on Wednesday, 29th Ellul, 5027. Day preceding New Year.

The "Rav" Rabbi Berachiah (Benedict), son of the "Rav" Rabbi Moses, testifies that he has sold to his son Hayyim the house he resides in in the parish of St. Benedict, originally acquired by purchase from William Badde.

The money for the house, amounting to £60, was

given for this purpose by the vendor's father-in-law, Joseph ben Aaron, to his grandson. With the house goes a courtyard contiguous, with appurtenances belonging thereto, which Berachiah had formerly bought from William de Newerk.

The agreement thus effected is to be borne out under a lien on the father's chattels, and other legal precautions are taken so as to maintain Hayyim in his newly-acquired rights.

LINCOLN, 1267. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו החתומי מטה ברביעי בשבת בתשעה ועשרים יום לירח אלול שנת חמשת אלפים ועשרים ושבע לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן בלנקולנא מתא איך בא לפנינו הרב ר׳ ברכיה בן הרב ר׳ משה ואמר לנו הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות וקנין מחמת שרציתי מרצון נפשי בלי אונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה שמכרתי לבני חיים הבית שאני דר בתוכו שקניתי מגילם בדא היושב בפרוייש שיינט בנייט בעבור ששים לטרין כסף שנתן ה״ר׳ יוסף חמי בן ה״ר׳ אהרן לחיים לתת לי בעבור אותו בית הנקוב גם החצר שקניתי מגילם דניו̃ירק הסמוכה לביתי הנקוב עם השער והעליה

שעל גביו וגם העליה והמרתף שתחתיו שקניתי
מגילם רניגירק והבית הסמוך לעליה ולמרתף
הנקובים שקורין ברצין כל אותם בתים הנקובים עם
עליות ומרתפות והצרות והשער והעליה שעל גביו
מתהום ארעא ועד רום רקיעא הכל מכרתי לבני
חיים בעבור הכסף הנקוב מכירה גמורה צמותה
וחלוטה שרירא וקיימא מכירת עלמין דלא להשנאה
ודלא למהדר בה מן יומא דנן ולעלם וסלקתי עצמי
ושאר יורשי אחרי מן הבתים ומן החצר וכל
הדירות הנקובים סלוק גמור ולא שיירתי לעצמי
ולא לשאר יורשי אחרי באותם בתים והצרות וכל
הדירות הנקובים כלום כי הכל מכרתי לבני חיים
מכירת עלמין ומעכשיו ילך חיים בני הנקוב ויחזיק
בכל הבתים והצרות וכל הדירות הנקובים ויש לו
רשות בהם לבנות ולסתור ולהוציא בהם זיזין
וגזוזטראות ולחפור בהם בורות שיחין ומערות
ולאמחאה אמחויי ולאחוואה אחויי ואיש לא ימחה
בידו מן יומא דנן ולעלם וכל מי שיבא מארבע
רוחות העולם בן או בת אח או אחות יורש או
נוחל איש או אשה יהודי או ארמאי דיקום ויהגה
ויערער וישתעי דינא על בני חיים בעלילת מכירה

זה וקניין זה עלי ועל שיור יורשי אחרי לפצותו
ולהדיח כל תביעה וערעור מעל חיים בני ולהצילו
נגד כל אדם ובעבור הצלה זו משכנתי ושעבדתי
לחיים בני כל נכסי וקרקעותיי דאית לי תחות כל
שמיא דקנאי ודעתיד אנא למקני נכסין דאית להון
אחריות ודלית להון אחריות כולהון יהון אחראין
וערבאין לאותה מכירה והצלה הנקובה וכך אמר לנו
הרב ר׳ ברכיה הנקוב אחריות שטר מכירה זו וקנין
זה כתבו בשוקא והתמו בברא כי היכי דלא להוי
כמכירה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי
לכל ובבטול כל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי
דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי דמודעי
שמסרתי על מכירה זו ועל קנין זה ושאוכל למסור
הכל בטלתי בטול גמור ברעות נפשאי בדלא
אניסנא וקנינא מן הרב ר׳ ברכיה בן הרב ר׳ משה
לחיים בנו ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא
דכשר למיקניא ביה הכל שריר וקים

יוסף בן הר׳ יהושע עד
חיים ב׳ה׳ר׳ יוסף ח׳ץ עד

155. Hayyim (Vives) de Nicol, *i.e.*, Lincoln, declares that he will perform every particular contained in a certain Deed, as is required of him, up to the Feast of Saint Peter? in the year 52, which would give 1268 of the Christian era. If he fail to do so, the Deed falls through.

If he keep his engagement, the three hundred marks deposited as security in the hands of John Pirun and Richard of Enfield, must be delivered up to Hayyim; if not, they are to be returned to Sir Adam de Stratton without a word. Cok, son of Deulecresse, signs the parchment, adding that he also will perform, without reservation, everything requisite.

LINCOLN, 1268. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה לקיים כל הכתוב בלא
מחק והגהה תוך שיינט ליירא (?) שנת חמשים ושתים
למלכות אדונינו המלך ואם לא אוכל לקיים כל
הכתוב או אחסר דבר אחד הכתב זה לא יועיל
מאומה לשום אדם ושלש מאות זקו׳ אשר הושלשו
ביד יואן פירון וריקרט דאינפילט יהיו מוחזרים לשיר
אדם דשטרטונא בלא דין ודברים ואם אקים הכל
בלי שיור יהיו מוחזרים לי בלי פקפוק וזאת חתמתי
חיים דניקול

הודיתי לקיים כל הכתוב בלי שום שיור
קוק בן דלקרייש

156. The gist of this document is as follows: On Friday, the 3rd Shebat (February) 5031-1271, Judah fil' Milo, Abraham fil' Josce, and Josce fil' Joshua having received a preliminary "God speed you" from a "minyan" of ten (no important religious task is performed even now without the presence of ten male adults), undertook the functions of a Bethdin—a tribunal of three—to arrange, determine and attest the following transaction between Benjamin fil' Joce Yechiel on the one part, and Belle-assez, the daughter of the "Rav" Benedict on the other. This is Magister Benedict fil' Mag. Mosse.

Belle-assez undertakes to marry her daughter Judith to Aaron the son of Benjamin, giving as a wedding gift to the young bridegroom 20 marks sterling and a precious volume containing the whole 24 books of the Hebrew Bible, written on calf skin, properly provided with punctuation, Targum, Haphtaroth, and Masora. Further details of this book are appended. The young folks being too youthful to marry yet, the father of the bridegroom undertakes to take charge of the book and to keep it for the "use of the children." Belle-assez also delivers into the hands of the father these 20 marks sterling, to be lent out at interest to Gentiles, until Aaron is grown up. In lieu of this, at the period of Aaron's marriage with Judith, Benjamin undertakes to give them £20 sterling, and more if more has accrued out of the original 20 marks by way of interest in the meanwhile. Out of this sum also, he is to provide both bride and bridegroom with wedding apparel befitting their station, both Sabbath and weekday clothing, and to make the wedding feast, all out of the same proceeds. He has to put forth no further claim on Belaset, the mother.

The wedding is arranged to take place in the month of Adar (end of February), 1275, four years later, unless some impediment arise, some impediment publicly well known. If such difficulty occur, the nuptials are to take place within one month after the lapse of such impediment. Benjamin mortgages all his chattels and property, real and personal, as a guarantee that he will perform his part of the covenant. Should the affair not proceed prosperously, Benjamin refusing at a future date to marry his son, he is to restore the precious volume or to retain it at his pleasure, giving 6 marks for it in exchange. With regard to the 20 marks, Benjamin is to be believed on oath as to what he might have gained by them in the course of time, and undertakes to refund one-half of the amount, reserving the other half to himself. The parties, each and either, then enter into a solemn compact and oath of the law, holding a sacred emblem in their hands, and swear to perform their respective shares of the covenant. They thereupon place a partnership deposit or fine in the hands of the Bethdin, amounting to 100 shillings sterling, with the following undertaking. Should Aaron ever refuse to marry Judith and settle on her £100, "as is the custom of the isle," or should the father refuse his consent to the match, the deposit is to go absolutely to the mother of the jilted bride, or *vice versâ*, she is to lose it, &c., &c.

LINCOLN, 1271. *Westminster.*

בששי בשבת בשלשה ימים לירח שבט שנת
שלשים ואחד לאלף ששי נחנו התומי מטה

הוברנו ונתברכנו בעשרה להיות ב״ד׳ בין ר׳
בנימין בן הח״ר׳ יוסף יחיאל ובין מרת בלשת בת
הרב ר׳ ברכיה ששדכה מרת בלשת הנ׳ את בתה
יהודית בת ר׳ חיים לאהרן ב״ר׳ בנימן על פי אילו
התנאים שנתנה מרת בלשת הנ׳ לאהרן הנ׳ בנדן
עשרים זקוקי׳ אשטרלינש ועשרים וארבעה ספרים
בכרך אחד מתוקן כראוי בנקוד ובמסורת בקלף עגל
ובכל דף ששה עמודים ותרגום החומש והפטרות
לבדם הכל כתוב בו ומעכשיו מסרה מרת בלשת
הנ׳ לר׳ בנימן הנ׳ הספר הנ׳ לשמרו לצורך הנערים
הנ׳ וגם מסרה לו עשרים זקוקי׳ הנ׳ להלוותם ברבית
לארמאים עד יגדל הנער אהרן בנו הנ׳ ויגיע זמן
חפתו שיקדש יהודית בת ר׳ חיים הנ׳ ולזמן החפה
הנ׳ על ר׳ בנימן הנ׳ לתת לאהרן בנו וליהודית
זוגתו הנ׳ עשרים ליטרי׳ אשטרלינש לכל הפחות
ויותר אם הרויח יותר מן העשרים זקוקי׳ הנקו׳ •
וגם על ר׳ בנימן הנ׳ להלביש החתן והכלה הנ׳
בשעת חפה בגדי חול ושבת כראוי להם ולעשות
סעודת החפה מריוח העשרים זקו׳ הנ׳ ולא יוכל
ר׳ בנימן הנ׳ לערער על מרת בלשת הנ׳ שום דבר
לא בעלילת נדוניית בנו אהרן הנ׳ ולא בעלילת צרכי

חפה הנ׳ וזמן החפה תהיה במ״ט בחדוש אדר
שנת שלשים וחמשה לפרט אם לא יארע לאחד
מהם אונס הידוע לרבים ואם ח״ו יארע לאחד מהם
אונס הידוע לרבים אז תהיה החפה במ״ט׳ בחדוש
אחר העברת האונס מיד ומעכשיו שעבד ר׳ בנימן
הנ׳ כל נכסיו דאית להון אחריות ודלית להון
אחריות למפרע מנהון עשרים ליטריי הנ׳ והספר
הנ׳ לתת לאהרן בנו הנ׳ וליהודית הנ׳ בשעת
חפתם הנקו׳ ואם ח״ו שלא יהיה הזווג עולה יפה
שלא ישא אהרן הנקו׳ יהודית הנ׳ על ר׳ בנימן הנ׳
להחזיר למרת בלשת הנ׳ הספר הנ׳ שמסרה לו או
יתן לה ששה זקו׳ בעבור הספר והספר יהיה שלו
וגם יפרע לה עשרים זקוקי׳ הנ׳ שמסרה לו ליום
הנ׳ ויהיה ר׳ בנימן הנ׳ נאמן בשבועתו כמה הרויח
מן המעות הנקו׳ מאותו זמן שקבלם עד זמן
שיחזירם וכל הרוח שהרויח מהם יתן החצי למרת
בלשת הנ׳ והחצי יעכב לעצמו ולקיים כל התנאים
המבוארים למעלה נכנס ר׳ בנימן הנ׳ בחומר חרם
וגם נשבע בנטילת חפץ שבועה דאוריתא לקיימם
ומרת בלשת הנ׳ נכנסה בחומר חרם כמו כן
ונשבעה בנטילת חפץ לקיים כל התנאים הנכו׳

ומעכשיו שמו ר׳ בנימן הנ׳ ומרת בלשת הנ׳ כל
אחד מהם תשומת יד נסבא כסף שוה מאה דינ׳
אשטרלינש והקנו זה לזה בקנין גמור ובב״ד חשוב
אם בעת שיגדל הנער אהרן ב״ר׳ בנימן הנ׳ ויגיע
זמן חפתו הנ׳ ויסרב לקדש יהודית בת ר׳ חיים הנ׳
על פי התנאים הנ׳ ולהכניסה לחפה ולעשות לה
כתובה ממאה ליטרי׳ במנהג האי או אם יסרב ר׳
בנימן הנ׳ לקיים התנאים הנקו׳ יפסיד ר׳ בנימן הנ׳
הנסבא הנקו׳ ותהא מרת בלשת הנ׳ זוכה באותה
נסבא הנ׳ בלא דין ובלא דברים ויתן לה ר׳ בנימן
הנ׳ הנסבא הנ׳ תוך ז׳ ימים להזמנתה ואם לזמן
החפה הנ׳ תהא יהודית בת ר׳ חיים הנ׳ מסרבת
לבא לחופתה ולקבל קידושיה מיד אהרן הנ׳ על פי
התנאים הנקו׳ אז תפסיד מרת בלשת הנ׳ הנסבא
הנקו׳ ויהיה ר׳ בנימן הנ׳ זוכה באותה נסבא הנ׳
בלא דין ובלא דברים ותתן לו מרת בלשת הנקו׳
הנסבא הנ׳ תוך ז׳ ימים להזמנתו ומה שנשבעו
ונכנסו בחרם בפנינו וצוינו להם לקיים כתבנו
והתמנו בנדן דביני חטי והכל שריר וקים

יהודה בן הר׳ ר׳ מאיר
אברהם חיים ב״ה״ר׳ יוסף חזן
יוסף בן הר׳ יהושע

157. Dated November 9th, 1272. Acknowledgment (Latin) of a debt of nine shillings, payable at the following Martinmas, with the seal of Hamo Luci de Telling. Endorsed in Hebrew very plainly.

LINCOLN, 1272. *Westminster.*

קריש בן יעקב

158. Shtar dated Sunday before St. Peter's, 1275 (Latin). Order directed to the four chirographers at Lincoln by Bonamy, son-in-law of Josce of York, to deliver up a deed for 55 marks executed in the joint names of himself and of Laurence, prior of the Monastery of Thornholm. The Shtar is signed by his attorney, Jacob, son of Meir of York, and two other signatories. The Jewish chirographers were Manser son of Benedict, and Jacob de Brauncegate.

LINCOLN, 1275. *Westminster.*

יעקב בן מאיר
יעקב לוי עד
יעקב דלונדרש עד

159. Garsie de Nicol renounces, by Deed, all claims he has on the Abbot and monastery of Neuhus, with regard to land bought by the same from Ivo de Wickham, in the village of Netelton. The declaration binds

also Garsie's heirs and his sons-in-law, and in their combined names Garsie acquits the Abbey and grants non-molestation.

LINCOLN (no date). *British Museum.*
Cotton, Ch. XXVI. 29.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שאין
אני יכול לערער על קרקע שקנה האַבֵה והקובנט
מְנֵיְיבְא הוֹזְא מן אֶבְא דוויקהם משדה כפר
נֵיטְלטוֹנְא לא אני ולא יורשיי ולא התניי ולא שום
איש ואשה הבאים מכחי ואותה קרקע הנקובה
למעלה פטורה מעירעורי ומעירעור חתניי ומכל
יורשיי מיום שנברא העולם ועד סופו ומה שהודיתי
כתבתי וחתמתי עבורי ובעבור יורשיי והתניי
גרשיאה אנישקיל מניקולא

160. Latin Charter, containing notification, on the part of Jacob ben Sampson Levy of Lincoln, that he releases the Prioress and convent of Grenefeld and their successors of all claims due on a field called Wacwoode, and on a house called Eskholt, county Lincoln. Such property the Prioress had as a gift from Roger fil' Henry de Askeby, who was then staying in Strulby.

Indulging in precision and vigour of diction, Jacob faithfully promises the Prioress freedom henceforth from interference or molestation.

LINCOLN (no date). *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 69.

יעקב בן שמשון לוי

161. Latin Record, signed by Abraham ben Jacob, of Lincoln, to the effect that he quitclaims the Prior of Bullyngton with regard to certain lands, situate in the parish of St. Trinity (in Wyckford).

These lands were mixed up with certain debts, owing to his father by one Alan de . . ., but now both the Prior and Alan secure their respective discharges.

LINCOLN (no date). *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 67*b*.

אני החתום מטה מודה כל מה שכתוב למעלה
בלשון לטין באחד עשר שיטין בלא מחק

אברהם בן יעקב

162. Latin Memorandum of Leo, son of Solomon, acting for his father, who at the time was staying in London.

Leo acquits the Abbot and monastery of Neuhus of one bovate of land and three sellions with appurtenances in Harbure, which they had acquired under the provisions of a charter, bearing the seal of Galfrid Berner de Harbure. Leo acknowledges that he has no claim henceforth on the religious house above mentioned.

LINCOLN (no date). *British Museum. Harl. Ch. 43a, 65.*

אני יקופא בן ליאון מודה שכל מה שכתוב
למעלה בלשון לטין הכל אמת ובעבור שליאן אבי
בלונדרוש חתמתי

יקופא בן ליאון

163. Acknowledgment of Josce ben Elias of Nicol (Lincoln), releasing the Abbot and monastery of Neuhus from any demands referring to lands purchased by them of William de Silvedune, in the village of Kelleby, comprising both meadow and pasture soil. The lot consisted of six and a-half bovates.

Signing for himself and his heirs, Josce promises abstention from interference and molestation, acquitting William also from all his indebtedness.

LINCOLN (no date). *British Museum. Harl. Ch. 43a, 63.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שאני
פוטר ומוחל לאבאי מניווהש ולקובנט מאותו מקום
כל הקרקע שקנו מן גיללמא בן גיללמא משלודון
בכפר קלאבי הן בשדה והן במרעה הכל מחלתי
לאבאי ולקובנט שלא אוכל לערער על אותה קרקע
בעלילת שום הוב או חתיכה שאותה (sic) גיללמא

היה חייב לי והאבי אומר אשר בתוך אותה הקרקע
הנקובה למעלה שקנה מאותו גיללמא הנקוב
למעלה יש בה ששה בוביאש וחצי ומה שהודיתי
כתבתי וחתמתי בעבורי ובעבור יורשיי

יוסי בן אליש מניקול

164. Latin Charter of Hugo Parnel of Lincoln, conceding to the neighbouring church certain lands in the parish of St. Michael, Lincoln. Nothing of a Jewish character is discoverable in this Deed.

The Shtar of Leon ben Solomon follows in these words.

LINCOLN (no date). *British Museum.*
Harl. Ch. 43*a*, 59.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שכל מה
שכתוב למעלה בלא שום הגהה שהכל אמת

לאהן בן שלמון

165. Latin Charter, signed in Hebrew, by Isaac ben Benoit.

Isaac Gabois fil' Benedict, a Lincoln Jew, releases the Prior and monastery of Bullyngton and their successors from all claims he may at any time prefer with regard to lands in Hakethorne, which had come into the hands of

the Prior as a voluntary gift from Peter de Vendoure and the heirs of William de Vendoure, of Helmesville.

Whatever monetary transactions may have passed between Isaac and the other persons named, the Prior is protected against all hostile interference, and is confirmed in the possession of the property which the donor has bestowed on him.

LINCOLN (no date). *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 57.

יצחק בן בנייט

166. Total acquittance and renunciation in perpetuity of all rights and claims whatsoever upon the Manor of Thornhil, in the possession of William of Langfeld, with an indemnification against claims upon the manor arising from any other sources, whether Christian or Jewish, as well as an acknowledgment to make good any damage sustained. The quittance is made out in the names of Manser of Bradewerd; Judah, son of Master Milo; Mosse, son of Josce, of London; and Joce, son of Benoit, of Lincoln. Benoit de Londres signs as witness.

The Hebrew signatures appended are as follows:—

LINCOLN (no date). *Westminster.*

מנשיר דברדגורזא   יהודה בן הר׳ . . .

משה בן יוסי דלונדרש   יוסי בן בנייט

בנייט דלונדרש עד

167. A Latin acquittance given to the Abbot and Monastery of Bardeney by Pictavin, son of Benedict le Jouvene, of London, on account of certain lands with appurtenances in the parish of St. Cuthbert, Lincoln. The property is described as lying between the land of Henry Bretwald towards the south, and the lane in which John de Haniton used to reside, towards the north.

The property originally paid an annual rental of twenty-two shillings, and was released for the sum of ten marks sterling. The document bore the seal of Benedict, the son of Magister Mosse, and that of Manser, then acting as chirographers of the Lincoln coffer. Witnessed by the Mayor and other important personages of Lincoln. Hebrew at foot as follows:—

LINCOLN (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה כל מה שכתוב למעלה
בלטין בי״ז שיטין בלא מחק ובלא הגהה שהכל
אמת ומה שהודיתי חתמתי

פייטבין בן בנייט

מנשיר עד

אני חיים בן יוסף צירוגרייפייר חתמתי בעד מו׳
חמי הרב ר׳ ברכיה בן הרב ר׳ משה

168. Shtar of Hayyim de Nicol in favour of Sir Adam de Stratton, and relating to the manor of Stanmore the Less, in the county of Middlesex.

Hayyim acknowledges that, speaking for himself and his heirs, he relinquishes all right in the above manor, which had formerly been held by Sir Stephen Cheynduit, and had passed into the hands of Sir Adam through its non-redemption in due course by the first possessor.

Sir Adam having settled all demands of Hayyim, the latter confirms him in the land and all its appurtenances, and contracts not to invalidate such possession himself, but hold it good and inviolable against all comers.

LINCOLN (no date). *Tovey's Anglia Judaica*, p. 32 (revised).

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שפטרתי ומחלתי לשי׳ אדאם משטרטונא וליורשיו ולבאים מחמתו כל מין תביעה וערעור שיש לי ושיכול להיות לי על המלון משטנמירא הקטנה בפלך מידלשצע שאדאם הנקו׳ מחזיק זאת לדעת בקרקע ובאחו ובמרעה ובאגם עם כל האפורטניציע שמקדם היה לשי׳ אשטייבנא מקינדוט בכן שלא אני ולא יורשי ולא שום אחר בעבורי יכולין לתבוע או לערער על שי׳ אדאם הנקוב או על יורשיו או על הבאים מכחו על המלון הנקוב עם כל האפורטניצע הנקובים בעלילת שום חוב שהיה אשטייבנא הנקוב חייב לי או לשום יהודי אחר מבריאת עולם עד סופו ואם שום יהודי בעולם יבא לתבוע או לערער

על שי׳ אדאם הנקוב או על יורשיו או על הבאים
מחמתו על המלון משטנמירא הנקוב עם האפורטנצע
הנקובים בעלילת שום חוב שהיה אשטייבנא
מקינדוט הנקוב חייב לי או לשום יהודי אחר
בעולם מבריאת עולם עד סופו עלי ועל יורשי
בתראי להגינם ולהצילם ולפוטרם נגד כל המערערים
וזאת חתמתי

חיים דניקול

169. The monks of Kested having redeemed certain land in Strattoun Magna (co. Leicester), originally appertaining to Radulph fil' William de Barkwood, his Jewish creditor, Ursel ben Pucel, grants him a release from all his debts, and acquits him from the creation of the world to the end.

LINCOLN (no date). *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 58.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה אשר
ראול דברקאווא פטור מימני מכל חובות שבעולם
מיום שניברא העולם עד סוף העולם ומה שערבתי
חתמתי

אורשל בן פוצל

CANTERBURY DEEDS,

1230—1290.

170. Evidence, in full legal form, taken on Friday, 6th Ellul, 4990. Elias, son of Berachiah (Benedict) transfers, for the consideration of one hundred shillings, all privileges, rights, and claims he possesses in a house, land, and yard which had been bequeathed him by his father, Benedict, the legatee passing the entire property to his brother Isaac. Protection and security are tendered as usual.

Boundaries as follow: E., house of Aaron Ben Benedict; W., house and grounds of Melka, widow of Rabbi David, purchased from the monks of St. Gregory; N., lands of Arnet the goldsmith; S., the Jews' street.

The names of the attesting witnesses are lacking from the Shtar.

CANTERBURY, 1230. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשישי
בשבת בששה ימים לירח אלול שנת ארבעת
אלפים ותשע מאות ותשעים לבריאת עולם למנין
שאנו מונין כאן בקונטורבירא מתא איך בא
לפנינו ר׳ אליהו ב״ר׳ ברכיה ואמר לנו הוו עלי

עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות
וקנין ותנו לו לר׳ יצחק ב״ר ברכיה אחי שמכרתי לו
כל חלק וכל כח וכל רשות וכל קנין שיש לי בכל
אותה הבית והקרקע והחצר שנפל לי בירושה מר׳
ברכיה אבי שהיתה שלו מחמת שרציתי ברצון
נפשי בלי שום אונס כי אם בלב שלם ובנפש
חפצה הכל מכרתי לר׳ יצחק ב׳ר׳ ברכיה אחי כל
מה שיש לי באותה הבית והקרקע והחצר במוצאיה
ובמובאיה מכירה גמורה התוכה והלוטה שרירא
וקיימא מכירת עלמין דלא להשנאה ודלא למיהדר
בה מן יומא דנן ולעלם והקניתי לו בקנין גמור
מעכשיו עשוי כתקנת הכמים וסילקתי עצמי מכל
אותה הבית והקרקע והחצר הנקובים למעלה סילוק
גמור ולא שיירתי בהם לא לי ולא ליורשיי ולא
לבא מכחי כלום לא במוצאיהם ולא במובאיהם
ולא בתקרה ולא במעזיבה ולא בבית ולא בקרקע
ולא בחצר ולא במרוצן ולא במשפך מימיהם ולא
באורך ולא ברוחב ולא בעומקא ולא ברומא מתהום
ארעא ועד רום רקיעא לפי שהכל מכרתי לאותו
ר׳ יצחק הנקוב למעלה בלי שיור במאה דינרים
כסף מטורניש אשטרליש ואלה מצרי הבית

והקרקע והחצר מצד מזרח בית וקרקע שהיתה
לר׳ אהרן אחי שנפלה לו בירושה מר׳ ברכיה אביו
מצד מערב בית והקרקע שהיא למרת מלכה אלמנת
החבר ר׳ דוד שקנתה מן הכומרים מקדש גריגורא
מצד צפון קרקע שהוא לארנוט הצורף מצד דרום
רשות הרבים רחוב היהודים וכל חלק וכח שיש לי
באותה הבית והקרקע והחצר שבתוך המצרים
הללו הכל מכרתי לאותו ר׳ יצחק הנקוב למעלה
בלי שיור ומעכשיו ילך אותו ר׳ יצחק שלמעלה
ויחזיק בכל חלקי וכחי שיש לי באותו הבית
והקרקע והחצר שלמעלה חזקה גמורה ויש לו
רשות בהם להוריש ולהנחיל וליתן ולמכור למשכן
ולהחליף להשאיל ולהשכיר לבנות ולסתור לחפור
בהם בורות שיחין ומערות להוציא בהם זיזין
וגזוזטראות לאמחאה מחאתה לאחויי אחוותא וכל
מי שיבא מארבע רוחות העולם בן או בת אח או
אחות קרוב ורחוק יורש ונוחל איש או אשה יהודי
או ארמאי דיקום ויהגה וישתעי דינא ויערער על
מכירה זאת על ר׳ יצחק הנקוב למעלה או על יורשיו
עלי לפצותו ולשפותו ולהדיח מעליו ומעל יורשיו
כל דין וכל עירעור בין בדיני ישר׳ בין בדיני אומות

העולם ולהעמידה בידו וביד יורשיו אחריו וכך
אמר לנו ר׳ אליהו ב׳ר׳ ברכיה מכירה זו וקנין זה
כתבוה בשוקא והתמוה בברא דלא תיהוי
כמכירא טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי
לכל וכל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו
מודעי עד סוף כל מודעי שמסרתי על מכירה זו
ועל קנין זה ומה שעתיד אני למסור כולם ביטלתי
בפניכם ברצון נפשי בלי שום אונס ואחריות שטר
מכירה זו קבלתי עלי ועל יורשי אחרי כאחריות
וכחומר כל שטרי מכירות העשוין כתיקון חכמים
מן יומא דנן ולעלם דלא כאסמכתא ודלא כטופסי
דשטרי וקנינא מן ר׳ אליהו ב׳ר׳ ברכיה לר׳ יצחק
ב׳ר׳ ברכיה אחיו כל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא
דכשר למקניא ביה

171. Quitclaim, signed by Joseph ben Moses and Moses ben Jacob, in favour of Peter de Bendings and his heirs, releasing them from all debts contracted up to St. Peter's-day, Gule d'Aôut in the twenty-first year of the reign of Henry III.

CANTERBURY, 1237. *British Museum. Add. Ch.* 16,384.

נחנו החתומים מטה מודים הודאה גמורה

שפיירש דבינדינגש ויורשיו פטורים ממנו ומיורשינו
מבריאת עולם עד שניט (sic) פיירש גולאוט שנת
עשרים ואחד למלכות אדונינו המלך הנרי בן
המלך יאן ומה שהודינו חתמנו

יוסף ב״ר משה
משה ב״ר יעקב

172. Declaration of Bona, widow of R. Meir ben Zerach, made before two witnesses signing below, on Sunday, 3rd Sivan, 5002.

The widow relinquishes in favour of her brother-in-law, Isaac ben Zerach, all her claims by marriage jointure on a house with adjoining courtyard, which came into Isaac's possession on the demise of his father.

CANTERBURY, 1242. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו באחד בשבת
בשלשה ימים לירח סיון שנת חמשת אלפים
ושתים לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן
בקנטורבירא מתא איך באת לפנינו מרת בונא
אלמנת ר׳ מאיר ב״ר׳ זרח ואמרה לנו הוו עלי
עדים וקנו ממני בכל לשון של זכות שמחלתי
לר׳ יצחק ב״ר׳ זרח מחמת שרציתי מרצון נפשי

שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה
כל זכותי וכל שעבוד כתובתי שיש לי ושהיה
לי על אותה הבית והחצר שנפלה לו לר׳ יצחק
בירושה מן אביו ר׳ זרח בן החבר ר׳ בנימן
עם כל המצרים מתהום ארעא ועד רום רקיעא
מחילה גמורה שרירא וקיימא דלא למהדר בה
ודלא להשנאה מן יומא דנן ולעלם דלא כאסמכתא
ודלא כטופסי דשטרי וכל מודעי ומודעי דמודעי
ומודעי דנפקי מגו מודעי דמודעי עד סוף כל
מודעי כולם יהיו בטלים ומבוטלים והשובים כחרש
הנשבר וקנינא מן מרת בונא אלמנת ר׳ מאיר
ב׳ר׳ זרח לר׳ יצחק ב׳ר׳ זרח ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למקניא בה שריר וקים

אברהם ב׳ר׳ שמואל עד

מאיר ב׳ר׳ יצחק עד

173. Testimony relating to a transaction which took place on Sunday, 3rd Sivan, 5002.

Bona, the daughter of R. Isaac, first presents herself; then follow her husband, Isaac ben Zerach, Zerach ben

Meir, and Moses ben Joseph, the last acting as executor and representative for the orphan Benjamin ben Meir.

Property had fallen into the hands of certain of these individuals by the demise of R. Zerach, and the death of his son R. Meir. The object of meeting is to attain to an equitable disposal of the legacies.

The result is the acquisition of one house by Isaac ben Zerach, and the gain of a similar house by Zerach and Benjamin, sons of R. Meir, the boundaries of each being detailed. The total property extended 114 feet in length, with a depth of 25 feet.

The charges on the houses amount to seven shillings and threepence. Of this sum, R. Isaac is required to pay two shillings and threepence, and five shillings is demanded from the remaining two.

Isaac b. Zerach and Zerach b. Meir make their declarations on oath, and every precaution is entered into so as to prevent misunderstanding. A saving clause is inserted to the effect that the owners of the two houses, shall, in equal shares, reinstate the partition wall, should it fall by any accident.

Boundaries as follow: House of Isaac ben Zerach. E., house of Robert Monin; W., house bequeathed to Zerach and Benjamin, sons of Rabbi Meir; N., courtyard of Godwin the perfumer; S., the public highway.

House of Zerach and Benjamin, sons of Rabbi Meir. E., house of Isaac ben Zerach; W., house of Benjamin ben Meir; N., house of Benjamin ben Meir; S., the public highway.

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה באחד בשבת בשלשה ימים לירח סיון שנת חמשת אלפים ושתים לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן בקונטורבירא מתא איך באו לפנינו מרת בונא בת ר׳ יצחק והדר בעלה ר׳ יצחק ב׳ר׳ זרח ור׳ זרח ב׳ר׳ מאיר ור׳ משה ב׳ר׳ יוסף אפוטרופא של בנימן ב׳ר׳ מאיר היתום ואמרו לנו הוו עלינו עדים וקנו ממנו וכתבו וחתמו ותנו בכל לשון של זכות שחלקנו מחמת שרצינו ברצון נפשינו שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה את הבית וההצר שנפלה בירושה לר׳ יצחק ב׳ר׳ זרח מאביו ר׳ זרח ולזרח ב׳ר׳ מאיר ולבנימן ב׳ר׳ מאיר היתום מאביהם ר׳ מאיר עם כל המצרים ואלה מצרי בית ר׳ יצחק ב׳ר׳ זרח מצד מזרח בית רוברט מונין מצד מערב בית שנפלה בירושה לזרח ב׳ר׳ מאיר ולבנימן ב׳ר׳ מאיר אחיו מצד דרום רשות הרבים מצד צפון חצר גודין הבשם ואלה מצרי הבית שנפלה בירושה לזרח ב׳ר׳ מאיר ולבנימן ב׳ר׳ מאיר אחיו מצד מזרח בית ר׳ יצחק ב׳ר׳ זרח מצד מערב בית ר׳ בנימן ב׳ר׳ מאיר מצד

דרום רשות הרבים מצד צפון בית אשר בבית ר׳
בנימן ב׳ר׳ מאיר ורחב הבתים ממזרח למערב
עשרים וחמש רגלים אשר לחלק ר׳ יצחק ב׳ר׳ זרח
מגיע שנים עשר רגלים וחצי ולחלק זרח ב׳ר׳ מאיר
ולבנימן ב׳ר׳ מאיר אחיו מגיע שנים עשר רגלים
וחצי לשניהן ואורך הבית והחצר לכל אחד ואחד
מדרום לצפון מאה וארבעה עשר רגלים ומן המס
אשר עולה לשבעה דינ׳ וגֿפֿ על ר׳ יצחק ב׳ר׳ זרח
לפרוע מהן שבעה ועשרים פשיטי׳ ועל זרח ב׳ר׳
מאיר ועל בנימן אחיו לפרוע החמשה דינ׳ ומעכשיו
קבלנו עלינו בקניין גמור שאין אחד ממנו יכול
לערער על חלק חבירו כי כל אחד ואחד מחל
לחבירו הלק חבירו מחילה גמורה שרירא וקיימא
דלא למהדר בה מתהום ארעא ועד רום רקיעא
בעומקא ורומא ויש לכל אחד ואחד רשות למכור
ולהוריש וליתן במתנה הבית והחצר שנפלה לו
לכל מי שירצה ואם נפל הכותל שבין שני הבתים
על שניהן לבנות גם המחיצה שבחצר אם נפלה
על שניהן לבנותה וכל מודעי ומודעי דמודעי
ומודעי דנפקי מגו מודעי דמודעי עד סוף כל מודעי
כולם יהיו בטלין ומבוטלין וחשובין כחרש הנשבר

ונשבעו בפנינו בנטילת חפץ ר׳ יצחק ב״ר׳ זרח וזרח
ב״ר׳ מאיר הנקובים לקיים כל התנאים המבוארים
למעלה ואחריות שטר זה קבלנו עלינו ועל יורשינו
אחרינו כחומר כל שטרות העשויין כתקון חכמים
דלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי מן יומא דנן
ולעלם וקנינא מן מרת בונא בת ר׳ יצחק והדר מן
בעלה ר׳ יצחק ב״ר׳ זרח לזרח ב״ר׳ מאיר ולר׳
משה בן יוסף אפטרופא של בנימן ב״ר׳ מאיר
היתום ומן זרח ב״ר׳ מאיר ור׳ משה ב״ר׳ יוסף
אפוטרופא בנימן ב״ר׳ מאיר היתום לר׳ יצחק ב״ר׳
זרח ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר
למיקניא ביה שריר וקים

אברהם ב״ר׳ שמואל עד
מאיר ב״ר׳ יצחק עד

174. Moses, son of the martyred R. Joseph, admits that he owes Samuel ben Meshullam, the Levite, the sum of twenty new shillings in current sterling coin, payable at the octave of St. Martin, in the thirty-fourth year of the reign of Henry III.

If the engagement be not duly met, Samuel may prosecute him in any Court of Justice, and his word may be accepted on oath as to all expenses incurred in so recovering his money.

As security Moses holds all his goods responsible for the debt, and surrenders as an additional pledge four cubits length of his courtyard. Nothing whatsoever is to be regarded as a settlement save an acquittance duly signed by the creditor.

LINCOLN, 1250. *Westminster.*

אני ההתום מטה מודה הודאה גמורה שאני
חייב לר׳ שמואל ב״ר׳ משולם הלוי עשרים דינ׳
הדשים ממטבע אשטרלינש לשלם לו לח׳ ימים
קדש מרטין שנת שלשים וארבע למלכות אדונינו
המלך הנרי בן המלך יהן ואם חס ושלום שלא
אפרע לו המעות הנקובים לזמן הנקוב אזי נתתי לו
ידי וכחי לו ולכל הבאים מכחו להכריחני בין בדיני
ישר׳ בין בדיני אומות העולם בכל ענייני הכרחות
שיוכל ושירצה וזאת הקניתי לו בקנין גמור בשטר
צירוגרייפא ובעדים וכל מה שיוציא בהוצאה
ושיפסיד בעלילת ההוב הזה הנקוב למעלה שאני
חייב לו לזמן הנקוב יהיה ר׳ שמואל הנקוב או
הבא מכחו נאמן בשבועתו שכל מה שיוציא
ושיפסיד בעלילת אותו חוב הנקוב שעלי לפוטרו
ובעבור זאת משכנתי לו כל נכסיי דאית להון
אחראין ודלית להון אחראין להיות משועבדים לו

והקניתי לו ארבע אמות בחצרי לגבות בו ונכנסתי
בחומר הרם ובשבועה ובעדים לקיים לו שטר זה
צירוגרייפא וכל זמן ששטר זה בידו איני נאמן
לומר פרעתיו אפילו בשבועה ובעדים ובראיה אם
לא בשוברו מחתימת ידו ומה שהודיתי כתבתי
וחתמתי ברצון נפשי שלא באונס

משה בן הקדוש ר׳ יוסף

175. Record of transactions which took place before witnesses summoned for the purpose, on Sunday, 6th Kislev, 5016.

Hannah, daughter of R. Joseph, and wife of Samuel ben Aaron, known either as Molkin or Samuel Molkin, resigns in favour of "Rav" John de Verdun, the chaplain, all her claims by marriage jointure on two small houses situate immediately behind her mansion in Canterbury; the boundaries of the same being thus detailed :—

E., a small exit opening on the street, but closed at the gate of Richard the perfumer; W., outhouse of vendor, and curtilage belonging to her husband; N., houses of Yom-tov ben Isaac, alias Cresse ben Jocenus, half purchased from the heir of Jacob le Viel; other half purchased from Jacob the Angevin, who had inherited it from Joseph the Peitevin, both sons of the martyred Rabbi Isaac; S., house of Nigel Talebot.

Hannah promises in the usual legal form to secure

John de Verdun against displacement or annoyance. The terms, North, South, East, and West will be found in the text, both in Hebrew and Norman-French, the latter in Hebrew characters.

CANTERBURY, 1256. *Westminster.*

בפנינו חתומי מטה באחד בשבת בששה ימים
לירח כסליו שנת חמשת אלפים וששה עשר
לבריאת עולם למניין שאנו מונין כאן בקנטורביר
מתא איך באת לפנינו מרת חנה בת ר׳ יוסף אשת
ר׳ שמואל ב״ר׳ אהרן המכונה מולקין ואמרה לנו
הוו עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון
של זכות מחמת שרציתי ברצון נפשי בלא אונס
כי אם בלב שלם ובנפש חפצה ותנו לו לרב יואן
דוֹרדון גלח להיות בידו לזכות ולראיה שפטרתי
ומחלתי לו ולבאים מכחו כל כח וזכות ודין ותביעה
וערעור שהיתה לי מעולם מחמת שעבוד כתובתי
או מדברים אחרים ושעתיד להיות לי לעולם
משעבוד כתובתי או דבר אחר על שני בתים קטנים
מאחור ביתנו הגדולה השוכבות במבוי הקטן
הפתוחה מצד צפון שקֹן נורשׂא מצד אחד לר״ה

וסתומה בשער רב רוייר הבשם מצד דרום שקו̄
שואֿה עם הילוך קטן שבין שני הבתים במוצאיהם
ובמובאיהם מתהום ארעא ועד רום רקיעא בבנוי
ובשאינו בנוי בבתים ובחדרים ובעליות כאשר
מצויינין במצריהן ואלה מצרי הבתים והחדרים
והעליות מצד מזרח המבוי הקטן הפתוחה לרשות
הרבים גמורה מצד צפון שקו̄ נורשאֿ וסתומה בשער
רב רוייר הבשם מצד דרום שקו̄ שואֿה מצד מערב
בירת החיצון של בעלי במקצת והחצר של בעלי
במקצת מצד צפון בתי ר׳ יום טוב ב׳ר׳ יצחק
המכונה קריצא בן יצנוא שקנה מן יורש יעקב
לויילא מקצת ומיעקב אונייבין בן הקד׳ יצחק
מקצת שירש מר׳ יהוסף פייטבין אחיו מצד דרום
בית נייל טלבוט זאת לדעת כי כל אשר היתה לי
מעולם ודעתיד להיות לי עד עולם מחמת שעבוד
כתובה מבעלי ומאישי ר׳ שמואל מולקין או מחמת
דבר אחר בבתים הנקובים כאשר מצויינין במצריהן
עם כל האפורטנוצין הכל פטרתי ומחלתי לרב יואן
גלח דגֿרדון מחילה גמורה שרירא וקיימא צמותה
וחלוטה דלא להשנאה ודלא למהדר בה מן יומא
דנן ולעלם ולבאים מכחו כמו כן ולא שיירתי

לעצמי במחילה ופטור זה ולא ליורשי אחרי כלום
ומעכשיו נתתי לו רשות לילך ולהחזיק בבתים
הנקו׳ עם האפורטנוצין חזקה גמורה לירש ולהוריש
להשאיל ולהשכיר לבנות ולסתור למשכן למכור
ולהחליף וליתן במתנה לכל מי שירצה ולאחוואה
אחויי ולאמהאה אמחויי ולהוציא בה זיזין
וגזוזטראות ולחפור בה בורות שיחין ומערות וכל מי
שיבא מארבע רוחות העולם בן או בת אח ואחות
קרוב ורחוק יורש ונוחל יהודי וארמאי דיקום ויהגה
וישתעי דינא בהדי רב יואן דגֿרדון גלח דאתי
מחמתי או מחמת שעבוד כתובתי ויערער על רב
יואן הנקו׳ על מחילה וקנין דא או לבאים מכחו
עלי לפצות ולשפות ולהדיח מעליו כל דין ותביעה
וכה וערעור בדיני ישר׳ ובדיני אומות העולם וכך
אמרה לנו מרת חנה אשת ר׳ שמואל מולקין ב׳ר׳
אהרן אחריות שטר מחילה זו וקנין זה כתבוה
בשוקא וחתמוה בברא דלא להוי כמחילה
טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת ופומבי לכל
ואחריות וחומר שטר מחילה זו וקנין זה קבלתי עלי
ועל ירתיי בתראי כאחריות וכחומר כל שטרי
מכירות וקניינין העשויין כתיקון חכמים דלא

כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי וכל מודעי ומודעי
דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי מכל מודעי עד
סוף כל מודעי הכל בטלתי בפניכם ברעות נפשאי
בדלא אניסנא וקנינא מן מרת הנה בת ר׳ יוסף
אשת ר׳ שמואל מלקין ב׳ר׳ אהרן לצורך רב יואן
גלח דגֿרדון ולבאים מכחו ולמי שירצה . . . ככל
מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא בה
שריר וקים

בנימן ב׳ר׳ מאיר עד

יוסף ב׳ר׳ שמשון עד

176. Record of transactions which took place in the presence of witnesses on Tuesday, 28th Adar, 5018.

Bona, daughter of "Rav" Isaac, desires to have it recorded that she relinquishes, in favour of her brother Abraham, her claims by marriage settlement on a house with appurtenances appertaining to her husband, Samuel ben Benjamin, which he had acquired as legatee to his father, Benjamin ben Meir. The boundaries of the house, situate in the parish of St. Mary, Bredman, are thus stated:—E., ground of Zerach and Benjamin, sons of Rabbi Meir; W., land of Robert Pepper; N., ground of Gregoire le Paumer; S., the public highway.

The husband then steps in, and sells the aforesaid property, the deed running on in the customary mode, and granting such conditions as are considered essential for safeguarding Abraham in his new possession.

CANTERBURY, 1258. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשלישי
בשבת בעשרים ושמנה ימים לירח אדר שנת חמשת
אלפים ושמנה עשר לבריאת עולם למנין שאנו
מנין כאן בקנטורבירא מתא איך באת לפנינו
מרת בונא בת הרב ר׳ יצחק ואמרה לנו הוו עלי
עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות
ותנו לאחי ר׳ אברהם בן הרב ר׳ יצחק להיות בידו
לזכות ולראיה מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא
באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה והודיתי
שמחלתי ומכרתי ופטרתי לו כל שעבוד כתובה
ותוספת כתובה וכל דין ותביעה וערעור שהיה לי
ושיש לי ושיהיה לי על הבית והחצר שנפל לבעלי
ר׳ שמואל ב׳ר׳ בנימן בירושה מר׳ בנימן אביו
בפרוייש מריאה בְרֵיטמַאן כמו שהם מסומנים
במצריהם הכל מחלתי ומכרתי לו מחילה ומכירה
גמורה וחלוטה שרירא וקיימא מחילה ומכירת

עלמין דלא להשנאה ודלא למהדר בה מן יומא דנן
ולעלם ולא שיירתי לעצמי במחילה ומכירה זו
כלום ולא ליורשי אחרי ולא לבאים מכחי ואחר כן
בא בעלה ר׳ שמואל ב״ר׳ בנימן ואמר לנו הוו
עלי עדים וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של
זכות ותנו לר׳ אברהם בן הרב ר׳ יצחק הנקו׳
להיות בידו לזכות ולראיה מחמת שרציתי ברצון
נפשי שלא באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה
והודיתי שמכרתי לו כל הבית והחצר עליות
וחדרים שנפל לי בירושה מר׳ בנימן ב״ר׳ מאיר
אבי בקנטורבירא בפרוייש מריאה בריטמאן בנוי
ושאינו בנוי מתהום ארעא ועד רום רקיעא ואילו הן
מצרי הבית והחצר מצד מזרח קרקע ר׳ זרח ור׳
בנימן בני ר׳ מאיר שנפל להם בירושה מר׳ מאיר
אביהם מצד מערב קרקע רובירט פיפרא מצד דרום
רשות הרבים מצד צפון קרקע גריגויירא לפאויימייר
כל הבית והחצר עליות וחדרים בנוי ושאינו בנוי
מתהום ארעא ועד רום רקיעא כמו שהם מסומנים
במצריהם הכל מכרתי לר׳ אברהם הנקו׳ מכירה
גמורה וחלוטה שרירא וקיימא מכירת עלמין דלא
להשנאה ודלא למהדר בה מן יומא דנן ולעלם

ולא שיירתי לעצמי במכירה זו כלום לא לי ולא
ליורשי אחרי ולא לבאים מכחי ומעתה יש לו
רשות לר׳ אברהם הנקוב על הבית והחצר הנקו׳
לבנות ולסתור להפור בהן בורות שיחין ומערות
להוציא זיזין וגזוזטראות להוריש ולהנחיל למכור
ולמשכן ולהחליף וליתן במתנה ולעשות מהן כל
מה שירצה וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם בן
או בת אח ואחות קרוב ורחוק יהודי או ארמאי
דיקום ויערער וישתעי דינא בהדיה מחמת מכירה
זו עלי לפצותו ולהדיח מעליו כל דין ותביעה
ועירעור בין בדיני ישר׳ בין בדיני אומות העולם
ולהעמידה בידו וביד יורשיו אחריו וכך אמרו לנו
מרת בונא בת הרב ר׳ יצחק ור׳ שמואל ב״ר׳ בנימן
בעלה הנקובים שטר מחילה ומכירה זו כתבוה
בשוקא וחתמוה בברא כי היכי דלא ליהוי כמחילה
וכמכירה טמירתא כי אם גלויה ומפורסמת לכל
וכל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי דנפקי מגו מודעי
עד סוף כל מודעי דמודעי הכל בטלנום לפניכם
ואחריות שטר מחילה ומכירה זו קבלנו עלינו ועל
יורשינו אחרינו כחומר כל שטרי מכר העשויים
כתיקון חכמים מן יומא דנן ולעלם ודלא כאסמכתא

ודלא כטופסי דשטרי וקנינא מן מרת בונא בת
הרב ר׳ יצחק הנקובה ואחר כן מבעלה ר׳ שמואל
ב״ר׳ בנימן הנקוב לר׳ אברהם בן הרב ר׳ יצחק
הנקוב ככל מה דכתיב ומפרש לעיל במנא דכשר
למיקניא ר׳ שמואל ב״ר׳ בנימן דביני הטי והכל
שריר וקים

מנחם ב״ר׳ יוסף עד
יוסף ב״ר׳ יהושע עד

177. Minutes of testimony, taken on Monday, 3rd Iyar, 5019.

Abraham, son of the "Rav" Rabbi Isaac, presents himself with a view of transferring of a house with chambers, lofts, courtyard, and all other appurtenances, by sale, to Philip fil' Jervoise, chaplain of Brays (?).

The said property was situate in the parish of St. Mary, Bredman, in the Jews' quarter, and had been purchased by Abraham from the heirs of Benjamin b. Meir, and from Engelesia, daughter of Rabbi Benedict, who had resigned in his favour all her claims on the property by marriage settlement. Boundaries as follow:—E., land of Zerach and Benjamin, sons of Rabbi Meir; W., land of Robert Pepper; N., land of Gregoire le Paumer (?); S., the King's highway.

In the boundaries here stated, the Hebrew terms for north, south, east and west are repeated in early English, but in Hebrew characters. The contract is drawn up

in the customary Rabbinical style, having for its aim indefensible possession and security on behalf of the new purchaser.

CANTERBURY, 1259. *Westminster.*

זכרון עדות שהיתה בפנינו חתומי מטה בשני
בשבת בשלשה ימים לירח אייר שנת חמשת
אלפים ותשעה עשר לבריאת עולם למנין שאנו
מונין כאן בקנטורבירא מתא איך בא לפנינו ר׳
אברהם בן הרב ר׳ יצחק ואמר לנו הוו עלי עדים
וקנו ממני וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות ותנו
לפליפא בן יירויישא הגלח מברייש להיות בידו
לזכות ולראיה מחמת שרציתי ברצון נפשי שלא
באונס כי אם בלב שלם ובנפש חפצה והודיתי
שמכרתי לו כל הבית והחצר עליות והדרים
שקניתי בקנטורבירא בפרוייש מריאה בריטמאן
מר׳ שמואל ב״ר׳ בנימן ומברכיה ובנימן בני ר׳ מאיר
שנפל להם בירושה מר׳ בנימן ב״ר׳ מאיר וכל
שעבוד כתובה שקניתי מאינגלישייא בת ר׳ ברכיה
שהיתה לה על אותו בית והחצר שהיו לר׳ בנימן
הנקו׳ הכל מכרתי לאותו פליפא הנקו׳ בנוי ושאינו

בנוי מתהום ארעא ועד רום רקיעא ואילו הן מצרי
הבית והחצר מצד מזרח אישט בלעז קרקע ר׳ זרח
ור׳ בנימן בני ר׳ מאיר שנפל להם בירושה מר׳
מאיר אביהם מצד מערב גישט בלעז קרקע רוברט
פיפרא מצד דרום שו׳ בלע׳ רשות הרבים מצד
צפון נורט בלע׳ קרקע גריגוייר לפאויימיר כל הבית
והחצר עליות וחדרים בנוי ושאינו בנוי מתהום
ארעא ועד רום רקיעא כמו שהם מסומנים במצריהם
הכל מכרתי לאותו פליפא בן ירויישא הנקו׳ מכירה
גמורה והלוטה שרירא וקיימא מכירת עלמין דלא
להשנאה ודלא למהדר בה מן יומא דנן ולעלם
ולא שיירתי לעצמי במכירה זו כלום לא לי ולא
ליורשי אחרי ולא לבאים מכחי ומעתה יש לו
רשות לאותו פליפא הנקו׳ על הבית והחצר
הנקו׳ לבנות ולסתור ולחפור בהן בורות שיחין
ומערות להוציא זיזין וגזוזטראות להוריש ולהנחיל
למכור ולמשכן ולהחליף וליתן במתנה ולעשות מהן
כל מה שירצה וכל מי שיבא מארבע רוחות העולם
בן או בת אח או אחות קרוב ורחוק יהודי או
ארמאי דיקום ויערער וישתעי דינא בהדיה מחמת
מכירה זו עלי לפצותו ולהדיח מעליו כל דין

ותביעה וערעור בין בדיני ישר׳ בין בדיני אומות
העולם ולהעמידה בידו וביד יורשיו אחריו וביד כל
הבאים מכחו וכך אמר לנו ר׳ אברהם בן הרב ר׳
יצחק שטר מכירה זו כתבוה בשוקא והתמוה בברא
כי היכי דלא ליהוי כמכירה טמירתא כי אם גלויה
ומפורסמת לכל וכל מודעי ומודעי דמודעי ומודעי
דנפקי מגו מודעי עד סוף כל מודעי דמודעי הכל
בטלתי בפניכם ואחריות שטר מכירה זו קבלתי
עלי ועל יורשי אחרי כחומר כל שטרי מכר
העשוים כתיקון חכמים מן יומא דנן ולעלם
ודלא כאסמכתא ודלא כטופסי דשטרי וקנינא מן
ר׳ אברהם בן הרב ר׳ יצחק הנקוב לפליפא בן
יירויישא הגלח מברייש הנקו׳ ככל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למיקניא ביה הכל שריר
וקים

יוסף ב״ר׳ יהושע עד
שמשון ב״ר׳ יוסף עד

178. Two separate slips. The first, signed Vives de Wincestre, acknowledges the release from all his debts, of Nicholas fil' William de Pencestre, from the creation of the world up to St. Peter's Day in the fifty-first year of the reign of Henry III.

The accompanying slip is similar in character. The name here inserted is William de Baniton, the period of release is St. Nicholas day in the fifty-fourth year of Henry III., and the signatory is Moses ben Abraham.

CANTERBURY, 1267. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שניקולא
בן גליימא דפונקרשט ויורשיו פטורין ממני ומיורשיי
מכל חובות ותביעות ועירעורין מבריאת עולם עד
שיינט פיירא שנת חמשים ואחד למלכות אדונינו
המלך הנרי בן המלך יואן ומה שהודיתי התמתי
ויוש דגינציטרא

CANTERBURY, 1270. *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שגילם
דבניטונא ויורשיו פטורי׳ ממני ומיורשיי מכל חובות
ותביעות מבריאת עולם עד שׁי ניקולא שנת ארבע
והמשים לעיטו׳ אדונינו המלך הנרי בן המלך יואן
ואם ימצא חותם בשמו ובשמי הודיתי שהוא פטור
ומה שהודיתי חתמתי
משה ב׳ר׳ אברהם

179. Isaac ben Isaac's notification that he acquiesces in the Canterbury cofferers' removing from their ark

two deeds attached to one string, both relating to debts incurred by Robert Delamere and John לכיברא alias Smith.

Their indebtedness amounted to forty shillings, and they are now relieved of all claims and demands.

CANTERBURY (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שנתתי רשות ברצון נפשי לשומרי התיבה מן קונטאורביר להוציא מן התיבה חותמות ב׳ אשר על נקב אחד המדבר בשמי ובשם רובירט דלְמְרא המכונה יוטצלא (?) ובשם יוהן לכיברא המכונה שמיזאט ומדבר מן ארבעים דינרי׳ ומדבר בשמי ובשם אותם הנק׳ ולמסור אותם ההותמות לאותו רובירט דְלַמאְרא ומה שהודיתי כתבתי והתמתי

יצחק בן יצחק

180. A Beth-din is appointed to consider the application of Madam Esther, daughter of R. Joshua, with regard to her widow's jointure, and they act in accordance with her representations, duly affirmed by oath. Her husband was R. Jacob ben Isaac, at whose demise she had received but a bare pittance, amounting in all to forty shillings.

The Beth-din grants the widow the free possession of a house and yard adjoining, situate in the "Jews' Street,"

in the parish of St. Mary Bredmann, with everything appertaining to the same to the value of ten pounds sterling, with permission to deal with the property as she deems fit.

One of the witnesses appears to be a Rabbi in office.

CANTERBURY (no date). *Westminster.*

נחנו חתומי מטה הובררנו היות ב״ד להגבות למרת אסתר בת ר׳ יהושע כתובתה מנכסי ר׳ יעקב ב״ר׳ יצחק בעלה המת וגם היא מרת אסתר בת ר׳ יהושע באתה לפנינו ותבעה כתובתה על נכסי ר׳ יעקב בעלה המבואר וגם אנחנו נזקקנו לה וארנוה בב ד ואשבענוה חוץ לב״ד שלא קבלה מכתובתה הן בכסף הן בזהב הן בספרים הן במטלטלין כי אם שוה מ׳ דינ׳ אשטרלינש ואחרי כן שמנו כל הבית והחצר אשר היה לר׳ יעקב בעלה המבואר בעיר קנטורבירא ברחוב היהודים בפרוייש שיינט מריאה ברטמן כל אותו הבית והחצר עליות וחדרים במוצאיו ובמובאיו מצויינת במצריו מתהום ארעא עד רום רקיעא הכל מסרנו למרת אסתר המבוארת בשומת שנים עשר ליטרין אשטרלינש בגביית כתובתה ונתננו לה למרת

אסתר המבוארת רשות לירש ולהוריש לנחול
ולהנחיל למכור וליתן להשאיל ולהשכיר לחפור
שיחין ומערות ולהוציא בהן זיזין וגזוזטראות
ולעשות בהן כל חפצה ומה ששמענו ועשינו כתבנו
והתמנו

יצחק ב׳ר׳ אברהם

יהוצד בהחבר יהוצדק דין ומ׳ץ
שמואל בן הרב ר׳ יצחק

181. Sampson, son of Josce, in the presence of attesting witnesses, disposes of a house, lands, and appurtenances, situate in the parish of St. Mary Bredman, Canterbury, to Richard the Spiceman. Particulars are entered into with regard to the nature and area of the property, and the Boundaries are thus distinctly set forth: E. house and ground of "Rav" John de Verdom?; W. the open street; N. house and grounds of the heirs of Josce ben Sampson; S. house and ground of Deulecresse ben Genta.

Six marks are paid as gersuma, and one nail of cloves will be exacted as the annual service due to the vendor.

CANTERBURY (no date). *Westminster.*

ידעו (sic) לכל ההוים והעתידים ליהיות שאני
שמשון בן הר׳ יוסי מכרתי והנחתי לריקרט הבשם

מקונטבורא הבית והקרקע עם האפורטנשוש שיש
לי בעיר קונטבורא בפרוייש שׁ׳ מריאה ברדמן
היושבת בין בית וקרקע אשר ליורשי הר׳ יוסי בן
הר׳ שמשון לצד צפון ובין בית וקרקע דלקרייש בן
ייגטא לצד דרום ורחב המלך בצד מערב וקרקע
רב יואן מורדום לצד מזרח כל מה שיש לי באותו
בית וקרקע עם האפורטנוצש בבנוי ושאינו בנוי
בעליות וחדרים בפתחים ובחלונות וכל מיני תשמיש
באורך וברוחב בעומקא וברומא במוצא ובמובא
ובכל דין ותביעה ועירעור וכח ויכולת ושעבוד שהיה
לי ושיכול ליהיות לי בהם הכל מכרתי והנחתי
ממני ומיורשי ומכל הבאים מכחי לנקו׳ ריקרט
וליורשיו ולבאים מכחם ליהיות להם ולהחזיק
בחרות ובפטור לעולם בלי שום שיור לעצמי וליורשי
ולבאים מכחי ויוכל ריקרט הנקו׳ ויורשיו והבאים
מכחם מעכשיו הנקו׳ בית והקרקע והאפרטנואש
למכור ולמשכן ולהוריש וליחד וליתן ולצוות ולהחליף
לבנות ולסתור ולעשות מהם כחפצו וכרצונו בלא
שום מיחוי ואני שמשון ויורשי והבאים מכחי נציל
ונגין ונפטור הנקו׳ בית וקרקע והאפורטנוצש לנקו׳
ריקרט הבשם וליורשיו ולבאים מכחם נגד כל אדם

אנשים ונשים יהודים וארמאים ונגד כל המערערים
הבאים מכחי מחמתי בעבור קלו מגוריפלא שהנקו׳
ריקרט ויורשיו והבאים מכחם יפרעו לי וליורשי
ולבאים מכחי לזמן שי מיקל בלא עלילה בעבור כל
חקים ועבדיות ושאלות עולמים ובעבור מכר
זה והנחה הצלה הגנה ופטור נתן לי הנקו׳ ריקרט
ששת זקו׳ בגירשוומא ושיהיה המכר הזה שריר
וקים התמתי בחתימת ידי בלשון עברי

שמשון בה״ר׳ יוסף
חיים ב״ר׳ יום טוב עד
שלמה בן יוסי עד

182. Shtar by Elias ben Sampson, giving the usual authority to the custodians of the coffer to take out two deeds mentioned. The debtor is John טנלאוש of דוברא Dover? He owes £10 on the one, and £7 on the other. Other creditors are associated with Elias, to the extent of holding a half share between them. Reference is made to them, but their names are not stated.

CANTERBURY (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שיואן
טנלאוש מדוברא ויורשיו פטורים ממני ומיורשי
מחותם אחד מעשרה ליטרי׳ המדבר בשמו הנקו׳

ובשמי ומחותם אחד משבעה ליטרי׳ המדבר בשמו
הנקו׳ ובשמי ונתתי רשות לשומרים להוציאם
מן התיבה מה שהודיתי חתמתי

אליש בן שמשון

אנחנו החתומים מטה מעידים עבור החצי

183. Sampson ben Isaac's acknowledgment to the effect that John Walmer, of Weltham, and his heirs are released of all debts he owes to Sampson from the creation of the world to its termination.

If any record of debt or counterpart of same be discovered, either within any of the king's coffers or without, in their joint names, the undersigned declares that it shall be null and void.

CANTERBURY (no date). *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שיוהן גולמיר דגלטהם
ויורשיו פטורין ממני ומיורשיי מכל הובות ותביעות
ועירעורין מבריאת עולם עד סופו ואם ימצא שום
חוב או חתיכה תוך תיבת המלך או חוץ לתיבה
בשם ג̃ילם הנק׳ ובשמי יודע לכל כי פטורין הן ומה
שהודיתי כתבתי והתמתי

שמשון בן יצחק

184. Latin Charter of Frater Alanus, Monk and Penitential of Christchurch, Canterbury, confirming the sale of a messuage to Aaron of Canterbury, son of Josce of Leicester. The property was situate in close proximity to the Communal Synagogue, but the boundaries cannot be accurately defined, owing to the fragmentary condition of the document. Incidental mention is made of several Canterbury individuals; among others, William Arnet, Mainer, the "tinctor," Lambin, and Susanna de Planar. The deed is witnessed by Galfrid de Stureiya and John Dokere, the "prepositi" at the time being, and John Chiche, John Terrie, Nigel Talebot and Henry Jay. Endorsed in Latin. "Half a mark for the tenement of William Bren? in the parish of All Saints." The Hebrew endorsement at the right-hand corner runs as follows: "Penitential: this is the deed of Hugh Mainer of Holy Trinity, concerning the house that belonged to Lambin le Cunte: half a mark at Noel and at Mid-lent. And this bond is in their district of Mortlieu?"

CANTERBURY (no date). פנושייר

זה החותם מהו מונייר מק׳ טרניטיה מהבית
שהיה ללונבין לאקאנהטה חצי זקו׳ לניתל ולחצי
עינוי וזה החותם בגליל מורטלייוא שלהם

LONDON DEEDS,

1250—1290.

185. Latin Writ of King Henry III., ordering the Lord Mayor and Sheriffs of London to institute an Inquisition Post Mortem, and report what lands and tenements were held in the metropolis by Jacob Crespin at the date of his demise. His sons, Moses and Isaac, are mentioned in the royal mandate. Particulars have to be rendered to the Justiciars assigned to the Jews, at a date mentioned.

The Inquisition follows on a separate slip, and the result will be found in the accompanying translation of a third slip attached, which forms the verdict upon oath of the Jewish members of the jury.

SUM TOTAL.

Valuation of the Jews in the parish of St. Michael, of Wudestrete:—A stone house, sixteen shillings; and a house in which resides Manser, twelve shillings; and the house of Emendant, eight shillings; and the house of Jakop of Kent, half a mark. Out of these they pay to the landlord six shillings and two pence and one pound of cummin. And in the parish of St. Martin, Ysmongere Lane, three houses, viz., the house of Walter the Fleming, rent six shillings; the house of Raoul of Norwich, rent ten shillings; another house near thereunto, rent ten

shillings. On these they pay the landlord four shillings. Sum total, *forty-two* (?) shillings.

LONDON, 1250. *Public Record Office.*

סך הכל

שיעור היהודים בפ̄רואפארה שיט מיקל
דאודשדארטא בית מאבנים י"ו דינ' ובית אשר
מנשיר לוי דר בו י"ב דינ' ובית אמנדונטא ח' דינ'
ובית יקופא דקינט חצי זקו' מאילו משלמין לאדון
הבתים ו' דינ' ובפ̄ וליטרא קומין ובפרווייפ̄א שיט
מרטין אישמוגרלאנא ג' בתים בית גוטיר
לפלאמנקלא ו' דינ' ראול דנורואיץ י' דינ' האחרת
קרובה י' דינ' מאילו משלמין לאדון הבתים ד'
דינר'

סך הכל מ"ב (?) דינ'

186. *Translation.* — "Behold, I, the undersigned, make this unqualified acknowledgment that Phillip Basset, both he and his heirs, are relieved of me, and my heirs, and my children, of all debts, demands, and requisitions, from the creation of the world up to Saint John, in the year thirty and six of the reign of our Lord, the King Henry, son of the King John; and what I here acknowledge, I herewith seal—AARON SON OF ABRAM."

LONDON, 1252. *Public Record Office.*

הנני החתום מטה מודה הודאה גמורה שפיליפא
בשיט הוא ויורשיו פטורים ממני ומיורשיי ומילדיי
מכל חובות ותביעות ועירעורים מבריאת עולם עד
שיינט יוהן שנת שלשים ושש למלכות אדונינו
המלך הנרי בן המלך יוהן ומה שהודיתי חתמתי

אהרן בן אברם

187. Acknowledgment made by Aaron ben Hayyim to his brother-in-law, Aaron ben Judah, the gist being as follows :—

Aaron submits that he is prepared to set aside a debt of fourteen marks incurred by the other, and even to remit all other debts, if he be given complete and pacific possession of a certain house, with yard, kitchen, etc., adjoining, agreed to be delivered over to him within the quindene of Pentecost in the forty-sixth year of Henry III. (1262), in the presence of the Lord Mayor and the Alderman of the Ward.

The condition is made subject to there being a talliage assessed before such Pentecost; if there be not, the time for giving possession is deferred to fifteen days after the talliage had been declared.

The undersigned, under a penalty of two marks, payable to the King as forfeiture in the event of non-compliance, undertakes to grant his brother-in-law one cubit

and one hand-breadth in his own forecourt, as soon as possession is given of the house, etc., as above.

LONDON, 1262. *Property of the late Rev. A. L. Green.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שכל עת
שיבא ר' אהרן ב"ר' יהודה גיסי תוך' חמשה עשר
יום מפנטקושט שנת ארבעים ושש למלכות אדונינו
המלך הנרי בן המלך יהן ויחזקני בבית ובחצר
ובבית קטנה שקורין קוצינא ובכל המגיע לו שנתן
לי בשטר צירוגרייפא ז"ל חזקה מעולה בפני הגלח
המלצר והאלדרמן שאז הודיתי שמחלתי ופטרתי
כל החוב מארבע עשר זקו' שהוא חייב לי
בצירוגרייפא מבריאת עולם עד סופו ומכל שאר
חובות נעשים קודם פנטק' הנקוב הן ממורי אבי נ"ע
הן ממורתי אמי שתחיה לבד חוב שהוא חייב לי
כמבואר בשטר צירוגרייפא ממתנה שנתן לי מבית
הנז' נגד יורשיו ונגד כל אדם שיבא מכחו או
בחתימת ידו או בעדים כשרים שלא יוכל ר' אהרן
הנז' להוכיח שהעדים שהערעור והתביעה אינה
אמת ואם לא תהיה שום מתנת המלך נקצבת קודם
פנטקושט הנז' אז מרחיב לו זמן עד חמשה עשר

יום אחר שתהיה שום מתנת המלך נקצברת
והודיתי בקנס שנים זקו׳ לההזיק ר׳ אהרן הנז׳
באמה וטפח בחצרי כמבואר בשטר מכר שעשיתי
לו בצירוגרייפא אל שנים זקו׳ זהב מיד אחר
שיחזיקני בבית הנז׳ והמגיע לו חזקה מעולה בפני
גלח המלצר מלונדרש והאלדרמן אם ירצה לקבלה
מידי זה הקנס הנז׳ לאדונינו המלך וכל זמן ששטר
זה בידו ולא אחזיקנו כמבואר לא אוכל לסרב
מליתן לאדונינו המלך שנים זקו׳ זהב שום דביני
חטי הכל שריר וקים ומה שהודיתי חתמתי

אהרן ב׳ר׳ חיים

188. Isaac of Southwark acknowledges that he has given up all right and claim he possesses upon Sir Adam de Stratton, with regard to a debt of forty shillings, one record of which is in the official receptacle, the other remaining in his own hands. The Bond for the same was incurred by "Rav" Alan de Stockwelle.

Security for the payment of the obligation had been furnished by Alan in the shape of a lien on all his lands, and now, the Bond having been sold to Sir Adam, the vendor promises abstention from all interference with the latter's rights, and undertakes to second his endeavours in obtaining the other's lands, should he fail to discharge his obligation.

The Agreement is dated on the morrow of St. Simon and St. Jude, in the fifty-first year of the reign of Henry III. (1267).

LONDON, 1267. *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 68.

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שמכרתי
והנחתי אל שיר אדם משטרטונא כל דין וערעור
שהיה לי ושיכול להיות לי בחותם אחד מארבעים
דינר׳ אשר על שם רב אלן משטוקגילא ועל שמי
אשר מהנקוב חותם היא בתיבה צירוגרופא וחלק
אשר היה בידי מן הנקוב חוב מכרתי להנקוב שיר
אדם בכן שיהיה ידו כידי וכחו ככחי לפטור ולמחול
למכור ולמשכן וליחד ולצוות הנקוב חוב ולעשות
ממנו חפצו ורצונו כפי חק ומנהג יהודים ועלי
לרדוף כתבי המלך נגד מחזיקי קרקעות ומס
הנקוב רב אליין על יצאות הנקוב שיר אדם וכל
מה שאוכל להוציא מן הנקובים מחזיקים כל יהיה
אל הנקוב שיר אדם או ליורשיו ולבאים מכחו
בכן שאושיע את הנקוב שיר אדם מכל נזק
בעלילת הנקוב ונשבעתי שלא עשיתי קודם לכן
ושלא אעשה מכאן ולהבא בשום ענין שטר

שאוכל לערער ולא להרחיק הנקוב שיר אדם ולא
יורשיו ובאים מכחו מכל הנקוב מכר המבואר
ושהיה הנקוב חוב בתיבה המבוארת מחוייבת לי
ולא נפרעת לי קבלתי עלי ועל יורשי להציל להנקוב
שיר אדם וליורשיו נגד כל הנקובים מחזיקים ועל
פי תנאי הנקוב אקטא מחרת שׄי שימון ושׄי יודא
שנת חמשים ואחד למלכות אדונינו המלך הנרי בן
המלך יואן ומה שהודיתי התמתי

יצחק דשוגורק

189. Shtar, in full form, signed by Aaron de la Rye, on 10th January, 1268, in favour of Sir Adam de Stratton, who had acquired, by purchase, two Bonds, sealed by William Darth? the counterparts being in the London ark.

The Obligations, one for twenty marks and one for twelve marks, referred to advances made by Aaron de la Rye to the aforesaid William, which he now disposes of to Sir Adam for some consideration, not here named. In this substitution of creditorship Sir Adam is assured against loss, in accordance with stringent stipulations made in his behalf. and acceded to by the original creditor. Twice in the Deed allusion is made to Sir Adam's being upheld in his acquired rights "after the statutes and customs of the Jews."

Aaron de la Rye acknowledges to have received already one instalment of four marks off the total account.

LONDON, 1268. *Public Record Office.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שמכרתי
והנחתי אל שיר אדם מאשטרטונא גלח כל דין
תביעה וערעור שהיה לי ושיכול להיות לי באילו שני
חותמות כתובים למטה ז״ל הותם אחד מעשרים
זקו׳ על שם גילם דאורזא (?) ועל שמי וחותם אחד
משנים עשר זקו׳ על הנקוב גילם ועל שמי שהחלקים
שהשעות תלויות בהם בתיבה צרוג׳ מלונדרוש
כל דין תביעה וערעור ושעבוד שהיה לי ושיכול
להיות לי בהנקו׳ שני חובות והשבח שעלה מהם
ממנו עד יום עשיית שטר זה מכרתי והנחתי ממני
ומיורשי להנקו׳ שיר אדם וליורשיו ולבאים מכחם
בכן שעכשיו יהיה יד הנקו׳ שיר אדם ובאים מכחם
בכל הנק׳ שני הותמות והשבח שעלה מהם בידינו
וכחם ככחי לפטור או למחול למכור או למשכן
להחליף או לזקוף להכריח ולגבות ולעשות מהם כל
חפצו ורצונו ככל חקי ומנהג יהודים והודיתי שלא
עשיתי קודם לכן שום שטר מכל הנקו׳ שני הותמות
ולא ממקצתן לבד מארבעה זקו׳ שקבלתי בהכרחה
ממנו ומכאן ולהבא שום דבר לא אעשה מהם כי
אם ברשות הנקו׳ שיר אדם ויורשיו והבאים מכחם

ובהסכמתן וכל זמן שיצטרך הנקו׳ שיר אדם או
יורשיו והבאים מכחם לבקש כתבי אדונינו המלך
להכריח או להחזיק כפי חק ומנהג יהודים עבור
הנקו׳ שני חותמות והשבה שעלה ממנו עד המס
מאה ועשרים זקו׳ עלי ועל יורשי לבקש הנקו׳
כתבים עלי ועל יורשי ועל יציאות הנקו׳ שיר אדם
ויורשיו ובאים מכחם ושהנקו׳ שני חותמות והשבח
ועד המס מאה ועשרים זקו׳ מחוייבים ונאמנים ולא
נפרעים ובתוך הנקו׳ תוכה הודיתי עבורי ובעטר
יורשי להנקו׳ שיר אדם מאשטרטונא וליורשיו
ולבאים מכחם אקטא יום עשירי לחדש יינבֿיר
שנת חמשים ושתים למלכות אדונינו הנרי בן
המלך יואן ומה שהודיתי התמתי

אהרן דלריאה

190. *Translation.*—"I, the undersigned, make this unqualified acknowledgment that I have neither plea nor claim against Richard, the Prior of Trinity, or the Convent, with respect to four shillings and four pennies rent which Michael, clericus, of Billingsgate, pays annually to Hamon fil' Constantin, on the house in which he resides in the parish of St. Mary-at-Hill. Richard, the Prior, and the Convent aforesaid, have purchased the said rent from Hamon fil' Constantin, so that neither I nor my

heirs possess any claim or demand on such rent in consequence of any debt that Hamon may owe me—from the creation of the world to the end. And that which I acknowledge I have written and sealed.

"Moses de Oxenford."

London (no date). *Public Record Office.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שאין לי לא דין ודברים על ריקרט לפריאר דטריניטי ועל הקובינט מארבעה דינר׳ וארבעה פשיט׳ מס אשר מיקייל הגלח מבילינשגטא פורע להמון בן קושטנטין בכל שנה ושנה מן הבית אשר הוא דר בתוכו בפרויישא ק׳ מרים דלהילא ואותו ריקרט הפריאר והקובינט קנו אותו מס מהמון בן קושטנטין ואין לי וליורשי עליהם שום תביעה וערעור על אותו מס מחמת שום חוב שהיה המון חייב לי מבריאת עולם עד סופו ומה שהודיתי כתבתי וחתמתי

משה דאושנפורט

191. Latin Charter of Abraham fil' Muriel of London, in full legal form, made in favour of Geoffrey de Mandeville, Earl of Essex and Gloucester.

For the sum of thirty-five silver marks Abraham yields possession to the Earl of a house, situate in the parish

of St. Mary, Colechurch, between the house of John Wallensis and Ysmongerlane. The house, with all appurtenances, had originally belonged to Abraham fil' Raby, and was close to Westchepe. The area of the property is stated, and is said to lie between the house of John Wallensis et Ysmongherelane, in the parish of St. Mary, Colechurch, and to extend as far as the ground held in fee by Peter de Ely from Hugo de Neville.

Full warranty is given, so that the Earl may retain peaceable and unassailable possession.

Certain charges are due on the house, comprising an annual payment, at Christmas, of eleven shillings to the monks of St. Trinity, Canterbury, and another annual payment of seven shillings to the monks of St. Albans, recoverable at the Nativity of St. John the Baptist.

The names of several witnesses are attached to the Deed, many being prominent London citizens, the Lord Mayor, and the Alderman of the Ward figuring among the list. Magister Ursell (Jehoshua) is the principal Hebrew witness.

LONDON (no date). *British Museum. Harl. Ch.* 43*a*, 56.

בפנינו החתומי מטה הודה ר׳ אברהם ב׳ר׳ יוסף
על כל הכתוב בשטר של מעלה הכתוב בלטין
שהכל אמת וברצונו ובציווייו התמנו התימתנו

אברהם בן החבר ר׳ שמשון עד
יהושעיה בן החבר ר׳ יהודה עד

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שהעדים
החתומים למעלה ר׳ אברהם בן החבר ר׳ שמשון
ור׳ יהושעיה בן החבר ר׳ יהודה ברצוני ובציוויי
חתמו

אברהם ב׳ר׳ יוסף בן מרת מרים בת הנדיב ר׳ יצחק

192. Quitclaim of three creditors in favour of Richard, otherwise Raoul Edward, Prior of St. Trinity, London, and the monastery he superintended.

The signatories acknowledge that they no longer possess any claims upon certain lands appertaining to the Prior, viz., ten acres of land in close contiguity to the Priory, and another acre of meadow ground in the village of Westmelne.

The ten acres are thus subdivided:—Four acres in a field called Lammas Appleton, two acres in another field called Middlefield, adjacent to the monastery, another two in a field called Lemon Grove, and a further two in a field termed Wheatdey, near the fosse (either Houndsditch or the Tower ditch apparently).

Hugh de Warines had fallen into debt to the undersigned, and the Prior and Monastery had interposed to release him. Satisfaction of all claims having been duly made, both the Prior and Hugh are disencumbered of all future demands.

LONDON (no date). *British Museum. Cotton Nero*, c. iii. p. 183*b*.

אנחנו חתומי מטה מודי׳ הודאה גמורה שאנחנו

פוטרים לריקרט הפריאור משיינט טריניטי
מלונדרש והקנויינט מאותו מקום עשרה אקריש
קרקע נהרישית ואקרא אחו בכפר וישמילנא זאת
לדעת ארבע אקריש בשדה הנקרא למיש אפלטון
ושני אקריש בשדה הנקרא מידלפילט קרקע קרובה
לקרקע אותה קנויינש הנקוב׳ למעלה ושני אקריש
בשדה הנקרא למנגרב ושני אקריש בשדה הנקרא
וויטדייא קרובה לפושיאדה וגם אנחנו פוטרי׳
לריקרט הפריאור הנקוב ראול אידוורט הוא וכל
קרקעו וכל הקרקע והאחו הנקוב למעלה שקנה
ריקרט הפרייאור משיינט טרניטי מהוא דוורינש
בכפר ווישמילנא שאין אנחנו ולא יורשינו יכולים
לתבוע ולערער שום עירעור ותביעה שבעולם על
אותה קרקע והאחו והכפרי׳ בעלילת שום חוב שהיה
חייב לנו הואה דווראנש מבריאת עולם עד סופו
מה שהודינו התמנו

יעקב קרשפין
אליש כהן
פייטבין בן בנייט

193. Latin Charter of Bonevie fil' Samuel Muton, acquitting Alexander de Dorset of all claims and demands

relating to the possession of a certain house in Westchepe, with all its appurtenances, the house originally owned by Abraham fil' Raby, grandfather of Bonevie. The sum of twenty-five marks was paid for the concession.

The purchaser agrees to such terms and provisions as render the purchase inviolable in perpetuity, and the Deed is witnessed by some of the most eminent citizens of London, including the Lord Mayor and the Alderman of the Ward. The names of several leading Hebrew commercial men follow in due succession.

Bonevie tenders his acknowledgment in Hebrew, upholding his contract, and signing his Shem Hakkodesh, viz., Jacob ben Samuel. The witnesses subscribing are Joseph the Seer, and Menahem the Scribe.

LONDON (no date). *Public Record Office.*

אני החתום מטה מודה הודאה גמורה שכל מה
שכתוב בלשון לטין שהוא אמת וברצוני ובצביוני
עשיתי זה השטר לרב אלישנדיר ממחילה להיות
בידו או ביד הבא מכוחו לזכות ולראיה כמאה
עדים ומה שהודיתי חתמתי
יעקב ב׳הר׳ שמואל

בפנינו התומי מטה חתם ר׳ יעקב ב׳ר׳ שמואל
לרב אלישנדיר זה השטר ברצונו ובצביונו ומה
ששמענו וראינו כתבנו והתמנו
יוסף החוזה עד
מנחם הסופר עד

194. Latin Charter of Hugh Peverel (nothing Jewish), accompanied by the Shtar of Aaron fil' Abraham, the gist of which is as follows :—

Aaron, subscribing his name, acknowledges that he gives a release to Richard, Prior of St. Trinity, and his monastery, with regard to three acres and three roods of ground with appurtenances, situate in Edelmeton (Edmonton), the field comprising the same being known by the name Langehey. Aaron relinquishes his right on such lands, irrespective of any demand he may have had on Hugh Peverel with respect to debts incurred by the latter. Hugh is acquitted "from the creation of the world to the end thereof."

LONDON (no date). *Public Record Office.*

הנני חתום מטה מודה שמחלתי ופטרתי לריקרט
פריאור משינט טירניטי ולקוונט מאותו מקום שלשה
אקרש קרקע ושלשה רואדיש קרקע שהיניה הואה
פיווריל לריקרט פריאור ולקווינט הנקובים בעיר
אדלמטונא בשדה לונגהייא שאין אני ויורשיי
וילדיי לשאול ולערער על אותו קרקע הנקוב
למעלה בעלילת שום חוב שהואה פיווריל היה
חייב לי מבריאת עולם עד סופו ומה שהודיתי
חתמתי

אהרן בן אברם

195. Acquittance signed by six Hebrews, and constituting a release made in favour of Phillip Basset, who had been mixed up in certain monetary dealings, for which William de Reymes was responsible to his creditors. The release has reference to the manor of Boyton, in the county of Essex, and Phillip is relieved of all anxiety regarding it, being exonerated from debt from the creation of the world to the end.

Aaron ben Abram signs his name twice.

LONDON (no date). *British Museum.*
Cotton Nero, c. iii. page 184.

נחנו חתומי מטה מודים הודאה גמורה שמחלנו
ופטרנו לפליפא בשיט וליורשיו ולבאים מכחו כל
חובות ותביעות ועירעורים וערביות שהיה לנו או
שיוכל להיות לנו על המלון מביוטונא בפרוייש
מפייגלפילט בקונטי מאישיש זאת לדעת אותו מלון
מבוייטונא שפיליפא בשיט הנקוב מוחזק מגילמא
דרימש זאת לדעת שאין אנו ויורשינו וילדינו ולא
שום אדם מחמתינו יכולים לשאול ולערער שום
דבר על פיליפא הנקוב ועל יורשיו ועל הבאים מכחו
על המלון מבוייטונא הנקוב עם כל האפורטנשא
בעלילת שום חוב שגילמא דרימש הנקוב או
אבותיו היו חייבים לנו או לאבותינו או לילדינו

מבריאת עולם עד סופו: ואנחנו ויורשינו נציל ונגין ונפטור המלון מבוייטון עם האפורטנוש לפליפא הנקוב וליורשיו ולבאים מכחו נגד כל אדם שיוכל לשאול שום דבר בעלילת שגילמא הנקוב היה חייב לנו או לאבותינו או לילדינו מבריאת עולם עד סופו ומה שהודינו התמנו

אהרן בן אברם
אהרן הלבן
אהרן בן אברם
שלמה כהן
שמואל הלבן
אורשיל דקולשיטר
ויוש בן אברם

YORK DEEDS,

1237—1250.

196. *Translation.* — "I, Aaron the Jew of York, acknowledge by this my present Starr, that I have quit-claimed to Hugh, Prior of Durham and his successors, all the lands which at any time belonged to Thomas, the Serjeant of Alverton, in the vill of Alverton, and in all other places. So that neither I, the said Aaron, nor my heirs, nor any other Jew for us, anything against the said land, or against anything to the said land belonging, can enforce by reason of any debt, plaint, suit or demand, in which the same Thomas was ever beholden to me by charters, indentures, or by any other instrument, either on his own account or as surety for others, from the beginning of the world to the end of time, and especially by a certain charter which speaks under my name, and under the name of the said Thomas the Serjeant of Alverton, concerning six pounds sterling, from the term of the feasts of the Apostles Peter and Paul, in the year of grace one thousand two hundred and thirty-seven; and if it happen that a charter, foot-piece, tally, or any other instrument under my name and under the name of the said Thomas, be found in or out of the Archives of the Lord the King, that it shall have no force and be of no value. Be it known also that I, Aaron, am bound to enrol this quit-claim at the Court

of our Lord the King before the justiciaries assigned for the custody of the Jews.

"These being witnesses, Sir Richard Morin, knight, Adam le Cerf, then Mayor of York, Richard de Vescy, then Constable of York, Sir Gilbert, Rector of the Church of All Saints in Usegate, and Stephen Sperri, John le Espec, then keepers of the Archives of the Lord the King at York, Peter Noel, Geoffry de Stokton, John, son of Henry the Goldsmith, then Clerks of the Jews, Josce, nephew of Aaron, Mayrot and Baruch, sons of Josce, Ursell son of Mansel the Jew. In witness whereof, I have signed this present writing in my Hebrew letter in the presence of John Gocelin."

In Hebrew :—" I, the undersigned, do certify that all whatsoever is written above in Latin is true.

"AARON OF YORK, son of JOSCE."

YORK, 1237. *Published and translated by Rev. J. T. Fowler, M.A.*

אני החתום מטה מודה שכל מה שכתוב למעלה בלטין שהוא אמת

אהרן מאורויק בן יוסי

197. *Translation.*—" I, Aaron son of Josce, the Jew of York, acknowledge by the present Starr, that I have quit-claimed to Hugh, Prior of Durham, and his successors and the Convent of the same house for ever, all lands which at any time were the property of Thomas le Lung, formerly Serjeant of Alverton, in the vill of Alverton or in any place. So that neither I, the said Aaron, nor my heirs, nor any other Jew, for us anything

against the said land or against anything to the said land appertaining, can enforce by reason of any debt, plaint, obligation, or demand, in which the said Thomas was ever bound to me by charters, indentures, or by any other instruments on his own behalf, or as surety for others, from the beginning of the world to the end of time. And if any writing henceforth be found which makes mention concerning any land or tenement which the same Thomas held of the Prior and Convent of Durham, I grant that it shall be void of effect and be held for nought. In witness whereof I have signed the present writing in my Hebrew letter.

"I, the undersigned, certify that all whatsoever is written above in Latin is true.

"AARON OF YORK, son of JOSCE."

YORK, 1237.

Published and translated by Rev. J. T. Fowler, M.A.

אני החתום מטה מודה שכל מה שכתוב למעלה
בלטין שהוא אמת
אהרן מאורויק בן יוסי

198. Latin Shtar with Hebrew on dorse.—"Know all men that I, Thomas, the Serjeant of Alverton, owe to Aaron the Jew of York, six pounds sterling, to be repaid at the feast of the Apostles Peter and Paul in the year of grace one thousand two hundred and thirty-seven. And if I do not then repay it, I will give to him for every pound for each week two pence for interest as long as by his favour I shall hold that debt. And there-

fore I have mortgaged to him all my lands, rents, and chattels, until I discharge the said principal and interest, and this I have sworn and confirmed by my seal. Done at York xvii. day of June preceding."

YORK, 1237. *Published and translated by Rev. J. T. Fowler, M.A.*

טומש לשרייונט מאלמרטון

199. A great part of this Deed is decayed away, but it appears to be a counterpart of No. 198. Part of the Hebrew endorsement remains, in a different hand and different spelling.

(Thomas Seryunt of Albertona, and the beginning of something more, illegible.)

YORK, 1237. *Published by Rev. J. T. Fowler, M.A.*

טומש שריונט דאלברטונא

200. Latin Charter.—"To all who shall see or hear this present writing. Deulecres, son of Josce of Kent, and Jorin his brother, Jews of York, wish health. Know ye that we have quit-claimed for us and our heirs, the Prior and Convent of the Church of Durham and their house for ever, from all debts and demands, which the said Prior and Convent of Durham at any time have owed to us or to any other Jews, by charter or indenture, or any other instrument or obligation, from the begin-

ning of the world to the feast of the Apostles Peter and Paul, in the thirty-fourth year of the reign of King Henry, the son of King John.

Translation of Hebrew Addendum.—"We, the undersigned, make known a full declaration, that the Prior and Convent of Durham are released from us and from our heirs and from all other Jews, from the creation of the world to the octave of Peter and Paul, the thirty-and-fourth year of the coronation of our Lord the King Henry, son of King John, and this we have written in four lines and a-half.

"DEULECRES, son of JOSCE, of Kent.
"JORNIN, son of JOSCE, of Kent.
"AARON, witness.

"This is the seal of Aaron in testimony."

YORK, 1250. *Published and translated by Rev. J. T. Fowler, M.A.*

נחנו החתומי מטה מודים הודאה גמורה אשר
הפריאור והקווינט מדוריים פטורים ממנו ומיורשינו
ומכל יהודים אחרים מבריאת עולם עד ז׳ פירש
ופולא שנת שלשים וארבעה לעיטור אדונינו המלך
הנרי בן המלך יאן וזה התמנו בד׳ שורות וחצי

דלקרייש בן יוסי דקנט
יורנין בן יוסי דקנט
אהרן עד

COLCHESTER DEEDS,

1258, etc.

---

201. "We, the undersigned, Monday, the twenty-seventh day of the month of Adar (April), in the year 5018 A.M., according to the date we use, here at Colchester, testify that R. Isaac, R. Joseph, and Benjamin, sons of R. Jechiel, came before us, saying, Be ye witnesses for us, and write and seal in the language of the law of acquisition, that we have agreed to make over our part of the house in Stockwelle Street, left to us as an inheritance by our grandfather, to R. Samuel, all the house with all its appurtenances, so that he may occupy it and use it and no one shall dispute this right to him, from the day of the *neomenia* of Nisan (April) 5018, until fifteen years after this time, this Nisan, which is called the Pasques, in the forty-second year of the reign of our lord the King Henry (the third), son of the King John. And this is the agreement made between the said R. Samuel and his brothers. R. Samuel shall dwell in the said house fifteen years, where he will have to take care of it, so that it shall not be damaged either by winds or by rain, so that the house shall remain in its present state when he leaves it. And he shall not remove anything which he has added to the upper rooms and lower rooms. After fifteen years the brothers reserve their right to give him notice to leave the said house, which he will do

without any dispute, and R. Samuel will only claim the part of the inheritance which is due to him. These men have taken the oath before us on the Law and according to the rite that they will keep the above-mentioned condition without any subterfuge. What we have seen and what they asked us we have signed with our seal, so that the document should be in the hand of each as proof, and as righteous witnesses we have written and taken possession, according to the regulations of our rabbies, for their brother R. Samuel, according as it is explained above, by laying hand upon an object, fitted by regulations for a confirmation of deeds.

"JUDAH, son of R. ISAAC.
"JOSEPH, son of R. JOSHUA."

COLCHESTER, 1258. *Published and translated by Dr. A. Neubauer, M.A.*

בפנינו החתומי מטה בשני בשבת בשנת בשבע ועשרים יום לירח אדר בשנת חמשת אלפים ושמנה עשר לבריאת עולם למנין שאנו מונין כאן בקולציישטאר מתא איך באו לפנינו ר׳ יצחק ור׳ יוסף ובנימין בני ר׳ יחיאל ואמרו לנו הוו עלינו עדים וכתבו וחתמו בכל לשון של זכות וקנין לפי שרצינו בנפש חפיצה שהנחנו לר׳ שמואל אחינו הגדול את חלקינו מן הבית שעלה לנו בירושה שהיה לזקנינו הר׳ שמואל ברחוב שטוקווילאה כל

אותו הבית עם האפורטנאנץ שהנהנו לו לדור בו
ולהשתמש בכל מיני תשמיש ואיש לא ימחה בידו
זאת לדעת מראש חדש ניסן שנת שמנה עשר
לפרט עד חמש עשרה שנה אחר זמן הנקו׳ ובניסן
זה הנק׳ פשקש שהיה בשנת שתים וארבעים למלכות
אדונינו המלך הנרי בן המלך יוהן ואלו הן התנאים
אשר בין ר׳ שמואל הנק׳ ואחיו הנק׳ ר׳ ש׳ ידור
בבית חמש עשרה שנה ועליו להגין ולהציל הבית
מהיזק רוח וגשם וביציאתו יהיה הבית במעמדו
הראשון כבכניסתו ובצאת ר׳ ש׳ מן הבית הנק׳ אל
יוציא ממנו דבר שהיה צריך להדר ולעליה אשר
בנה ר׳ ש׳ הנק׳ וכאשר יתמו החמש עשרה הנק׳
אם ירצו השלשה אחים הנק׳ להוציא את אחיהם
ר׳ שמ׳ הנק׳ מן הבית הנק׳ הרשות בידם ואז יצא
ר׳ שמ׳ הנק׳ מן הבית הנק׳ הוא וכל אשר לו בלא
דין ודברים ולא יוכל לתבוע ולערער ולשאל על
הבית הנק׳ כי אם הלקו המגיע לו ונשבעו האנשים
הנק׳ איש לאחיו בתורה בנטילת הפין בפנינו לקיים
את התנאים האלו כאשר הם כתובים בשטר זה
בלא הערמה ומה שראינו וצוו לנו לכתוב ולהתום
להיות ביד כל אחד מהם לעדות וראיה כמה (sic)

עדים כשרים כתבנו וקנינו מידם קנין גמור כתיקון
חכמים לר׳ שמ׳ אחיהם הנקו׳ בכל מה דכתיב
ומפרש לעיל במנא דכשר למקני ביה שריר וקיים

יהודה ב׳ר׳ יצחק
יוסף ב׳הר׳ יהושעיה

202. Latin deed much damaged, referring to the leasehold sale of a house, garden, shop, vineyard, and premises, for a term of ten years, with the usual covenant for repairs and renewal of lease by Radulph and his wife Margarie, of Colchester, to Isaac, son of Benoit, and witnessed by Ursell. The signature at foot is still very clear.

COLCHESTER (no date). *Westminster.*

יצחק בן בנייט

OXFORD DEEDS,

1267—1275.

204. The Latin Charter, accompanying the Hebrew that follows, may be found in Tovey's *Anglia Judaica*, page 180, in Margoliouth's *History of the Jews*, page 334, and Jost's *Geschichte*, vol. 7, page 407.

This lengthy document refers to the sale of certain houses in the parish of St. John the Baptist, Oxford, acquired by Walter de Merton, the Chancellor of Henry III., and founder of Merton College.

The Hebrew runs as follows:—

"I, Jacob, son of the Rabbi Moses of Londres, acknowledge that all written above in the Latin tongue, without erasure or emendation, stands firm and good, both for myself and my heirs. I acknowledge the same on behalf of my wife. This acknowledgment I sign and seal for myself and my spouse, Hannah.

"Jacob ben Rav Moses of London."

Oxford, 1267 — *Tovey's Anglia Judaica*, p. 182.

אני יעקב בן רב משה דלונדרש מודה שכל
הכתוב למעלה בלשון לטין בלי מחק והגהה הודיתי
בעבורי ובעבור יורשי שיהיה שריר וקים וטוב
ובעבור אשתי הודיתי שיהיה שריר והים : הזה

שהודיתי כתבתי והתמתי בעבורי ובעבור אשתי חנה

יעקב בן רב משה דלונדרש

205. Latin Writ of Edward I., addressed to the Sheriff of Oxon, and stating that Isaac de Cauune and Genta, his wife, have remonstrated against the amount of talliage imposed on them, a piece of business they owed to the ill-will and false representations of certain of their neighbours. A strict inquisition, conducted by Oxford burgesses, who can be relied on, is to be taken, and the result furnished to headquarters.

The inquisition follows, with the names of the jury impanelled, half of them being Jews. The latter sign the verdict, the Christian jurors merely append their seals. Isaac and Genta are proved not to be worth more than sixty marks, including debts owing to them, whether the Records of the same be within the ark or without.

OXFORD, 1275. *Public Record Office.*

נחנו ההתומים מטה סכמנו לאשר כתוב למעלה

יצחק מפוליט הבחור בן יצחק מפוליט

קרייש בן אברם

משה מגילסקשר

יוסי בן יקופא

בנויט דקוינט

ויוש בן ויוש דגלושטר

WINCHESTER DEED

(no date).

206. Latin Writ, addressed to certain unnamed authorities (probably the Sheriff and Bailiffs of Kent), commanding them, in very strict terms, to seize the persons and chattels of certain Jews designated in the mandate, and compel them to discharge the arrears of talliage imposed on them at Bristol.

The names of the unfortunate victims are given with the amounts to be exacted from them. The persons are Ursell de Winton, Lumbard de Winton, Muriel, widow of Manasser, Josce ben Samuel of Wilton, Josce ben Lee, Aaron, son of Cresselin, Sandin, son of Cresselin, and Samuel Ruffus. The last named had escaped persecution by proceeding "beyond the seas."

The Writ charges the officials with the responsibility of placing the persons named under security for their due appearance on a certain day, but three of them only appear to have succeeded in obtaining bail. These three, with their bails, are mentioned in the Hebrew tail-piece on the dorse of the Writ, the handwriting being extraordinarily plain and clear.

The Writ likewise alludes to such of their number as are either dead or fugitives abroad. In either case, stringent and careful inquisition is to be made as to

what property they left, the nature of such property, and into whose hands it had fallen.

WINCHESTER (no date). *Public Record Office.*

ערבי אורשל   דילגרט בן אליש ויצחק בן שלמון
ערבי מרים   דילגרט בן אליש ואורשל ודיאייאה
ערבי יוסף בן לאה   דיאייאה ואליש בן יקרה

NO INDICATION OF LOCALITY,

1249—1275.

---

207. A draft Deed, minus signatures, not wholly legible. The gist is as follows:—

Certain Hebrews declare that they owe one R. Berachiah (Benedict) a sum of money, payable in instalments, the first falling due on the quindene of St. Martin's Day, in the thirty-sixth year of the reign of Henry III. Five marks seem to be paid on each occasion. If the money be held beyond the final term stated, the debtors bind themselves to defray interest at the rate of twopence per pound per week. They give as security a lien on all their chattels, real or personal.

1249. (No indication of locality.) *Public Record Office.*

אנחנו החתומים מטה מודים הודאה גמורה
שאנחנו חייבים לר׳ ברכיה בר׳ . . . לבא מכחו
שיביא שטר זה ח׳ ימים משיינט מרטין שנת שלשים
ושלש למלכות . . . אחריו חמשה זקו׳ . . .
ואם יעבור אחד מהזמנים ולא יהיה ר׳ ברכיה נפרע
מן המעות . . . בשנים פ׳ לשבוע כל שבוע
ושבוע שנעכב המעות אחר זמן הנקוב . . . ועלינו
לשלם גם קרן גם שבח בתוך ט׳ו ימים להזמנתו

בלא דין ובלא דברים . . . פרענן . . . ולא
לטעון שום טענת פטור ופרעון כי אם . . . מכל
בידינו . . . משכננו ושעבדנו לו לר׳ ברכידה
הנקוב כל נכסינו שיש להם אחריות ושאין להם
אחריות . . . קרן ושבה ואין אנו רשאים . . .
לא בדיני ישר׳ ולא בדיני האומות בעלילת חוב
. . . בדיני ישר׳ בין בדיני האומות ומה שהודינו
ברצון נפשינו בלי אונס התמנו להיות

208. John fil' Adam de Coudon having duly satisfied Hayyim ben Hayyim (Vives fil' Vives), the latter gives the usual release, and the ordinary order to the coffer-keepers to deliver up all John's deeds. All said John's debts are discharged up to Pentecost in the third year of King Edward, son of King John. Vives' signature is appended.

1275. (No indication of locality.) *Westminster.*

אני החתום מטה מודה שיוהן בן אדם דקודאן
ויורשיו פטורין ממני ומיורשיי מכל חובות ותביעות
וערעורין מבריאת עולם עד פנטקושט שנת שלשית
למלכות אדונינו המלך אדגרט בן המלך הנרי ומה
שהודיתי התמתי גם נתתי רשות לשומרים להוציאו
מן התיבה

חיים בן חיים

INDEX.

Wertheimer, Lea and Co., Printers, Circus Place, London Wall.